

Ърл Стенли Гарднър
Наклонената свещ

I

Пери Мейсън влезе в своята кантора и отвори вратата на частния си кабинет, като се усмихна на Дела Стрийт, която обираше праха по бюрото му със загрижеността на предана секретарка.

— Добро утро, шефе! — поздрави тя.

Мейсън пристъпи бавно към дрешника и остави шапката си, после приближи бюрото и се вгледа в кореспонденцията, сортирана изкусно в три отделни купчини. Върху първата бе прикрепено листче с надпис: „Може да се прочете, но не се налага отговор“. Втората бе означена: „Трябва да се прочете, но може да се отговори, без да е нужна вашата диктовка“. Листчето върху третата купчина, обемаща около половин дузина писма, гласеше: „Трябва да се прочете и се отговори лично от вас“.

Дела Стрийт влезе в секретарската си стая, свързана с частния кабинет на адвоката, и прибра четката за бърсане на прах в едно от чекмеджетата на бюрото. Върнала се при Мейсън, тя седна и приготви стенографски бележник.

Мейсън се залови с писмата, изискващи личното му внимание, прочете първото, спря за малко, погледна през прозореца и с очи, зареяни в безоблачното южно калифорнийско небе, произнесе:

— Днес е петък, Дела, нали?

Тя кимна и насочи молив към бележника.

— Защо — запита изведнъж Мейсън — убийците неизменно биват екзекутирани в петък?

— Вероятно понеже се счита за нещастие да се започне пътешествие в петък.

— Точно така, но това е варварска привичка. Трябва да дадем на убицеца възможност да поеме пътя си за онзи свят в по-приличен ден.

— Всички останали хора умират в петък така, както и във всеки друг ден. Защо убийците трябва да бъдат изключение?

— Дела — и Мейсън насочи поглед към нея, — много бързо се превръщаш в груба реалистка, а идвало ли ти е някога на ум, че това може да подтикне работата ни към рутинност?

— Тук, в тази кантора да навлезе рутинност? Това е последното

нещо, което би ми дошло на ум! — отговори Дела.

Адвокатът посочи вратите, зад които се намираха библиотеката и приемната.

— Отвъд тези врати тече ежедневна привична активност. Зад свързващата уредба в приемната нашата Герти превключва разговорите ни, записва имената, адресите и професиите на клиентите и приема пристигналите. В съседното помещение Джексън върши работата си със сериозно смръщени вежди. Той е така пропит до дън душа от правни знания, че се вълнува много повече от една на място казана юридическа фраза, отколкото от всичко друго на света. Твърдите постулати на законите са обгърнали така живота му, че той не може да преустрои себе си в нищо друго. Той...

На вратата откъм библиотеката се почука. Мейсън отбеляза:

— Това ще е доказателство А на току-що изложеното от мен — самият Джексън. Влез!

На прага се появи Джексън. Мършавата му фигура изглеждаше някак си превита под тежестта на достойнството, което той придаваше на израза си. Лицето му, тънко и остро, прорязано от бръчки на строга вгълбеност, излагаше на показ дълъг нос и решителна уста с тънки устни, чиито ъгли бяха започнали да се спускат рязко надолу. Две дълбоки бразди започваха отстрани на ноздрите му и заобикаляха устата, но челото бе гладко, изразяващо тихо спокойствие и увереност.

Достатъчно обременен с юридическите си проблеми, за да губи време с „добро утро“ и тем подобни, той започна направо:

— Имам пред себе си много объркан случай и едва ли ще мога сам да се ориентирам, дали е правно допустимо да вървя по-нататък. Голям камион, притежание на Скийнър Хийлз Каракул Къмпани, превозващ каракулски овце, е спрял внезапно, като шофьорът е пропуснал да сигнализира. Движещата се зад него лека кола с водач Артър Биклър, който моли да поемем защитата му, е връхлетяла върху камиона и е претърпяла сериозни повреди.

— Освен Биклър в колата имало ли е друг човек?

— Да, жена му Сара Биклър.

— Предполагам — започна с усмивка коментара си Мейсън, — че е сигнализирал за намерението си да спре; че е видял в огледалото си кола, приближаваща с голяма скорост; че е видял как шофиращият е разговарял с жената, без даже да хвърли поглед върху пътя; че му е изсвирил няколко пъти с клаксона, махал отчаяно с ръка, а след това е

сигнализирай и със задните светлини, опитвайки се да привлече вниманието на другия, че намалява скоростта, за да спре.

Джексън дори не се усмихна, докато се взираше със съсредоточеността на кукумявка през лещите на очилата си в своите бележки.

— Не точно така. Шофьорът настоява, че е дал сигнал и че е видял в огледалото бързо приближаваща се кола; че водачът ѝ не е направил никакъв опит да спре, а направо се залепил о задната част на камиона. Не споменава нищо за това, че човекът зад волана на леката кола не е наблюдавал пътя пред себе си.

— Вероятно недостатъчно обигран водач на камион — смигна към Дела адвокатът.

— Най-чудното в тази ситуация се е развило по-късно — продължи невъзмутимо Джексън. — Двамата шофьори излезли навън. Започнали неизбежните в такива случаи взаимни обвинения и коментари. По едно време Артър Биклър измъкнал от джоба си бележник и си отбелязал написаното отстрани на камиона Скийнър Хийлз Каракул Къмпани. Никой не се е възпротивил на това.

— Защо пък някой да се противопоставя? — учуди се Мейсън.

— Тъкмо това е необикновеното — запримига объркано Джексън. — След това Биклър заобиколил камиона и си записал номера му. В този миг шофьорът посегнал и му казал: „Тая няма да я бъде!“, грабнал бележника и молива, пуснал ги в джоба си, седнал зад кормилото и си заминал.

— Има ли ранени? — запита Мейсън.

— Мисис Биклър е преживяла нервен шок.

— Намери ли в телефонния указател Скийнър Хийлз Каракул Къмпани?

— Не, и освен това няма декларирана такава фирма или пък с подобно име.

— Добре. Нека Пол Дрейк се заеме веднага с тази работа. Местата, където се отглежда каракулска порода, не са много. Дрейк може да ги поогледа и да узнае, дали напоследък не са продавани каракулски овце, с оглед да бъдат доставени в райо-на на Скийнър Хийлз, или дали се знае нещо за тази компания. Не ще е толкова трудно да се влезе по дирите им.

— С този случай се изправяме пред всички неудобства, каквито представя транспортен инцидент от средна степен без наранявания — изтъкна Джексън. — На нашия клиент може да бъде отказано

обезщетение въз основа на правилото, че по-задният трябва да си осигурява чист път. Също така стои и въпросът с пренебрегване на правилото да се окаже медицинска помощ. Съмнявам се някак...

— Не допускай мислите ти да се развиват в тази насока — прекъсна го Мейсън. — Колебаещият се адвокат не е полезен нито за себе си, нито за клиента. Ако в даден случай преценяваш, че имаш шансове, улавяй ги веднага.

— Добре. Тъй като включването на Пол Дрейк ще означава допълнителни разходи за издирвания, смятам, че предварително трябва да получа вашето разрешение за тях.

— Имате го.

След като Джексън изчезна зад вратата, Мейсън смигна весело на Дела Стрийт.

— Трябва да се съгласиш, че Джексън е малко консервативен.

— А нима всички адвокати не са такива? — попита скромно тя.

Мейсън изви въпросително вежди и Дела добави набързо:

— Твърде импулсивният адвокат може да се окаже опасен.

— Неприятното е, че непредпазливият адвокат винаги затъва в навика. Вземи за пример Джексън. Умът му гъмжи от съмнения, дали е необходимо да продължи някое дело с пледиране за приемане на обстоятелствата или отказване от по-нататъшна борба. На него му липсва възможност да импровизира. Такъв човек осуетява всеки импулс. Липсва му въображение. Страхува се даже да мисли за случай, който не протича точно по всичките правила на изкуството. Такъв човек, когато се жени, жени се за вдовица. Той не може да апелира към женските емоции, ако не е убеден, че в предишния си житейски опит дадената жена не е проявявала такива. Основната му грижа е всяко негово начинание да бъде отразено в прецедент и...

Телефонът иззвъня. Мейсън кимна към Дела. Тя вдигна слушалката и след малко се обърна към шефа си.

— Герти пита дали ще можете да разговаряте с мистър Стийкълън от адвокатската фирма Стийкълън, Кроу и Роуз. Много настоявал да говори лично с вас.

— Кажете на Герти да ме свърже — посегна той към своя телефон. — Ало!

— С. В. Стийкълън на телефона, мистър Мейсън, от фирмата Стийкълън, Кроу и Роуз.

— Моля, мистър Стийкълън!

— Мистър Мейсън, вие ли представлявате мистър Биклър —

Артър Биклър? Малък транспортен инцидент.

— Да.

— По отношение на обезщетяването какви са претенциите на вашия клиент?

— Колко сте готови да заплатите вие?

— За компенсиране на всички засегнати моят клиент може да си позволи не повече от триста долара. — Тонът на Стийкълън бе опипващ почвата.

— Вие представлявате Скийнър Хийлз Каракул Къмпани!

— Да.

— Ще ви се обадя по-късно.

— Обадете ми се колкото може по-скоро. Моят клиент желае да ликвидира този въпрос веднага.

Мейсън остави слушалката и се усмихна към секретарката си.

— Нещата като че ли се оправят, Дела. Повикай Джексън! След малко Дела и Джексън стояха пред Мейсън!

— Биклърви още ли са във вашия кабинет? — попита Мейсън.

— Да.

— Какви са техните претенции за пълно обезщетение?

— Не сме разисквали още този въпрос. Той счита, че повредите на колата не надминават двеста и петдесет долара.

— Какви са всъщност повредите?

— Ами... — произнесе колебливо Джексън — ако могат отделните части да се поправят, щетите не са толкова големи. Е, разбира се... във всеки случай двеста и петдесет долара е това, за което той претендира.

— А мисис Биклър? Какви са нейните претенции по отношение изживения нервен шок?

— Тя споменаваше за петстотин долара.

— Значи всичко седемстотин и петдесет, да?

— О, петстотин долара ще бъдат сметени за прилично обезщетение.

— Иди, поговори с тях и узнай, дали са съгласни на петстотин долара.

След около две минути Джексън докладва:

— Петстотин долара в брой са твърде приемливо обезщетение.

Мейсън вдигна телефона и се разпореди.

— Герти, свържи ме със С. В. Стийкълън!

Получил връзка, Мейсън заговори:

— Разбрах, че положението е по-сериозно, отколкото предполагах в началото. Налице е не само повреда на имущество, но и тежък нервен шок у мисис Биклър и...

— Колко? — прекъсна го нетърпеливо Стийкълн.

— Освен това — продължи Мейсън, — съществува съвсем грубо насилие върху правата на нашия клиент: открадане на...

— Колко желаят да получат?

— Две хиляди и петстотин долара.

— Какво?! — изпищя Стийкълн.

— Чухте ме добре, нали? Следващия път не ме прекъсвайте, когато изреждам жалбите на клиента си.

— Та това е абсурд! Това е насилие! Това е извън всякакъв разум!

— Добре. Тълкувайте го, както си искате — и Мейсън постави незабавно слушалката на мястото ѝ.

— Какво сте наумил?! — попита Джексън с ококорени очи. Мейсън сне часовника от китката си и го постави върху бюрото.

— Дай му на разположение пет минути. Те ще са достатъчни, за да се свърже с клиента си и да направи контрапредложение.

— Но как са разбрали в тази адвокатска фирма, че ние представляваме Биклърви?

— Вероятно са изпратили човек да ги търси в дома им и са разбрали от съседите, че са при нас... Как, по дяволите, мога да зная точно как са узнали, но същественото е, че са луди от желание да приключат незабавно и напълно със случая.

Мейсън наблюдаваше голямата стрелка на часовника. Телефонът извънтя.

— Две минути и десет секунди — каза мило Мейсън и вдигна слушалката.

— Мистър Мейсън — гласът на Стийкълн бе пресипнал от напрежение. — Свързах се с клиентите си. Считат, че исканията на потърпевшите са извън всякаква норма.

— Добре — отвърна весело Мейсън. — Ще заведем дело и ще видим какво пък считат съдебните заседатели. Ние...

— Но моите клиенти — прекъсна го боязливо Стийкълн — са готови да предложат хиляда двеста и петдесет долара за пълна компенсация.

— Не струва! — отсече Мейсън.

— Вижте какво — удари го на молба Стийкълн, — с оглед да

приключим всичко по-бързо, аз ще поема отговорност да измоля още двеста и петдесет долара и да закръглим сумата на хиляда и петстотин.

— Мисис Биклър е понесла остър нервен шок.

— Надявам се, че не е нещо такова, което да не може да се излекува с малко повече пари — подметна саркастично Стийклън.

— Обиждате моя клиент — обвини го Мейсън. — Ето какво, Стийклън, кажете на вашите клиенти, че ако в срок от един час заплатят две хиляди в брой, готови сме да подпишем, че сме напълно обезщетени. Кога ще ми дадете отговор?

— За минутка само. Почакайте на телефона.

Мейсън чу заглушени гласове настрана от телефона, а след малко ясно и самия Стийклън.

— Много добре, мистър Мейсън. След тридесет минути един от моите хора ще бъде при вас с готов чек. Задръжте клиента си, моля. Ще донесе за подпис и документ, че всичко е уредено. Молим подписването да стане пред нотариуса.

Връщайки слушалката върху вилката, Мейсън се ухили на Джексън.

— Допускаш, Джексън, че съвестта трябва да ме мъчи, но аз не чувствавам нищо подобно.

Челото на младия човек се покри с бръчки.

— Не успях да разбера, как свършихте всичко това. През тези две минути и десет секунди изживях сто години.

— Почакай малко, Джексън. Струва ми се, неотдавна ставаше дума за Скийнър Хийлз. Не бяхме ли ангажирани в разрешаването на някакъв спор за право на собственост върху земя в този район?

Джексън поклати глава колебливо, но изведнъж се досети.

— Чакайте, да! Случаят на тази Кингман.

— Какъв бе този случай?

— Не си ли спомняте? Получихте молба от Адълейд Кингман. Възложихте ми да я разгледам. Влязох във връзка с молител ката и я посъветвах да заведе дело за доказване правото си на владение. Тя обаче нямала пари да води дела и аз предположих, че няма какво повече да се занимаваме с този въпрос.

— Я ми разкажи нещо по-подробно за нея.

Джексън се поизкашля важно — това бе характерното му предисловие при всяко негово изказване по правни проблеми:

— Адълейд Кингман има нотариален акт за притежание на

около осемдесет акра земя от един хълм в района Скийнър Хийлз. Сключила е договор за продажба с някакъв овчар, на име Франк Палермо. Упоменатата в договора цена е петстотин долара. Земята всъщност не струва нищо особено, с изключение на няколко акра, подходящи за пасище. Досега Палермо не е платил нищо, но претендира, че земята е негова собственост поради някакви въображаеми нарушения на договора от страна на бедната жена. Палермо ползува тази земя от няколко години, бива облаган и плаща данъци за нея. Твърди, че е придобил правото на собственост поради факта, че ползува имота, плаща данъци, а също така и поради незаинтересоваността на предишната собственица към тази земя. По всичко личи, че е един от тези хитреци, които стават агресивни при всеки случай, когато не им се окаже достатъчна съпротива, за да придобият нещо с мошенически похвати.

— И Адълейд Кингман не е в състояние да заведе дело?

— Не е. Претърпяла е някакво нещастие, при което си е счупила крака, и сега лежи в една болница за бедни в Сан Франциско. Шестдесет и пет годишна е и практически не разполага с никакви материални средства. За нея е ясно, че при тези обстоятелства не може да започне никакво дело.

— Я поседни, Джексън, и нека помислим какво можем да сторим.

Джексън седна срещу шефа си от другата страна на бюрото.

— Какво мислиш, защо тази компания за каракулски кожи от Скийнър Хийлз проявява такава готовност да изплати толкова голямо обезщетение на Биклърови, и то с такава настойчивост за бързо ликвидиране на целия случай?

— Несъмнено са се изплашили от съдебно преследване, когато са научили за поведението на шофьора и как той е обсебил бележника и молива на Биклър.

Мейсън категорично поклати глава в знак на несъгласие.

— Станала е лека автомобилна катастрофа. Положително тя е докладвана в полицията. От противната страна не бе предприето нищо до 10:00 часа тази сутрин. Запомни добре момента, върху който наблягам, Джексън! Всичко започна след 10:00.

— Каква е връзката с този час?

— Върху това именно трябва да помислим. Какво е неговото значение?

— Това е времето, когато отварят банките — напомни Дела

Стрийт.

— И времето, когато големите бизнесмени започват работа — добави Мейсън. — Да допуснем, че докладът за пътния инцидент е бил връчен на някой от по-дребните шефове. Той от своя страна го поставил върху бюрото на големия шеф. Прочел го в 10:00, големецът се е опитал да влезе във връзка с Бикльрови, като е изпратил човек у дома им. Той пък открил, че те са се запътили към адвокат. Най-вероятно някой от съседите е съобщил името на адвоката и след това големецът е наредил на адвокатите си да приключат всичко веднага, без оглед на цената. Защо е цялото това бързане?

— Не мога да го разбера — поклати глава Джексън.

— Струва ми се, аз го разбирам. Дела, свържи се с Пол Дрейк от Детективска агенция Дрейк. Нареди му да проучи тази Скийнър Хийлз Каракул Къмпани; да се свърже с всички, които развъждат каракулски овце, и да разбере на кого продават животните. Нека издери всичко във връзка с тази компания и Най-вече откъде са дошли парите за обезщетяването на Бикльр. Да се потруди да получи обратно бележника на Бикльр. Да открие и номера на камиона, с който са били транспортирани овцете. Струва ми се, че този номер е ключовият факт в цялата ситуация.

Джексън изглеждаше някак замаян.

— Чувствувам се задължен да призная, че не мога да проследя хода на намеренията ви, мистър Мейсън — заяви той.

— Не се мъчи и да ги следваш — усмихна се адвокатът. — Аз самият не съм сигурен па този етап, какво точно възнамерявам. Ръководя се само от логични допускания. Позвъни на Адълейд Кингман. Кажи ѝ да не се съгласява на никакви предложения и да не подписва нищо, докато не я посъветваме да върши това. Нека отправя всичките си въпроси към нас. Предай ѝ също, че веднага ще я изведем от тази болница за бедни и ще я настаним в частна клиника, като се осигури за гледането ѝ специална медицинска сестра. Погрижи се след това най-добрият ортопед па Сан Франциско още утре сутринта да бъде консултиран за по-нататъшното ѝ лечение.

— И кой ще плаща всичко това? — погледна изумен Джексън.

— Ние ще плащаме — отвърна Мейсън.

На следващата сутрин Пол Дрейк, дълъг и мършав човек, с ленива походка, се бе разположил в коженото кресло на Мейсън в характерната си поза с гръб, подпрян на една от страничните облегалки, и крака, провесени през другата. Той се ухили на Пери Мейсън.

— Какъв е този твой внезапен интерес към каракулската порода, Пери?

— Не зная. Може би ще трябва да купувам кожено палто. Какво откри, Пол?

— Това дружество за каракулски кожи е нещо като зайчето от шапката на фокусника — сега го има, а след малко го няма. Закупуват огромни количества земя в района на Скийнър Хийлз.

— С каква цел?

— За развъждане на каракулски овце.

— А защо точно в Скийнър Хийлз?

— Група словоохотливи купувачи обясниха това. Мястото било съвсем подходящо с оглед на броя слънчеви дни през годината, имало съответен годишен валеж и тъкмо необходимия минерален състав на почвата. Тези били предимствата на това място.

— Кой стои зад гърба на тези купувачи?

— Едно приятелче, наименувано Фред Милфийлд, изглежда да е главният. Живее на 2291 Уест Нерлайн Авеню — блок от наемни апартаменти. Женен е. Съпруга му е Дафни Милфийлд. И двамата са дошли от Невада, с произход някъде около Лас Вегас.

— Друга купувачи?

— Човек, именуван Хари Ван Нийз, тридесет и пет години, слаб, тънък в кръста, блед, тъмни очи, извънредно високомерен, също от Лае Вегас, Невада. Обитава стая 618 в хотел Корниш, ако изобщо можеш да го улучиш там. Досега моите хора не са успели да свършат това.

— А що се отнася до Милфийлд?

— С него не сме се свързвали директно, а открихме само следите му. Около четиридесет и пет години, самоуверен, шкембелия, руса коса, доколкото е останала, големи сини очи, леко изпъкнали, което му придава израз на откровеност. Двамата шетаха из района на Скийнър Хийлз като у дома си.

— Купуват или наемат?

— Купуват и контракуват.

— Пол, защo твърдиш, че дружеството е като зайчето на фокусника?

— Има някой зад тази компания, когото никак не можеш да надушиш. Човек, когото никой не е видял, когото никой не знае.

— По какво съдиш за това?

— По някои дребни неща.

— Тъкмо този човек ми трябва.

— Ще бъде трудно да го открием. Мога да ти кажа и нещо повече. Милфийлд сключил сделка, за която се нуждаел от повечко пари в брой, и то спешно. Дватама с продавача отишли до банката в Бекърсфийлд. Милфийлд измъкнал от джоба си непопълнен, но подписан чек и, като вписал необходимата му сума, го подал на чиновника. Настъпила малка бъркотия относно изплащането на чека. Тогава касиерът отишъл при управителя и останал там толкова, колкото да може да се проведе разговор с Лос Анжелос. Подписът върху чека е бил нанесен с особен вертикален почерк. Моят човек не е успял да види първото име, но казва, че фамилиното било Бърбанк. Говори ли ти нещо то?

— Абсолютно нищо, освен това че е твърде вероятно Бърбанк да е този, когото търсим.

— Какво по-специално търсиш от този човек, Пери?

— Ами по-специално искам да му продам някакви осемдесет акра пасище за около сто хиляди долара.

— Какви ги приказваш, Пери?!

— Докато извършваше тези издирвания, Пол, не ти ли замириса нещо?

— Това пък какво е?

— Аз мога да го усетя даже тук — задуши Мейсън из въздуха.

— Какво?

— Петрол.

Дрейк подсвирна.

— По колко плащат за земята? — запитал Мейсън.

— Не повече, отколкото струва. Разбери, Пери, сега е събота по обяд. Работил съм върху възложените задачи повече от двадесет и четири часа. Дори с големия брой хора, които успях да поставя на крак, трябваше да прехвърлим доста неща. При състоянието, в което са сега нещата, не можеш...

— Зная — прекъсна го Мейсън, — аз също се боря с времето. Когато докопат тази земя, както са намислили, те вече не ще бъдат

така срамежливи. Докато не са още обсебили всичко, всеки може да предяви своите претенции. И ето, аз предявявам претенция за сметка на една жена, на име Адълейд Кингман, която лежи в болница със счупен крак и с мисълта, че си няма нищо и никого на този свят.

— Е добре, можеш да се заловиш с Милфийлд или Ван Нийз...

— Не са ми нужни те. Необходим ми е този човек, който стои зад цялата работа, мистериозният господин Някой, който вчера в 10:00 влезе в бюрото си, разбра, че някой си Биклър бе записал номера на един от неговите камиони, и при този факт изпадна в такъв ужас, че позвъни на адвокатите си незабавно да уредят всичко с Биклър, независимо колко ще му струва то. Само с него мога да договарям аз.

— Не можеш ли да научиш нещо повече по номера на този камион?

— Никакъв шанс! — засмя се Мейсън. — Наистина бележникът и моливът бяха върнати на Биклър. Листата на бележника са прикрепени със спирала. Листът, където е бил записан номерът, е изчезнал. Това е едно от тези неща, които не можеш да докажеш. Много добре. Те действуват бързо, значи аз трябва да действувам още по-бързо.

— Е, Пери, това е всичко, което успях да разбера досега. Моите хора са още по местата си, но следите водят само до Милфийлд и Ван Нийз, а всъщност не сме се срещнали с нито един от тях.

Мейсън погледна часовника си и забарабани с пръсти.

— Цената, която плащат за земята, е като за пасище, а?

— Това е, което се регистрира в документите, но е явно, че тези, които не се съгласяват да продават така лесно, получават добавъчно в брой, което не се вписва никъде. То не може да се докаже, знаеш как става това. Имай сърце, Пери, дай ми да си отдъхна до понеделник следобед и тогава ще ти представя подробно всичко...

— В понеделник следобед ще е твърде късно. Имам намерение да посетя Дафни Милфийлд. Какво разбраха твоите момчета за нея?

— Нищо особено. Само, че е жена на Фред Милфийлд и че обитава апартамент на Уест Нерлайн Авеню.

Мейсън кимна към секретарката си.

— Навъртай се тук, Дела, през следващия половин час.

Изглежда че тичам да гоня вятъра, но все пак може да имам известни шансове.

III

Сградата на Уест Нерлайн Авеню беше блок от наемни апартаменти, но от малко по-висока класа. Явно бе направен опит за внушаване на известен респект. Портиерът в хола се стараеше всячески да създаде впечатление, че обслужването от самия него и на телефонната връзка между входа и апартаментите се дължи само на недостига на работна ръка.

— Мистър Фред Милфийлд? — повтори той след Мейсън. — А вашето име, моля?

— Мейсън.

— Очаква ли ви той, мистър Мейсън?

— Не.

— Един момент, моля! Толкова много грижи имаме да намерим момиче за телефона и сега се мъчим сами. Минутка само, моля!

Той отиде до телефонния разпределител, установи връзка с посочения апартамент и заговори в звукоизолирания бокс, така че Мейсън не чуваше нищо. След малко се обърна към адвоката.

— Мистър Милфийлд отсъства. Не ще бъде у дома си по-рано от късно тази вечер?

— Мисис Милфийлд не е ли в къщи?

Човекът още веднъж се обърна към телефона, а след малко и към Мейсън.

— Тя не може да се досети кой сте вие.

— Кажете й, че искам да разговаряме по работата с каракулските овце.

Човекът се колебаеше, озадачен, но предаде съобщението и после отговори:

— Ще ви приеме. Апартамент 14-В. Вървете право горе. Негърът в синя ливрея, обшита с галони, се справяше с асансьора доста несигурно, което показваше, че е новак. Отначало асансьорът спря повече от три инча под пода, а после, в стремежа си да го коригира, момчето го изпрати пет инча по-нагоре, след това отново надолу, но в положение, още по-неудобно от първоначалното, и накрая, когато го нагласи два инча под пода, отвори вратата и се ухили.

— Внимавайте с прага, господине!

— На теб сигурно ти липсва нещо — измърмори Мейсън и се

запъти по коридора, докато обърканият младеж разсъждаваше върху забележката.

Адвокатът натисна звънеца на апартамент 14-В и след няколко секунди вратата отвори жена на възраст около тридесет години. Личеше, че е била грижлива по отношение на фигурата си, имаше привлекателна външност и лицето ѝ изразяваше значителен житейски опит, но очите ѝ бяха издайнически подпухнали.

— Искал сте да ме видите във връзка с каракулските кожи? — попита тя, като не се поместваше от входа.

— Да.

— Можете ли да ми кажете за какво се касае? В момента мъжът ми не е тук...

Мейсън заоглежда коридора в двете посоки.

— Ще сляза с вас до хола — продължи с хладен тон тя, а после се поколеба, видимо обмисляща нещо, което я накара да промени решението си. — О, може би ще е по-добре да влезете.

Мейсън я последва в добре уредения апартамент. За миг тя се обърна, така че слънчевите лъчи от южния прозорец паднаха върху лицето ѝ, и Мейсън разбра, че особената подпухналост на очите ѝ се дължеше на факта, че бе плакала. Отокът на клепачите ѝ говореше безпогрешно за това. То не бе внезапен кратък изблик на сълзи по повод на нещо дребно, както често се случва при жените, но продължителен, изтощителен пристъп на плач. Схванала изведнъж изучаващия поглед на адвоката, тя мигновено се обърна с гръб към светлината и посочи на посетителя креслото пред себе си.

— Не бихте ли седнал, моля!

Мейсън седна с лице срещу светлината, извади визитна картичка и я подаде.

— Аз съм адвокат.

— О, чувала съм за вас — възкликна тя, като погледна картичката. — Мислех, че се занимавате само с наказателни дела, по-специално с убийства.

— Всякакъв вид дела. На обща практика съм.

— И мога ли да попитам, какъв е интересът ви към каракулските овце?

— Имам клиент, който предявява искания за парите си.

— Нима, всички клиенти не предявяват искания за пари? — усмихна се тя.

— Да, повечето от тях. Тази моя клиентка действително се

нуждае страшно много от парите си и аз възнамерявам да ѝ ги доставя.

— Това е много мило от ваша страна, но засяга ли то моя съпруг?

— Да. Засяга дейността му в компанията за каракулски овце.

— Не можете ли да се изразите малко по-точно?

— Името на моята клиентка е Кингман, Адълейд Кингман.

— Боя се, че това име не ми говори нищо. Не познавам в подробности делата на мъжа си.

— Много е важно да се видя с него веднага.

— Страхувам се, че не бихте го намерил по-рано от началото на следващата седмица, мистър Мейсън.

— Не можете ли да ми кажете как да вляза в контакт с него?

— Не. Боя се, че не мога.

— А не можете ли вие да се свържете веднага с него? Тя помисли върху това, а после отговори.

— Не веднага.

— Веднага, щом го откриете, му кажете, че имам много чувствителен нос и че съм душил в района на Скийнър ХИЙЛЗ, че каквото съм подушил там, не мирише на каракулски кожи. Можете ли да запомните това?

— Ще му кажа — усмихна се тя.

— От голямо значение е да разбере позицията ми и да получи това мое известие час по-скоро.

— Много добре.

— Ще се погрижите да бъде известен навреме, нали?

— Мистър Мейсън, не допускам, че искате да се възползвате от способността си да разчетете израза на лицето ми, нали? Разкъсвана съм между желанието да бъда учтива и да поддържам безпристрастен израз.

Тя му се усмихна отново и Мейсън забеляза в кратък миг, че бе загубила контрол и лицето и бе изразило опустошението, дължащо се на отчаян, продължителен плач.

— Съвсем положително, мисис Милфийлд, дори не бих се опитал да ви накарам да издадете тайните на вашия съпруг — увери я Мейсън, — но искам да ви внуша необходимостта от незабавно предаване на моето съобщение.

— Мистър Мейсън! — произнесе с порив тя. — Най-добре е да ви се доверя. Вие сте ми необходим. Аз... аз трябва да ви кажа нещо.

— Тя се спря, опита се да дойде на себе си и пое дълбоко въздух като човек, готов да се впусне в дълга изповед.

Звънът на телефона накара да замръзнат готовите върху устните ѝ думи. Тя изгледа апарата с явна досада. Нейната обърканост бе така видима, че Мейсън не можа да се въздържа да я подкани.

— Може би се обажда вашият съпруг.

Тя прехапа устни и се размърда неловко в креслото. Телефонът извънтя пак. Мейсън седеше спокойно, в очакване, без да отрони ни дума, предоставил на нея възможността за следващи действия. Колебанието ѝ стана съвсем подчертано, сякаш не можеше да реши кое ще я постави в по-неудобно положение: да приеме един явно нежелан разговор в негово присъствие или да издаде себе си чрез отказа да говори.

— Извинете ме! — взе внезапно решение тя и вдигна слушалката.

Лицето ѝ, обърнато сега така, че светлината очертаваше профила ѝ, бе истинска маска.

— Да? — произнесе тя с грижливо подбран тон на човек, който се стреми да не издаде какво е в душата му чрез трепета на гласа си.

Втренчен в лицето ѝ, Мейсън видя как то бе обхванато от почуда и обърканост.

— Как?... Не, не познавам мистър Траг... лейтенант Траг? Не, аз не... А, така ли... Кажете ми, че мъжът ми не ще е у дома до късно тази нощ. Не разбирам... О!

Тя захвърли гневно слушалката върху вилката.

— Ах, нервите ми! Той е на път нагоре. Просто не ще му отворя!

— Чакайте малко! — реагира веднага Мейсън. — Знаете ли кой е лейтенант Траг?

— Предполагам, че е някой самотен войник, който...

— Лейтенант Траг не е войник. Той е от полицията — от управлението. Работи в отдела за убийства. Не зная, мисис Милфийлд, защо бяхте плакала, но зная, че лейтенант Траг не е по дребните престъпления. Ако сте замесена в някакво убийство, по-добре ще е да започнете да мислите, и то мислете бързо!

Тя се извърна към него и той видя истинското изумление, изписано върху лицето ѝ.

— За кого знаете, че е бил убит? — Мейсън бе впил поглед в очите ѝ.

— Смилете се, небеса! Никой, с изключение, може би, на моя...

— Продължавайте! — подкани я адвокатът, когато тя се овладя по средата на фразата.

— Не! Не! Никой!

— Вие споменахте „моя“ и спряхте. Това притежателно местоимение ви издаде. Не бяхте ли готова да кажете „мой съпруг“?

— Господи! Не! Как ви дойде тази мисъл? Какво, опитвате се да вложите ваши думи в моята уста?

— Защо плачехте?

— Кой казва, че съм плакала?

— Вижте какво. Нямаме на разположение цял ден за залъгване. Ако наистина се е случило нещо с вашия съпруг и Траг ме намери тук, това ще ви постави под подозрение. Никога не ще бъдете в състояние да го убедите, че не съм ви посетил по ваше искане. Има ли тук някое задно стълбище?

— Не.

— Имате ли лук в къщи?

— Лук!? — очите ѝ бяха разширени от учудване. — Какво общо има лукът?

— Ето какво. Аз ще се мушна в килера. Не казвайте на Траг, че съм тук. Дори не споменавайте, че ме познавате. Сложете малко лук в умивалника и си поставете престилка. Когато той позвъни, отворете му вратата с нож в ръка и му обяснете, че тъкмо сте чистила лук. Това е то, ако искате да си спестите цял куп неприятности. Това е безвъзмезден съвет от случаен познат. Вие...

На вратата се позвъни поривисто. Мейсън наложи шапката си, грабна мисис Милфийлд през кръста и я набута в кухнята.

— Къде има престилка?

— Виси ей там.

Мейсън я нахлузи през главата ѝ и я завърза отзад.

— Къде е лукът? Това е единственият начин да обясните отеклите си клепачи.

Тя отвори едно чекмедже и Мейсън прехвърли от него лук в умивалника.

Звънецът прозвуча повторно — продължителен, остър, настойчив звън. Мейсън изтегли друго чекмедже, намери кухненските ножове, грабна един, разряза една глава лук, взе дясната ръка на домакинята и я натри о лука.

— Чудесно! Сега вървете да отворите. Внимавайте какво ще говорите. Запомнете, че току-що сте се занимавала с лука и най-вече

не споменавайте, че съм бил тук. Желая ви успех.

Като я потупа по рамото, адвокатът я поизбута лекичко към вратата, точно в момента, когато лейтенант Траг натискаше нетърпеливо звънеца за трети път. След това Мейсън прекоси безшумно кухнята, отвори вратата на килера и като видя стол насреща си, се настани на него. В същото време чу отварянето на външната врата, гласът на хората по време на общоприетите поздравявания, затварянето на вратата и усилването звука на думите, докато потокът им стана по-бърз. Той не можеше да долови значението им, но ясно отделяше бученето на мъжкия глас от високите тонове на жената. Изведнъж Мейсън чу, как мисис Милфийлд издаде потиснат писък, след което последва тишина, нарушена по-късно от мърморенето на лейтенант Траг. После звуците от гласовете постепенно се снижиха и накрая почти замряха. Мейсън погледна часовника си неспокойно, откряна вратата на килера с около два сантиметра и се послуша. Можеше да се долови движението на хора из стаята. Чу се отваряне и затваряне на врата, след това отново гласът на Траг. Питаше за някакви обувки. Мейсън затвори вратата тихо, седна на стола и зарея поглед из лавиците. Видя кутия със солени бисквити и не можа да устои на изкушението да ги опита. Повдигна капака, мушна ръката си и като извади няколко, започна да ги гризе. След малко забеляза буркан с масло, грабна от него с джобното си ножче и когато вратата на килера се отвори, тъкмо покриваше една от бисквитите със златист пласт. Докато не размаза добре маслото, той не повдигна поглед.

— Достатъчно, Мейсън — каза лейтенант Траг. — Можете да излизате вече.

— Благодаря! — отвърна безгрижно Мейсън. — Бях помолил за чаша мляко.

— В хладилника е — насочи го мисис Милфийлд. — Сега ще ви наля. — Гласът ѝ бе сладникаво любезен.

Траг се бе втренчил в адвоката и внезапно прихна да се смее.

— Каква е идеята, Мейсън?

— Исках само да ви попреча да не изпаднете в заблуждение, Траг.

— Да предпазите от заблуждение мен?!

— Точно така.

— Не ви разбирам.

— На посещение съм тук по делови въпроси. Не знаех по каква

работа я търсите вие, но съобразих, че ако ме сварите тук, ще я поставя в неудобно положение, а същевременно ще отклоня и вас по невярна диря. И така реших да не излизам наяве, докато не си отидете.

— Ето ви млякото, мистър Мейсън — покани го домакинята.

Адвокатът пое бутилката, наля си една чаша, а после я вдигна и се усмихна на Траг.

— Искрено ли нямате намерение да ме подхлъзнете? — запита Траг.

С уста, пълна с бисквити, Мейсън успя да произнесе.

— Съвсем искрено, не. Всъщност даже се стараех да ви предпазя от подхлъзване. Кой е жертвата този път, лейтенант?

— Какво ви кара да мислите, че има жертва?

— Нима това ваше посещение не е по служба?

— Да поприказваме по-напред за вашето посещение.

— Няма какво да укривам. Отбих се просто за обяд — ухили се Мейсън.

— Това не ни довежда до никъде, Мейсън — каза раздражено Траг.

— Мен ме е отвело до чудно хубав обяд. Чудесна сметана, мисис Милфийлд. Позволете да ви поздравя с избора.

— Благодаря ви!

— Е добре, умни човече, съпругът на мисис Милфийлд е бил убит.

— Много лошо — смутолеви адвокатът през пълни уста.

— Не предполагам да знаете нещо по този въпрос?

— Само, това което ми казахте. Траг погледна лука в мивката.

— Това ли е лукът, който белехте? — обърна се той към жената.

— Да.

— Къде е обеленият?

— Аз... аз току започвах, когато позвъняхте.

— Хм! — изсумтя полицаят и стрелна подозрителен поглед към адвоката.

— Къде е бил убит съпругът й — попита съвсем незаинтересовано Мейсън, докато поемаше на големи глътки мляко.

— Казано на наш език, Мейсън, в чертите на града — ухили се Траг.

— Чудесно! Това ви отваря работа, лейтенант. Кой го е убил?

— Не знаем още.

— Звучи интересно — подметна Мейсън. Полицаят не отвърна нищо.

— Как разбрахте, че съм тук? — запита внезапно Мейсън.

— Аз му казах — отговори Дафни Милфийлд.

— Защо? — попита той, като си наливаше втора чаша мляко.

— Като ви гледам, Мейсън, започвам и аз да усещам глад — подметна лейтенантът.

— Заповядайте, моля! — покани го сърдечно Мейсън. — Нали знаете, това влиза в правата на полицията. Та защо му казахте Милфийлд?

— Допуснах, че ще е по-правилно, след като разбрах в какво се състои работата. Не исках да сметнат, че укривам нещо.

— Естествено, не — заключи Мейсън, като се измиваше.

— Обясних на лейтенант Траг — продължи тя, — че сте дошъл по друг въпрос, отнасящ се до работата на мъжа ми и че щом разбрахте кой пристига, решихте за по-целесъобразно да не ви намерят тук.

— Не е необходимо да го напътствувате, мисис Милфийлд — подсмихна се Траг. — Той знае всичко, дори и вашите помисли.

— Наистина така ви казах, мисис Милфийлд — поклати горчиво глава Мейсън. — Той не ми вярва. Е, трябва да вървя. Много жалко за вашия съпруг. Не допускам, че лейтенантът ви е съобщил мъчителни подробности.

— Напротив. Разказа ми всичко в детайли. Изглежда, че...

— Стойте! — прекъсна я рязко Траг. — Не е необходимо да разтръбвявате това, което ви казах.

Тя се сепна и потъна в мълчание.

Траг се доближи до мивката и се загледа в лука, потънал в мисли.

— Добре, аз тръгвам — каза Мейсън. — Моите искрени съболезнования за вашия съпруг, мисис Милфийлд!

— Благодаря ви! — и тя се обърна към Траг. — Това е всичко, което ми е известно. Изложих ви откровено цялото положение.

— Доволен съм, че постъпихте така — одобри полицаият все още втренчен в мивката. — Много е полезно винаги да бъдете абсолютно откровена с полицията.

Сега тя заговори припряно, видимо стараеща се да спечели доверието на лейтенанта.

— Идеята да не узнаете, че е тук, бе на мистър Мейсън.

Естествено нямах никаква представа защо идвате. Ужасно съм потресена да чуя всичко това за Фред, но счетох за свой дълг, че трябва да ви известя стриктно...

— Струва ми се, от тук влязох — каза Мейсън.

— Искате да кажете, това е мястото, през което ще се измъкнете — изгледа го замислено Траг.

Вече на прага, Мейсън се обърна усмихнат.

— Що се отнася до мен, лейтенант, то значи едно и също.

IV

В един от ъглите на дрогерията имаше телефон. Мейсън спусна монета и позвъни в кантората си. След миг Дела Стрийт се обади.

— Ало? — запита весело Мейсън — обядва ли вече?

— Не. Защо? Казахте ми да бъда в кантората.

— Аз вече обядвах.

— Много хубаво.

— Освен това имаме пред себе си отново убийство.

— Така ли?

— Точно така.

— Кой е жертвата този път?

— Фред Милфийлд.

— Как е станало това, шефе?

— Не зная.

— Кой е нашият клиент.

— Нямаме още такъв — засмя се Мейсън. — Не мога ли да имам съдебен случай без клиент?

— Не е доходно.

— Не е — съгласи се Мейсън. — Предполагам, че има новини при теб. Кажи на Дрейк да се заеме веднага с тази работа. Да се свърже с момчетата от вестниците и да види не може ли да разбере нещо около убийството на Милфийлд.

— Шефе — запротестира тя, — трябва да има някой, на чиято сметка да запиша разноските по диренето, ей така, заради поддържане в добър ред счетоводните ни книжа и...

— Добре, запиши всичко в сметката на мис Кингман.

— Какво искате да разбере Дрейк относно убийството?

— Всичко. Намери си нещо да хапнеш. Пристигам след малко.

Мейсън нае такси, отиде в кантората си и завари Дела на пост.

— Здравей! — поздрави изненадан той. — Мислех, че още си на обяд.

— Тъкмо тръгвах, когато видях добре облечена млада жена, правеща отчаяни опити да влезе тук. Съжалих я и ѝ обясних, че не ще се завърнете по-рано от понеделник сутринта. Изглеждаше съвсем безпомощна, побледня и заяви, че просто трябва да ви види на всяка цена.

— Нямам време за никого, Дела — отговори нетърпеливо адвокатът. — Това убийство е сега пред мен. Съпругата на Милфийлд...

— Това младо момиче — прекъсна го Дела — е Карол Бърбанк.

— Не ме интересува коя е. Аз... О! Чакай, чакай! Бърбанк, а? Секретарката кимна мълком.

— Някаква връзка с Бърбанк, с каракулските овце?

— Не зная, затова я и поканих да почака. Мисля, че тя е...

Мейсън подсвирна.

— Добре. Да поговорим с Карол Бърбанк. Изглежда много възбудена, а?

— Повече от възбудена. Побеляла е като платно от отчаяние.

— Вън в чакалнята ли е? Секретарката кимна утвърдително.

— Чудесно! Иди до кантората на Пол Дрейк. Кажи му за убийството на Милфийлд и че то е известно на полицията. Все ще успее да открие нещо от полза за нас. Нека веднага се заеме с този въпрос и да остави всичко друго. Докато ти си там, аз ще приема тази Карол Бърбанк и ще разбера има ли нещо общо с Бърбанк, от когото се интересуваме.

Дела се спря с ръка върху дръжката на вратата.

— Как понесе новината мисис Милфийлд?

— Чух, че изпищя, но изглежда, то не бе неочаквано за нея.

Беше плакала, когато ме прие.

Привлекателна ли е?

— Много.

— Умна?

— Хвърли ме на вълка в устата.

Дела Стрийт повдигна въпросително вежди.

— Бях принесен в жертва, за да спечели доверието на Траг.

— Как така?

— Траг се обади, че пристига. Съобразих, че е по-добре той да

не ме намери у дома ѝ. Беше плакала, знаеш, а и посещението на Траг означаваше, че някъде има труп. Скрих се в килера, а тя му каза къде съм.

— Но защо?

— Очевидно, за да спечели благоразположението му.

— На каква възраст е?

— Някъде около тридесетте.

— Изглежда, ще се окаже опасна.

— Вярвам, че е.

— Добре. Ще инструктирам Пол Дрейк за работата му върху убийството. Карол Бърбанк ви чака отатък.

Секретарката изтича по коридора, като стъпките ѝ ехтяха в тишината на съботния следобед, огласяващи огромното здание с празни в този момент кантори. Мейсън премина през библиотеката и влезе в чакалнята.

Карол Бърбанк седеше в скована поза. Коленете ѝ, притиснати плътно едно до друго, лицето ѝ — боядисана в бяло маска, устата ѝ — яркочервена рязка върху фона на бледата кожа, която проваляше напълно ефекта от грима. Конвулсивният шок, изписан върху лицето ѝ при щракването на бравата, говореше ясно за състоянието на нервите ѝ. Големи, уплашени очи се впиха в Мейсън. Освен страх, в погледа ѝ той прочете и решителността на млада жена, която се бореше с всички сили да запази контрол над себе си и да не се остави страхът да помрачи съзнанието ѝ.

— Мистър Мейсън?

— Да.

— Вярвам, вие бяхте този, който вчера уреди плащането във връзка с лека автомобилна авария, защитавайки интересите на някой си Биклър?

— Точно така.

— Баща ми счита, че се справихте много изкусно с всичко.

— Благодаря!

— Той спомена, че ако ни сполетят неприятности, ще бъде чудесно да ви имаме на своя страна, отколкото да сте в противниковите редове.

— Баща ви свързан ли е с компанията за каракулски овце?

— Свързан е, непряко.

— Неговото име?

— Роджър Бърбанк.

— И, предполагам, вече е изправен пред някакви неприятности?

— Мистър Милфийлд, един от свързаните делово с баща ми хора, е бил убит на борда на бащината ми яхта.

— Наистина? Какво искате от мен да сторя?

— Татко се оказа в много особено, много странно положение.

Искам да му помогнете.

— Той бил ли е на борда на яхтата, когато убийството е извършено?

— Небеса! Не! Там е бедата. Той се стреми по всякакъв начин да накара хората да мислят, че е бил на яхтата, а фактически съвсем не е бил там.

— А къде е сега?

— И аз не съм сигурна дали зная.

— Преди да кажете нещо, мис Бърбанк — заяви предупредително адвокатът, — смятам за по-уместно да ви кажа, че не мога да представявам вашия баща.

— Но защо?

— Ние сме противни страни.

— В какъв смисъл?

— Адълейд Кингман е законен владетел на осемдесет акра, които...

— В действителност Франк Палермо притежава тази земя — прекъсна го младото момиче.

— Съжалявам, грешите.

— Но той я ползува.

— По силата на контракт за продажба.

— Но контрактът не е валиден повече. Той я е обработвал повече от пет години.

— По силата на същия този договор за продажба.

— Тя се поколеба за миг, а после запита.

— Колко искате за тази земя?

— Много.

— Като пасище, мистър Мейсън, тя е...

— ...без особена стойност — прекъсна я адвокатът, — но като петролно поле е безценна.

— Кой е споменавал нещо за петрол?

— Аз.

— Боя се, че не мога да доловя връзката. — Погледът ѝ беше станал твърд и опипващ.

— За това парче земя Адълейд Кингман желае сто хиляди долара.

— Това е съвсем абсурдно, мистър Мейсън! Това е насилие!

— И това е — каза заключително Мейсън — причината, поради която, боя се, не мога да представлявам вашия баща.

Тя прехапи устни.

— Тази цена е извън всякаква норма, мистър Мейсън.

— Съжалявам — каза приветливо той. — Ето, трябва ви адвокат, крило да ви представлява. Сега е събота следобед и, страхувам се, ще ви струва твърде много усилия да откриете...

— Но ние искаме вас, мистър Мейсън!

— Страхувам се, че и от етична гледна точка то е неприемливо, тъй като представлявам противна на вас...

— Вижте какво, да оставим това настрана. Ако се заемете да защитавате татко, може да продължите да представлявате Кингман и, когато се срещнете с баща ми, да се спазарите с него относно вашия хонорар, както ви е угодно.

— То ще бъде много скъп пазарлък — предупреди Мейсън.

— Така и очаквам. Е?

— Имате ли право да говорите от името на баща си?

— Да. Във всеки извънредно спешен случай, като този, имам право.

— Не желая да има недоразумения по този въпрос.

— Не ще има.

— И какво искате да сторя сега?

— Искам да отидем заедно при баща ми. Чисто и просто наложително е да го открием.

— Какво върши той сега?

— Заел се е с нещо толкова жизнено значимо, че най-същественото за него в този момент е да има абсолютна секретност. Никому не е позволено да знае къде е и какво прави. Не съзирате ли положението, в което го поставя това обстоятелство?

— По отношение на убийството ли?

— Да. Фред Милфийлд е бил убит на неговата яхта. Обикновено всеки петък през нощта татко прекарва на яхтата, като я закотвя в устието на реката. Това е неговият начин да си почива, да се отдалечава от деловия хаос. Този петък изведе яхтата и я закотви както обикновено, но не остана там. Той работи върху нещо, което е от толкова голямо значение, че не би признал пред никого какво е то.

— Знаете ли къде е сега?

— В общ смисъл, да. Надявам се, че ще успея да го намеря.

Трябва да го открием преди полицията, разбирате ли, мистър Мейсън?

— Защо?

— За да го осведомим за случилото се.

— Полицайте ще му го кажат.

— Преди това те ще го поставят в капан посредством ня-коя декларация от негова страна.

— Как?

— Не виждате ли, мистър Мейсън? Татко държи толкова много за тайната на това, върху което работи, че сам ще влезе в клопката, когато започнат с въпросите си.

— Искате да кажете, че с готовност ще се закълне, че е бил на яхтата по времето, когато убийството е било извършено?

— Да.

— А ако успеем да пристигнем навреме?

— Ще можем да му обясним обстоятелствата.

— Е, и после?

— Тогова ще има възможност да помисли какво ще говори пред полицията.

— Да измисли някоя хубава лъжа?

— Не, разбира се. Ще им съобщи от истината толкова, колкото може да си позволи.

— Струва ми се, че трябва да зная малко повече. Каква е тази негова тайна?

— Във връзка с политическата обстановка е. Мисля, че целят някои от политическите големци в петролната индустрия. Татко трябваше да извърши доста от основната работа. Ще бъде истинско самоубийство да излезе всичко това наяве, преди плановете им да се изработят подробно.

— Виждам.

— И така, трябва да го намерим на всяка цена. Мейсън забарабани с пръсти.

— Та вие имате да вършите много повече от мен. Какво е точно моето положение?

— Искам да ви наемем!

— За какво?

— Да закриляте интересите на баща ми.

— Само неговите ли или и на друг някого?

— Е, може да се каже, да действувате като семеен адвокат. Така да се каже, адвокат с генерални пълномощия.

— А сега какво ще правим?

— Ще обикаляме.

— Къде?

— Толкова е поверително, че не ще си позволя да кажа даже и на вас предварително. Вземете шапката и пардесюто си и тръгваме веднага — и тя хвърли бърз поглед върху часовника си.

— Кога ще се върнем обратно?

— След като намерим татко.

Влязоха в частния кабинет на Мейсън. Той извади палтото си и шапката от дрешника и се обърна към посетителката.

— Готова ли сте?

Тя погледна отново нетърпеливо часовника си, понечи да каже нещо, а после, като промени намерението си, заяви.

— Готова, напълно.

Когато минаха край врата с надпис Детективска Агенция Дрейк, Мейсън я отвори и извика.

— Дела!

Секретарката изскочи от една стая — Мейсън ѝ намигна и каза.

— Излизам. Ти иди намери нещо за ядене и не ме чакай.

— Кога ще се върнете, шефе?

Карол Бърбанк отговори вместо него с твърд тон.

— Не се знае кога.

V

— Оттук — каза Карол Бърбанк, като го хвана под ръка и го поведе по улицата до паркинга, разположен половин блок по-надолу.

— Той трябваше да е тук — оглеждаше тя минаващите със свъсено чело.

— Кой? Баща ви?

— Не. Джъдсън Белтин.

— Кой е Джъдсън Белтин?

— Човекът, който е дясната ръка на баща ми.

— Знае ли той за убийството?

— Да.

— Знае ли къде отивате? — Не.

След малко, видимо изпитала неловкост от кратките си, не много учтиви отговори, тя допълни.

— Джъдсън не знае нищо, освен че трябва да докара колата тук, да я изпълни до върха с бензин и да постави два бидона от по двадесет литра в багажника. Трябваше да бъде тук още преди пет минути и да ме чака. Разбира се, може да му се е случило нещо, но... А, ето го, идва.

Кола, карана с голяма скорост, зави и влезе в паркинга.

— Това е Белтин. Не показвайте, че той значи нещо за нас — предупреди Карол. — Стойте си ей така, сякаш очакваме да ни бъде доставена някоя кола.

— Защо е цялата тази мистерия?

— Моля, доверявайте ми се. Не мога да ви обясня сега. Само чакайте и правете каквото ви казвам.

Висок мъж на около тридесет и пет години, подчертано приведен в раменете, спря колата пред един от обслужващите паркинга. Последният взе от него двадесет и пет цента, като му откъсна от перфорираната си книжка талон, върху който записа номера на колата, и му го връчи. Белтин се запъти право към тях. Подминавайки ги, без да дава вид, че познава някого, той бързо протегна ръка и Карол пое талона за колата, а после се огледа.

— Да проверим, дали някой не го следва... Там, там има един... Излиза от паркиран автомобил. Виждате ли? Следва го...

— Та най-сетне това е оживена улица. Всеки миг, ако се обърнете и погледнете зад себе си, ще откриете стотици хора, крачещи зад вас. Означават ли това, че те ви следят?

Тя не отвърна нищо. Изчака Джъдсън да завие зад ъгъла, после избра грижливо едно от момчетата — не този, който бе таксувал Белтин — и съвсем спокойно му връчи талона. След като то докара колата до изхода, тя седна зад волана, настани. Мейсън до себе си и подкара до уличното платно. Тук спря за миг на стопа и след малко гмурна изкусно колата в огромния трафик. Кормуваше със спокойна увереност, която предизвика възторженото одобрение на Мейсън, въпреки че той не си позволи да го изкаже гласно.

— А сега така, само за да сме сигурни, че никой не ще ни последва — и тя зави рязко наляво, когато светофарът подаде зелена светлина. Това стана точно в момента, когато цялата редица коли, разположени в ляво от нея, поеха напред, а Карол плъзна колата

светкавично наляво, на сантиметри пред връхлитащия автомобил.

— Има ли някой зад нас? — запита тя, след като изправи волана.

От гърдите на Мейсън се изтръгна дълбока въздишка на облекчение и когато отговори, той даже не се обърна да погледне зад себе си.

— Ако някой би опитал да ни последва, щяхме да чуем експлозията на колата му при удара върху устремената напред върволица от коли.

На следващата пресечка тя зави надясно и след малко спря пред друг червен сигнал. При появата на зелената светлина повтори същия трик. Убедила се вече, че никой не я следва, Карол се успокои зад кормилото и скоро излязоха от Холивуд по Кауенга Грейд и булевард Вентура. Машината постепенно набираше скорост и задминаваше бързо всяка по-бавно движеща се кола. Мейсън ѝ се възхищаваше мълком, потънал в удобната тапицерия на седалката с цигара в уста.

Скоро изминаха лекия наклон на Конейо Грейд, а после се спуснаха бързо по планинския склон до Камарило. Когато навлязоха във Вентура, Карол погледна отново часовника си.

— Надявам се, че ще пристигнем навреме.

Това бяха първите ѝ думи, откакто напуснаха Лос Анжелос.

Мейсън не отговори нищо.

Някъде по средата на пътя между Вентура и Санта Барбара тя намали изведнъж скоростта и влезе в един мотел, където спретнати снежнобели бунгала с кацнали над тях кокетни червени покриви контрастираха върху фона на разлистени палми и морето зад тях.

— Ще слизаме ли? — запита адвокатът.

— Да.

Мейсън я последва до стаята на управителя.

— Имате ли регистриран в мотела мистър Дж. С. Ласинг? — запита Карол Бърбанк.

Управителката прегледа служебната книга.

— Вила четиринадесета. Група от пет души са там.

— Много съм ви благодарна — кимна Карол с лъчезарна усмивка.

Тръгнаха по пътека със скърцащ ситен чакъл. Силно сниженото на запад слънце бе разхвърляло удължени сенки около постройките. Сега, когато бяха въвн от колата, те усетиха остро студения вятър, ваещ къдриви бели шапчици по гребените на вълните — вятър, който принуждаваше Карол да се навежда напред и да притиска полата към

коленете си. Търсената от тях вила изглеждаше притихнала и мрачна. В гаража до нея нямаше никаква кола. Карол взе наведнъж трите сгънала и зачука припряно по вратата. Тъй като не последва отговор, тя натисна дръжката. Не бе заключена и вятърът я отвори с порив. Хваната за дръжката, Карол също бе повлечена навътре.

— Предполагам, че трябва да влезем — засмя се нервно тя.

Мейсън я последва, като затвори вратата с усилие, подпрял я с рамо.

— Ало, има ли някой тук? — повиши глас той. Не последва никакъв отговор.

Вилата представляваше четиристайна постройка, съставена от прилепени една о друга две вили-близнаци. Голямата лицева стая имаше двойни легла и бе достатъчно обширна, за да бъде използвана и като дневна. Мебелировката беше от качеството на хотелите от най-висока класа. Леглата бяха грижливо оправени. Пред канапето около ниска масичка бяха поставени в полукръг три малки фотьойла и изглеждаше, че всички пепелници в къщата бяха влезли в употреба — бяха препълнени с угарки от пури и цигари. Върху масичката стояха пет чаши, а кошчето за смет, поставено до канапето, бе препълнено с празни бутилки. Стаята бе напоена със зловонието на угарки и алкохол.

— Боя се, че са си заминали — промълви Карол. — Да хвърлим поглед наоколо и да видим не са ли оставили някакъв багаж. — И тя тръгна да обикаля из стаите.

Нямаше и следа от нечий вещи. В банята намериха употребявани кърпи. На лавицата стояха самобръсначка и четка за бръснене. Карол ги огледа, взе четката и възкликна.

— Та това е татковата четка!

— Може би той ще се върне — съобрази Мейсън.

— Не. Чантата му я няма. Просто е оставил тук бръснарските си принадлежности. Голям забраван е, що се отнася до такива дреболии.

— Смятате, че не ще дойде обратно?

— Не. Вилата е изиграла вече ролята, за която е била наета.

— Каква е била задачата?

— Политическа конференция. Някакви големи клечки от Сакраменто. Не мога да ви кажа кои са и не бих посмяла дори да ви намекна за какво са разговаряли. То е политически динамит — нещо толкова голямо, толкова изумително, че преждевременното му разгласяване би провалило политическата кариера на тези, които са

участвували в срещата.

— Добре. То си е ваша работа. Какво искате по-нататък?

— Нищо. Само ще взема татковите вещи и ще ги прибера. Нищо повече не можем да сторим.

Адвокатът мълчеше.

Момичето се поколеба, после пое бавно четката за бръснене, като оглеждаше и самобръсначката върху полицата.

— Татко не ги е почистил даже — и се обърна към Мейсън. — Считате ли, че ще е добре да ги почистя и измия?

— Зависи.

— От какво?

— От това, дали смятате, че е важно да установите факта на бащиното ви пребиваване тук.

— Той даже не би приел, че е бил тук.

— Защо?

— Обясних ви. Това би било политическо самоубийство за присъствувалите тук...

— Нали то не би навредило на бащината ви кариера?

— Кое не би навредило?

— Ако се узнае, че той е бил тук.

— Не, не става дума за баща ми, а за останалите.

— Да допуснем, че баща ви не спомене имената на партньорите си?

— Защо? Каква полза от това?

— В случай че на баща ви се наложи да доказва къде е бил снощи, четката и самобръсначката могат да бъдат подкрепящи твърдения му доказателства. Микроскопското изследване на космите по самобръсначката, разбирате ли?

Лицето ѝ светна при внезапното осъзнаване важното значение на казаното от адвоката.

— Та вие сте прав! Колко много сте прав!

— Бихте могла — продължи Мейсън — да се отбиете при управителката и да ѝ заявите, че искате да ангажирате вилата за една седмица. Предплатете наема в брой и се уговорете всичко да бъде оставено, както е, никой да не се допуска вътре, дори и прислугата.

— Чудесна идея! Да вървим!

— Трябва да заключим входната врата. Не виждате ли ключа някъде?

Претърсиха къщата, но не можаха да открият ключ. Вратата на

вила тринадесета бе заключена и ключът беше отвътре, но този за номер четиринадесет го нямаше.

— Няма го, това е то — заяви Мейсън. — Къде, предполагате, е сега баща ви?

Очите ѝ изразиха паника при този въпрос.

— Сигурно се е върнал на яхтата. Полицайте ще го чакат там с въпросите си и той ще им изтърси някоя ужасна лъжа — всичко друго, но не и да приеме, че е бил тук.

Мейсън отвори вратата и я задържа, за да пропусне Карол. Той хвърли поглед, изразяващ високата му оценка, когато вятърът вдигна полата ѝ високо над стройните крака. Тя с усилие я оправи надолу, а адвокатът затвори вратата, борейки се със студения вятър, напирал откъм океана.

— По-добре вие, уговорете всичко с управителката — предложи тя и внезапно добави. — Ето ви малко пари за разходи.

Мушна пачка банкноти в ръката му. Бяха от по двадесет долара, свързани с ивица гумирана лента, носеща наименованието на една от банките в Лос Анжелос — всичко петстотин долара.

— Едва ли наемът ще струва толкова много — подхвърли Мейсън.

— Задръжете ги. Ще имате и други разходи. Ще ги уредим после.

Мейсън спусна банкнотите в страничния джоб на сакото си, влезе в офиса и почака, докато се появи управителката. Усмивката върху лицето ѝ бе заучена гримаса.

— Намерихте ли тези, които търсехте?

Адвокатът постави в ход най-привлекателните си маниери.

— Положението е твърде особено и някак си деликатно.

Изведнъж усмивката се изпари от лицето ѝ. Погледът ѝ стана хладен и твърд, когато го премести от Мейсън върху изящното младо момиче до рамото му.

— Да? — Гласът ѝ бе леден. — В какъв смисъл положението е деликатно, моля?

— Търсехме бащата на тази млада дама. Щеше да ни посрещне във вила четиринадесета, но закъсняхме и, боя се, тръгнал е да ни пресрещне из пътя. Трябва да отидем да го намерим.

Жената не се помръдна. Очите ѝ го фиксираха хладно. Изразът на лицето ѝ бе на човек, който се мъчи да оцени обстановката безстрастно. Остана безмълвна, когато Мейсън спря, и чакаше да продължи.

— И така — продължи Мейсън — за нас ще е по-удобно да задържим вилата.

— Запея е предплатено до 12:00 утре — информира ги управителката.

— Вписани ли са в книгата ви имената на всички, които заемаха вилата? — запита Мейсън.

— Защо?

— Искам да бъда съвсем сигурен, че това са хората, за които се интересуваме.

— Името беше Ласинг, нали?

— Това е името на един от групата — намеси се припряно Карол, — не на моя баща. Съмнявам се, дали всички са вписани.

— А как се казва баща ви, мила? Карол посрещна твърдо погледа ѝ.

— Бърбанк — отвърна тя, — Роджър Бърбанк.

— Обикновено не записваме всички — омекна изведнъж жената, — когато групата е голяма. Регистрира се обичайно един, този, който е собственик на колата, с която са дошли. Той вписва марката в номера на автомобила. Само за миг, сега ще погледна.

Тя се извърна към регистрационната книга и след малко каза.

— Не. Вписано е само Дж. С. Ласинг и компания.

— Вилата е подредена. Не е необходимо да влиза никой до утре сутринта — предупреди Мейсън.

— Защо би трябвало някой да влиза? — учуди се жената.

— Прислугата може да иска да смени кърпите — каза Мейсън.

— Та какво от това?

— Предпочитаме вилата да остане така, както е.

— Наемът — казва сухо жената — е осем долара дневно.

— Това ще стигне за пет дни — и Мейсън ѝ даде две от банкнотите.

Тя се размекна при вида на парите.

— Сигурно ще ви е нужна разписка?

Гласът на Мейсън стана сух, какъвто бе и нейният преди малко.

— Съвсем сигурно.

VI

— Имате ли някаква идея? — попита Карол, когато напуснаха

мотела и колата се насочи обратно към Лос Анжелос.

— Това все още е ваша грижа — отбеляза Мейсън и запита. — Предвиждате ли нещо за подкрепа на силите?

— Огладняхте ли? — усмихна се тя.

— Истина е, че умирам от глад. Този леден вятър изостря апетита.

— Ще хапнем някъде по пътя. Така много искам да открием татко.

— Не мислите ли, че е доста късно за това? Не допускате ли, че полицията го държи вече в ръцете си?

— Твърде вероятно.

Слънцето се бе потопило зад хоризонта, превърнало разиграния от вятъра океан в разплискана сиво-синкава стомана. Отдясно изникващите от канала скалисти острови изрязваха рязко силуети върху синьо-зеленикавия фон на запада.

— По-добре да включа светлините — забеляза Карол и запали фаровете.

След като вече бяха преминали Вентура и приближаваха Камарило, Мейсън наруши мълчанието.

— Преди колко време баща ви е напуснал мотела?

Тя отдели очите си от пътя само за миг, колкото да му хвърли кратък поглед.

— Не зная. Защо?

— Нищо. Просто се чудех.

— Няма начин да узная.

— Разбирам.

Колата избръмча плавно по стръмнините на Конейо Грейд и премина през разлато плато, осяно с вечно зеления американски дъб. Вятърът бе останал в низините зад тях и звездите блестяха ярки върху кристално чистото небе на ранната вечер. Далеч пред тях се открояваха светлините, очертаващи покрайнините на Лос Анжелос. След около още петнадесет минути мълчалив бяг Карол заяви изведнъж.

— Ей там, пред нас, има ресторант, където баща ми обикновено се храни, когато е на път. Съществува известна вероятност да го намерим там, в случай че е напуснал мотела в по-късните часове на следобеда.

— В такъв случай може да сме се разминали с него по пътя.

— Не съм сигурна, но може да е станало тъкмо така. Ей там,

червеният неонов надпис РЕСТОРАНТ КИРПИЧЕНАТА
КЪЩИЧКА.

Мейсън не отрони ни дума.

Карол паркира колата сърчно и угаси мотора. Тъкмо заключваше, когато Мейсън ѝ посочи червения прожектор на кола, паркирана в отсрещната редица.

— Изглежда полицията също се храни тук.

— О, да, контролиращите пътя полицаи отсядат често тук и...

— Това не е кола на трафичната полиция. Карол остана безмълвна, а адвокатът я улови леко под ръка и я въведе в Кирпичената къщичка. Салонът разполагаше с около петнадесет маси. Точно срещу входа се намираше огромна камина, където пращяха дъбови главни и разпръскваха приятна топлина. Съдържателката, облечена в испански танцов костюм, с тежка тъмна коса, изразителни черни очи и силно начервени устни, се усмихна на Мейсън и ги поведе към една маса. Внезапно Карол сподави вик, насочи се наляво и доближи една от масите, където трима души водеха разговор. Мейсън видя, че добре сложен мъж с ниско подстригани сиви мустаци и приветливи сиви очи отправи към нея усмихнат поглед, и чу Карол да произнася.

— Здравей, татко! Какво, за бога, правиш тук?

Тримата мъже се изправиха. Мейсън, последвал Карол, отправи лек поклон с глава към човека със сиви мустаци и запита:

— Мистър Роджър Бърбанк, предполагам?

— Пери Мейсън, татко. Нали знаеш, адвокатът — избърбори Карол.

Бърбанк протегна яката си с дебели пръсти ръка с готовност през масата и стисна сърдечно ръката на адвоката.

— И лейтенант Траг — изсмя се Мейсън в обърканото от учудване лице на полицая. — Позволете да ви представя Карол Бърбанк, лейтенант. И смея да вярвам, че джентълменът, седнал до вас, е също от отдела за убийства.

— Джордж Авън — представи го Траг и след миг, колебаейки се, добави — експерт по дактилоскопия.

Адвокатът се ръкува и с Авън.

— Не бихте ли седнали? — покани учтиво Роджър Бърбанк.

Съдържателката, показваща два реда блестящи усмихнати бели зъби, се доближи.

— Не знаех, че се присъединявате към ваши приятели. Келнер,

веднага два стола, моля!

Когато столовете бяха донесени, Мейсън прихвана единия и настани Карол на него, а после седна на другия.

— Умираме от глад! — обяви той.

— Надявам се, че не е отнело много време на вашите подкрепления, за да пристигнат навреме тук — подметна сухо Траг.

— Моите подкрепления!? — повдигна учудено вежди Бърбанк.

— Вашият адвокат.

— Боя се, че има някаква грешка. Не съм викал мистър Мейсън.

— Не сте ли му казал още? — обърна се Карол към лейтенанта.

— Отскоро съм тук — поясни полицаят. — Успях да му поставя само един-два въпроса.

— Да ми каже какво? — настоя Бърбанк пред дъщеря си.

— Искам да се изясни този въпрос, мистър Бърбанк — намеси се Траг. — Много важно е да разберем точно къде сте бил и какво сте вършил вчера следобед и вечерта? Досега заобикаляхте отговора. Надявам се, ще заговорите вече.

— Защо моето местопребиваване значи толкова много за вас?

— Е, е, джентълмени, нека бъдем откровени — намеси се Мейсън.

— Татко, налага се да кажеш на тези джентълмени точно къде си бил. Не е необходимо да съобщаваш имената на тези, с които си бил, ако не считаш това за желателно, но наистина е наложително да им съобщиш къде и кога си бил там, където си бил. Извънредно важно е.

— Фред Милфийлд е бил убит на вашата яхта — каза кротко Мейсън.

— Ето какво се получава, когато се опитваш да бъдеш учтив! — каза раздразнено Траг. — В минутата, когато влязох, трябваше да ви отведа в полицията и да ви разпитвам там.

— Фред Милфийлд убит! — извика Бърбанк.

— Точно така, татко, и ние се трудихме цял ден да те намерим.

— И счетохте за необходимо да вземете и адвокат със себе си? — запита лейтенантът.

— Разбира се — стрелна го със студен, твърд поглед Карол. — Ако знаехте всички факти за случая...

— Просто не мога да разбера — вметна Бърбанк — защо някому ще е притрябвало да убива Фред Милфийлд? Сигурен ли сте, че е убит, лейтенант?

— Моля те, много те моля, татко! Нима не ни вярваш? Нали ще кажеш?

— Да чуем по-напред какво ще каже лейтенант Траг — настоя Роджър Бърбанк.

Много нетърпелива, Карол се обърна към полицая.

— Татко не е бил изобщо там вчера следобед. Баща ми е намесен в политически дела. Има неща, които трябва да се държат в абсолютна дискретност. Дори и сега не съм в състояние да ви изложа никакви подробности. Да допуснем, че татко е имал среща с някои големци от Сакраменто — хора, които държат съвещанието им да бъде запазено в най-дълбока секретност. За него просто е невъзможно да ви съобщи кои са били там, а и всеки от тях би отрекъл провеждането на срещата, ако му се постави този въпрос.

Предполагайки, че са взети всички предпазни мерки за осигуряване на тайната, допуснах, че са се срещнали в един от мотелите по крайбрежния аутобан, провели са конференцията, траеща почти двадесет и четири часа, за да изработят плановете си, и след това са се разделили, и то щ много отдавна. Помислих, че татко може да е спрел за вечеря тук, реших да проверя тази вероятност и ето ни тук.

— Колко интересно наистина, колко интересно! — поклати глава лейтенант Траг. — И при това заявявате, че никой 01 състава на конференцията не ще приеме, че е бил там?

— Нито един от тях не ще допусне това.

— А сега нека престанем да бием наоколо по храстите, а не в целта под тях — продължи Траг. — Ако е налице нещо, от което полицията се интересува, на всяка цена трябва да го проверим и узнаем. От друга страна, ако няма нищо такова — и тук гласът на лейтенанта стана злокобно сух, — искаме да потвърдим и него също.

— Кажи им, татко! — подкани Карол.

Бърбанк не промълви нищо. Тъмна сянка на неодобрение бе легнала върху лицето му, когато отправи смръщен поглед към дъщеря си.

— Добре — продължи решително тя, — ако ти не искаш, аз ще говоря. Изследвайте мотела Прибой и слънце, който е по средата на пътя между Вентура и Санта Барбара и заема голяма площ в ляво от пътя на...

— Да, зная това място — прекъсна я Траг. — Искате да кажете, че срещата се е състояла там?

— Вие само идете там.

— Ако има нещо подобно — обърна се Траг към Бърбанк, — ще е по-добре да го докажете.

Гневът на Бърбанк бе явен.

— Е, добре — произнесе той с гримаса на досада — тя пусна котката от торбата, но аз все пак няма да потвърдя нищо. Ако ме запитате официално, аз ще... по дяволите, аз ще го отричам.

— Някакви доказателства? — погледна Траг към Карол.

— Разбира се, има доказателства, ако се насочите незабавно към тях. Препълнени пепелници и празни бутилки се търкалят още там. Снемете отпечатъците от пръсти по тях. Казахме на управителката да остави всичко така, както си е било. Татко даже си е забравил бръснарските прибори върху стъклената полица в банята.

— За бога! — възкликна Бърбанк. — Винаги забравям тая проклета самобръсначка!

— Друго веществено доказателство освен бръснарския комплект? — запита Траг сухо.

— Татко — обърна се Карол към баща си, — да не си взел ключа от вилата със себе си? Нямахме го на вратата, когато го потърсихме.

Роджър Бърбанк постави бавно ръка в страничния джоб на сакото си и извади типичен хотелски ключ, върху дръжката на който висеше верижка, а на нея емблема от пресован картон, носеща надпис Мотел — Прибой и слънце. Под него, отбелязано с големи цифри, стоеше числото 14. На обратната страна бе отпечатана обичайната бележка, указваща, че ако ключът случайно бъде забравен от клиента, той се умолява само да постави пощенска марка върху картона на емблемата и да пусне ключа в някоя пощенска кутия.

Траг грабна ключа, повика с пръст келнера и бутна стола си назад.

— Върни нашите поръчки, а сметката предай на този умник — и той гневно насочи показалеца си към Мейсън.

VII

В кантората на Пери Мейсън светеше, когато токовете на адвоката загракаха по коридора. Той постави внимателно ключа в бравата, превъртя го тихо и бутна вратата. Дела Стрийт седеше на неговото място с ръце върху бюрото и глава, отпусната на тях. Бе

заспала дълбоко.

Мейсън затвори леко вратата, закачи палтото и шапката си и доближи бюрото. За миг остана наведен, отправил поглед, изпълнен с нежна загриженост към спящото момиче, после плъзна ръка по косата ѝ и я задържа върху раменете ѝ.

— Все още не си се прибрала в къщи — промълви нежно той.

Дела трепна, изви глава към него, запремига срещу светлината и се усмихна.

— Исках да узная какво се е случило, а това означаваше, че трябва да чакам.

— Глупости! Чакала си, защото си допускала, че мога да позвъня и поискам нещо. Вечеряла ли си?

— Не.

— А обядва ли?

— Изпратих Гerti да ми донесе два сандвича и мляко.

— Оттук нататък ще те вода със себе си. Така поне ще се храниш навреме.

— Какво ново има?

Адвокатът изучаваше задълбочено лицето ѝ и видя следи от умора.

— Новото е, че ще се прибереш у дома, та да затвориш за малко очите си.

— Колко е часът сега?

— Малко след 23:00.

— Небеса! Спала съм повече от един час.

— Къде е Пол Дрейк?

— Отиде сй в къщи.

— Ти също ще идеш у дом а си. Хайде, прибирай си нещата.

— Страхувах се, че може да позвъните. Аз...

— Забрави това — прекъсна я Мейсън. — Имам телефонния ти номер и можех да те потърся. Не се увличай толкова много в службата си.

— Как премина всичко? — попита тя.

— Направихме приятна разходка до брега — отвърна Мейсън, като ѝ помагаше да облече палтото си. — Пристигнахме до чудесен мотел. Наистина, Дела, някой ден трябва да се отбием там.

Местоположението му е прекрасно. Нарича се Прибой и слънце и въпреки че днес откъм океана брулеше студен суров вятър, мога да си представя колко очарователно ще да е през лятото.

— Открихте ли Роджър Бърбанк?

— Да, но не там.

— А къде?

— В ресторант, разположен на половин час път от тук на булевард Вентура. Представлява стара кирпичена къща от мексикански тип, превърната в ресторант.

— Какво общо има тук мотелът?

— Ами по всяка вероятност е допустимо Бърбанк да е имал там среща с някакви политически големци, хора, които са били особено предпазливи да действуват, така че да не бъдат проследени. Например за Бърбанк се е знаело, че по това време трябва да се намира на яхтата си. Явно всеки е имал предварително изготвен план, посредством който да може да отхвърли допускането, че е присъствувал на подобна сбирка.

— Защо?

— Преди всичко това са все важни птици, може би самият губернатор е бил там. Обсъждали са някакви стратегически ходове в политиката. Ако вестникарите биха се добрали до това, то би било истинска бомба.

— Наистина ли губернаторът е бил там?

— Е, най-значителният факт е бил, може би, този, че той не е бил поканен.

— Искате да кажете, че някои от законодателните лидери готвят заговор срещу него?

— Да, може да е тъкмо това, ако се съди от начина, по който Карол излага нещата.

— При тези обстоятелства не мога да разбера, ако на нечия яхта бъде извършено убийство, каква толкова голяма беда е то за собственика ѝ — се учуди Дела със смръщено чело.

— Ето защо! — и Мейсън притисна език към вътрешната страна на бузата си, така че тя се изду.

— Какво правите? — запита секретарката. — Да не сте започнал да дъвчете тютюн?

— Не, искам само да ти покажа, че езикът ми издува бузата*.
Хайде, младо момиче, угасяй светлините!

[* Привична гримаса, която при американците означава, че нещо, казано преди това, не е истина, а цели шега или скриване същността на това, за което става дума. — Б. пр.]

Тя превъртя ключа за осветлението. Мейсън изчака да щракне

бравата, а след това натисна дръжката, за да се убеди, че вратата е затворена. Когато поеха по коридора, той продължи обясненията си.

— Изглежда лейтенант Траг и дактилоскопист, на име Авън, бяха открили Бърбанк в този ресторант, малко преди да пристигнем ние, предполагам не повече от една-две минути.

— Става дума за кирпичения ресторант?

— Да.

— И какво се случи по-нататък?

— Карол заяви на баща си, че просто се налага да каже къде е бил и накрая старият престана да отрича, че е бил в мотела.

— В много неудобно положение се е оказал, нали? Искам да кажа, да заявява на полицаите, че е бил с няколко души, от които всеки един ще отрича да е бил заедно с него.

— Да, много неудобно. На Траг също не му бе лесно. Натъква се на политически асове. Ако приеме за истина думите на Бърбанк, че не е бил на яхтата по време на убийството, е едната страна на въпроса. Ако настоява за потвърждаване на думите му и започне разследване в тази насока, може да попадне в гнездо на оси. Нали знаеш, в по-голяма или в по-малка степен положението на Траг е в зависимост от това да има нечие политическо благоразположение.

Мейсън позвъни за асансьора.

— Имаше ли все пак някакви доказателства, потвърждаващи думите на Бърбанк?

— Много силни доказателства. Те бяха представени в подходящ психологически момент по начин, пресметнат добре по отношение на тяхната убедителност.

— А именно?

— Бърбанк бръкна в джоба на самото си и представи ключа на вилата, което бе обитавана от политическите личности. Ключът несъмнено бе този от вила № 14 на мотела Прибой и слънце.

— Какво каза Траг по този въпрос?

— Това го убеди в такава степен, че той скочи от масата и запраши, свистейки по аутобана към мотела. Лейтенант Траг никога не допуска яденето да му попречи при изпълнение на служебния дълг.

— Искате да кажете, че пренебрегна вечерята си?

— Дори не я погледна, а блюдата бяха изключителни: супа от морска костенурка със зеленчуци, приятно цвъртящ бифтек със салата и порция тортиа*, гарнирана със студен грах...

[* Тестено произведение, заместващо хляба в мексиканската кухня, приготвено от царевично брашно. — Б. пр.]

— Какво, шефе, искате да ми протекат слюнките ли?

— Гладна ли си?

— Не го осъзнавах досега. Предполагам... е, струва ми се, нямах възможност да усетя глад, но сега наистина съм гладна.

— Това вече е точно така, както трябва да бъде. Сега ще ти намерим за хапване нещо топло и не искам дори да чуя вече, че висиш из тази проклета кантора в събота следобед, та чак и през нощта. Пол откри ли нещо около убийството?

— Нося със себе си писмения му рапорт. В него са отбелязани последните новини като в късно вечерно издание.

Адвокатът натисна отново бутона за асансьора и го задържа така няколко секунди, докато ѝ говореше.

— Обещавам ти коктейл, някаква топла супа и бифтек.

— Малко гореща супа ще бъде добре дошла. Къде отиваме?

— До нашия малък ресторант на девета улица. Можем да получим сепаре и да си побъбрим. Къде е докладът на Дрейк?

— В чантата ми.

— Много добре. Ще повървим до ресторанта. Портиерът най-после пристигна с асансьора и удостои Мейсън със смръщен поглед и мърморене поради повторното му продължително позвъняване. Докато се спускаха, не продумаха нищо. Вече на улицата се усмигнаха един другиму в безмълвен коментар по повод изгрухтяването на портиера, а поене ръка в ръка отидоха пешком до девета улица, влязоха в малък непретенциозен ресторант, където собственикът им бе познат, и седнаха в обградено със завеси сепаре, разположено близо до входа.

Притежателят на ресторанта, с огромна цъфтяща фигура на як мъж, с кепе на главен готвач върху главата и запасан с престилка, дойде при тях да ги приветствува.

— Ах, великото Пери МЕЙСЪН! И таз така очарователен Дела Стрийт! Добре дошли! Пиер с неговото ръка готви за вас храната и сервира питие!

— Много мило — отвърна Мейсън, — това е чест за нас! Мартини за Дела и уиски със сода за мен. После хубаво филе-миньон за Дела с огретен и кафе за двама ни. Случайно да имате хубаво филе-миньон, Пиер?

— За мис Стрийт, да! Всичко каквото поиска! Сега веднага нося

тези питие!

Той се измъкна гърбом през завесите. Дела отвори чантата и подаде на шефа си рапорта на Дрейк относно убийството.

— Приложени са и някои снимки с размер седем на десет сантиметра — добави тя. — Пол каза, че може да ги увеличи за утре или за понеделник.

Пиер донесе напитките и застана край тях с блестяща усмивка, наведен бащински грижовно.

— Идвате тук и пак приказвате работа! С такова хубаво момиче, ако Пиер беше двацет години по-млад! Пфу! Работа!

Мейсън чукна чашата си с Дела и отпи глътка, а после изведнъж улови ръката ѝ, като се наведе през масата.

— Добре, Дела, оттук нататък няма да го прекаляваме. Винаги си ми повтаряла, че ще е много по-добре, ако си седя в кабинета, както нравят другите адвокати, и оставям хората да идват при мен, Пиер е прав. Занимаваме се твърде много с тези проклети служебни въпроси.

— По-добре хвърлете поглед върху доклада на Дрейк — каза скромно секретарката.

Мейсън понечи да каже нещо, после промени намерението си, разгъна листовите и ги погледна небрежно. Те бяха спретнато изписани на машина страници, които гласяха:

РЕЗЮМЕ

Пери, изпращам ти рекапитулация от подробната информация и снимки. Роджър Бърбанк е финансист. Обикновено не се хвърля в спекулативни вложения на пари. Фред Милфийлд и Хари Ван Нийз са го склонили да финансира компанията Скипнър Хийлз Каракул или каквото друго може да представлява тя. Може би твоето предположение за петрол е вярно. Струва ми се, полицията още не се е натъкнала на Ван Нийз. Моите хора го откриха в хотел Корниш и го държат под око.

Убийството е било извършено в петък, някъде рано вечерта върху яхтата на Бърбанк. Това е платноходка, дълга около тридесет и пет стъпки, и Бърбанк я ползува като средство за усамотяване, а не за плуване. Обикновено се качва на борда ѝ в петък вечерта и по време на прилива се забавлява в устието на реката с лов на акули. Когато настъпи отливът, той се закотвя в канала, чете книги и статии и се отдава на бездействие. Понякога една личност, на име Белтин, който

е дясната му ръка, е допускан там, за да му предаде особено важна информация. Веднаж или два пъти Милфийлд също е ходил там, видимо по предварителна уговорка. Веднаж е завел и Ван Нийз със себе си. Бърбанк е болен на тема плаване с платна. На борда няма дори някакъв спомагателен мотор. Малък бордов мотор и около пет галона бензин служат за лодката, с която се придвижва до яхтата. Даже готвенето и отоплението се извършва чрез печка, подклаждана с дърва. Осветлението се осъществява посредством свеци. Трупът е бил намерен чак до дясната стена на кабината, но е явно, че убийството е било извършено при входа ѝ и когато при отлива яхтата се е наклонила, тялото се е претърколило. Смъртта е настъпила вследствие единствен смазващ удар в тилната част на главата. До този момент не съм успял да разбера подробно какви са теориите на полицията относно убийството. Едничкото очебиещо доказателство е кървав отпечатък от женска обувка върху долното стъпало на стълбата, водеща от кабината към палубата, открит точно по средата на стъпалото. Полицията го счита за много важно. Сдобих се с адреси и имена, открих яхт-клуба, където се съхранява яхтата, намерих и плана ѝ. Това е само резюме. Чакам да ми се обадиш, ако искаш. Дела ми каза, че не знае кога ще се прибереш. Прилагам и докладите на моите помощници.

Пол.

Мейсън прегледа набързо приложените доклади и снимки. Дела Стрийт го наблюдаваше мълчаливо, докато довършваше коктейла и цигарата си.

Пиер донесе поръчаната храна, хвърли смръщен поглед към потъналия в четене адвокат и се обърна галантно към секретарката му.

— Готов да дам дясната ръка, да бъда двацет години по-млад — и после добави внезапно. — Не, не! С двацет години млад, Пиер ще му трябва дясна ръка.

— Правилно — усмихна му се Мейсън. — Виж какво, Пиер. Ей там на бюрото си имаш подвижен телефон. Ще бъдеш ли добър да го донесеш тук? Искам да телефонирам.

— Винаги работа — въздъхна Пиер. — Същото бях и аз, когато млад, но по друга линия. Можете да сложите бас.

Той напусна сепарето и след малко донесе телефонен апарат. Мейсън набра номера на Пол Дрейк и почти опря устни до

микрофона, така че разговорът да не се чува извън завесите.

Когато Пол се обади, Мейсън го запитва:

— Ало, Пол, имаш ли молив под ръка?

— Да.

— Много добре. Запиши: Дж. С. Ласинг. Л-а-с-и-н-г, разбра ли, Пол?

— Ъхъ!

— Сега си отбележи: мотел Прибой и слънце. Намира се на аутобана между Вентура и Санта Барбара. Ясно ли е?

— Ъхъ!

— Добре. Ласинг е бил регистриран вчера в споменатия мотел като наемател на вила №14. Искам да узная повече за този Ласинг.

— Добре, ще се заема с него.

— Тъкмо чета твоя доклад. Пол. Кой е открил трупа?

— Овчар, на име Палермо. Искал да види Милфийлд и е знаел, че е на яхтата.

— Как е достигнал до нея?

— Палермо е типичен селянин със своята пестеливост. Той би умрял, но няма да плати петдесет цента за наемна лодка до яхтата, когато си има своя сгъваема. В района на Скийнър Хийлз има езеро, където се практикува лов на диви патици. Палермо развежда контетата за по десет долара дневно, като им осигурява лодка и мюрета. Така че той натоварил тази лодка и с нея отишъл до яхтата.

— Само за да спести петдесет цента?

— Така е заявил той. Не съм приказвал с него. Един от журналистите ми каза, че неговата история ще ти прозвучи правдоподобно, ако само видиш този приятел. Има и нещо друго, Пери. Ван Нийз е споделил с чиновника в хотела, където е настанен, че ако вчера следобед не е възпрял мисис Милфийлд да замине със самолет за Сан Франциско, сега тя щяла да се окаже забъркана в хубава каша. Мой човек се е въртял из хола на хотела и е чул доста от разговора, за да може да добие представа за нещата.

— Добре си подредил всичко, Пол. Ще видим какви изявления ще даде този приятел.

— Моля те, Пери, не изкарвай моя човек наяве, ако можеш.

— Добре. Ти гледай да установиш контакт с Ласинг, а аз смятам да проведа разговор с Ван Нийз още сега, ако мога да изпреваря полицията. Той е в хотел Корниш, нали?

— Съгласно последните донесения все още е там.

— Откога е това донесение?

— От около преди тридесет минути.

— Отлично. Ще се постарая да надникна при него. Как се е случило така, Пол, че полицията не е огледала досега този Ван Нийз?

— Явно полицията не знае нещо много относно работите на компанията. Не забравяй, че ние започнахме проучванията на тази каракулска компания преди убийството да бе известно и това ни даде предимството да знаем повече от полицията.

— Добре. Ще ти позвъня пак, ако потрябва.

— Ще стоя тук да приемам донесения до 2.00 или 2.30, но за бога, Пери, не ме търси след това, освен ако е нещо страшно важно.

Мейсън затвори и бутна телефона настрана.

— Как е храната, Дела.

— Чудесна. Разкажете ми за Карол.

— Какво те интересува?

— Защо, когато се прибрахте, издихте буза с езика си?

Адвокатът посегна към страничния джоб на сакото и измъкна пачката от двадесетдоларови банкноти, които Карол му бе дала.

— Какво значи това? — запита секретарката му.

— Пари за дребни разходи.

— Изглежда е предполагала, че ще имате цял куп дребни разходи.

— Така ли мислиш?

— Какво имате на ум, шефе?

— Кога банките преустановяват работата си, Дела?

— Какво искате да кажете? А, ясно, днес е събота.

— Точно така. Пред нас лежат петстотин долара в банкноти от по двадесет. Пачката е прихваната с лента, носеща печата на Сийборд Нешънъл енд Сейвинг Тръст Банк. Новички, красиви банкноти, интересно, нали?

— Искате да кажете, че Карол е теглила тези пари от банката преди...

— Точно така!

— Но тя не е знаела за убийството преди обяд, вали така?

— Не съм я питал — усмихна се Мейсън. — Внимавах много да не ѝ задам тъкмо този въпрос. Какво би правила ти, Дела, ако си изправена пред необходимостта да си изфабрикуваш алиби?

— Искате да кажете, ако стане нужда да съشيا нещо с бели конци?

— Да.

— Небеса! Никак не ми е ясно. За мен това е неразрешим проблем.

— Даже ако имаше достатъчно дълго време на разположение, за да обмислиш всичко добре, слагам бас, че не би могла да измислиш нещо по-добро от това да претендираш, че си присъществувала на съвещание от политически характер от изключително голяма важност, толкова голяма, че важните личности, с които си била, в никакъв случай не биха допуснали да се споменат имената им, биха отрекли да са били там. След това, ако можеш да отведеш някой свидетел, да му покажеш мястото, където се е провела конференцията, да му посочиш препълнените с угарки пепелници, кошчетата за боклук, съдържащи празни бутилки, банята с мокри хавлии и в заключение се провикнеш: „Ах, татковата самообръсначка на полицата в банята“, бих казал, че това е изпълнено много артистично. — Наистина много.

— След това, ако се случи така, че полицията да открие таткото тъкмо в подходящ момент и таткото никак не изглежда да гори от желание да установи това алиби, а го прави само под натиска на дъщеря си, а после съвсем колебливо бръква в джоба си и изважда оттам ключа на вилата, където се предполага, че се е провело съвещанието, това би било изкусна работа по изграждане на алиби, нали?

— Мислите ли, че всичко това е било скалъпело?

— Не зная. Само ти насочвам мисълта.

— Но полицията може да провери всеки един детайл, не е ли така?

— Какво имаш предвид: „може“ или „ще“?

— Каква е разликата?

— Пита се, какво би сторила ти, ако беше полицай и имаше да решаваши дали ти се ще да смъкнеш маската на секретност, която някой важен политик е натъкмил грижливо върху лицето си?

— Все пак може да се опитам да измъкна истината наяве, а може и бързо да изоставя пялата работа.

— Точно така!

— Явно — каза замислено Дела — Карол Бърбанк е необикновено момиче.

— Или баща ѝ е необикновен. Интересувам се да разбере кое от двете е истината. Впрочем свършвай вечерята, защото ще си вървиш

в къщи да поспиш малко.

— Не — усмихна му се секретарката, — ако сте тръгнал да изпреварвате полицията в хотел Корниш, моят бележник може да се окаже твърде полезен.

— Това ще ти струва десерта — засмя се шефът ѝ.

— Изобщо не съм пожелавала десерт.

— Но то ще вдигне кръвното налягане на Пиер. Дела отвори чантата си и се зае с червилото.

— Трябва да предполагаме, че кръвното налягане на Пиер се е повишавало и спадало в различни интервали в продължение на последните четиридесет години.

— Това ще рече — отбеляза Мейсън, — че то е започвало, когато е бил приблизително на четиринадесет.

— Е, тогава нека кажем четиридесет и две — отвърна Депа, прибирайки червилото и огледалцето си обратно в чантата.

VIII

Хотел Корниш бе един от малко претенциозните, затикан в покрайнините на деловите райони. Дежурният чиновник, човек някъде в края на шестдесетте, с високо чело и оредял пухкав мъх шесто коса, щръкнал само около ушите му, изгледа двамата късни посетители над очилата си и отсече:

— Препълнено е. Няма никакво място.

— Има ли записан при вас някой Хари Ван Нийз? — запита Мейсън.

— Има. Ван Нийз, Лас Вегас, Невада, стая 618. Искате да у оставите някаква бележка ли?

— Бих искал да му телефонирам и му известите, че съм тук.

— Той очаква ли ви?

— Не, казано откровено.

— Доста късно е.

— Известно ми е колко е часът.

Чиновникът се поколеба, а после някак неохотно взе телефона.

— Лейди и джентълмен са долу и искат да ви видят, сър.

Старият човек почака малко, а след това изви глава през рамо.

— Как беше името?

— Мейсън — отвърна адвокатът.

— Мистър Мейсън — предаде старецът по телефона — ...
Много добре. Не бях сигурен, дали не сте си легнал.

Чинovníкът изключи връзката и измърмори неприветливо:
— Можете да се качите.

Мейсън кимна на Дела. Асансьорът бе автоматичен и времето до шестия етаж им се стори безкрайно, докато кабината се люшкеше и тракаше нагоре.

Хари Ван Нийз ги очакваше на вратата на стаята си. Мейсън има възможност да го измери, докато дълги пръсти се обвиваха около неговите. — Мистър Мейсън, предполагам? — възкликна сърдечно Ван Нийз. — И мисис Мейсън?

— Мис Стрийт.

— О, простете! Моля ви, заповядайте! Ще ме извините за състоянието на стаята. Никак не съм очаквал посетители и е разхвърляно. Моля, този стол, мис Стрийт, ще видите, че е удобен. Сега ще прибера списанията и вестниците от него.

Тонът му беше любезен, учтив, добре модулиран и изразителен. Неспokoйните му очи бяха толкова черни, че трудно би се открило изражение в тях, но гласът бе явно нагласен да допълва тази липса. Пред тях стоеше човек, у когото всяка дума прелива от изразителност. Движенията му, докато привеждаше в ред стаята, бяха грациозни, добре разчетени и ефикасни.

— Винаги ли сте така гостоприемен към всички посетители? — запита шеговито Мейсън. — Ние може да сме от тези, които предлагат книги и молят за благодеяния.

— Какво от това, ако сте такива, мистър Мейсън? — засмя се сърдечно Ван Нийз. — Направили сте си труд да ме посетите в необичаен час. Считам че каквато и да е целта на посещението ви, е достатъчно значима, за да ви накара да принесете в жертва времето си и заслужава моето най-дълбоко внимание. Самият аз се занимавам с покупки и продажби и винаги съм държал на това, че е задължение на всеки един да изслуша другия.

— Добре — съгласи се Мейсън, — това са вашите разбирания, но вие не знаете кой съм аз и с какво се занимавам, така ли е?

— Не зная.

— Аз съм адвокат.

— Мейсън... Мейсън... Да не би Пери Мейсън?

— Прав сте.

— Наистина чувал съм за вас, мистър Мейсън! Дафни ми каза,

че сте я посетил.

— Дафни? — учуди се Мейсън.

— Мисис Милфийлд.

— О, да. Тъкмо тя е причината за тази моя визита.

— Наистина!

— Познавате я добре.

— О, да!

— Познавахте и нейния съпруг?

— Разбира се, много добре, мистър Мейсън.

— Тогава защо — постави внезапен въпрос адвокатът — тя промени решението си да отлети за Сан Франциско в петък следобед?

Ван Нийз не бе в състояние да овладее гласа си, въпреки че очите и лицето му си останаха маска.

— Много съжалявам — каза той и гласът му показваше, че се намира наистина в затруднено положение, — но не ми бе известно, че някой знае за това.

— Мога ли да ви помоля за обяснение?

— Боя се, че то няма нищо общо с интересуващите ви въпроси, мистър Мейсън.

— С други думи, не е моя работа?

— Не, не, моля ви, не ме разбирайте криво, мистър Мейсън.

Аз... аз не се чувствавам свободен да излагам подробности.

— Защо не?

— Преди всичко тук има личен елемент. Аз бях този, който отиде до летището и я накара да се върне. По-нататък в известен смисъл то има връзка с моя приятел, който, може би, би дал, а може би не, разрешение да ви говоря, ако беше жив, но при това положение... сега вече изобщо не мога да получа това позволение.

— Имате предвид Фред Милфийлд?

— Да.

— Защо? Нима това има връзка с него?

— Ох, това са семейни проблеми.

— Вижте какво, Ван Нийз — тонът на Мейсън бе твърд — нямам намерение да бия напразно по храстите. Полицията разследва убийството. Те не ще оставят непреобърнато ни едно камъче. Аз разследвам същото убийство и възнамерявам също да не оставя нито едно непреобърнато камъче.

— Мога ли да попитам как разбрахте какво стана на летището?
— запита внезапно Ван Нийз.

— Тъй като проучвам убийството на Милфийлд, сметнах, че отказването на жена му от това пътуване има отношение към убийството.

— Тези два момента нямат никаква връзка.

— Предпочитам сам да преценявам това.

— И все пак не ми казахте как узнахте за това?

— Е добре, нямам намерение да ви давам обяснения как съм го разбрал и как се е случило да узная, че сте свързан с това. Не е и наложително да го правя.

— Съжалявам, но моето мнение не е същото.

— По дяволите! Аз се мъча да ви обясня по най-деликатен начин, а вие ме карате да ви го набивам в главата с ковашки чук. Ето какво искам да разберете. Ако не ми разкажете всичко, и то като ми дадете задоволяващо обяснение, не ми остава нищо друго, освен да уведомя полицията и тя да получи обясненията.

— Защо?

— Защото представлявам някого, който е заинтересуван мистерията с убийството на Фред Милфийлд да бъде напълно изяснена.

— Аз също съм заинтересуван в това дело и съм готов да ви разкажа всичко, ако то има отношение към него.

— Вие ми разкажете, а аз ще, решавам дали има отношение.

Ван Нийз хвърли поглед към Дела Стрийт, сне крака си, който бе праметнал върху коляното на другия, след миг отново кръстоса краката си, само че обратно, после бръкна в джоба си, извади табакера от ковано сребро и я предложи на Дела.

— Пушите ли?

— Благодаря — отказа му тя.

Мейсън взе цигара, запалиха и после подметна:

— Този номер с цигарите ви обезпечи достатъчно време, за да измислите задоволително обяснение.

— Време ми даде — прие мрачно Ван Нийз, — но не ми подсказа какво да правя.

— Тогава помислете още малко — посъветва го адвокатът, като се нагласяваше удобно на стола си.

— Добре — изтърси изведнъж Ван Нийз — знаете ли нещо за Дафни, за миналото ѝ?

— Абсолютно нищо.

— Тя е странна, в смисъл емоционално нестабилна.

— Какво означава това?

— Склонна към всякакъв вид емоционални волности.

— Опитвайте се с по-подбрани думи да кажете, че е непочтен човек?

— Не, не! Съвсем определено не! Тя е... тя е нещо повече от емотивна циганка.

— А какво означава емотивна циганка?

— Тя е лека плячка на опустошителни чувствени бури.

Обикновено се възстановява бързо от тях. Те биват кратки, силни и отчаяни.

— И е спходена сега от подобна криза?

— Беше спходена.

— Някакво приключение с вас?

— С мен!? — изсмя се младият човек. Аз съм приятел на семейството. Познавам я твърде добре, а и тя мен. Аз съм само рамото, на което тя изплаква болките си, и не искам да бъда нищо повече. Не, въпросният човек е от Сан Франциско. Бе решила да изгори кораба, с който може да се върне назад. Беше оставила на Фред обичайната бележка, която в такива случаи получава съпругът, и бе готова да отлети за Сан Франциско, да се свърже с любовника си и да остави Фред да се занимава с развода или да прави, каквото му се харесва. Това е Дафни. Тя пада здраво, когато започне да пада. Трябва да сте сигурен в това.

— Говорите така, сякаш това ѝ е привичка.

— Не привичка, мистър Мейсън. Трудно е да бъде обяснено.

— Изглежда, така е.

— Дафни е жена, която изпитва нужда да бъде отчаяно, лудо влюбена в някого през всяка минута от живота си.

— Та тя си има съпруг!

— Почакайте, мистър Мейсън. Вие сте реалист или поне трябва да бъдете такъв. Бракът е делови договор. В него изобилствуват моменти на истинска скука. Там е и бедата с Дафни, не може да понася да ѝ е скучно. Тя изпитва истинска нужда да е влюбена, да е лудо влюбена. А съгласете се, че е трудно да бъде лудо влюбена в съпруга си триста шестдесет и пет дни в годината.

— По всичко личи, че държите здраво нейната страна.

— Искам само да я разберете.

— Добре, приемам думите ви. Приемам, че е чувствена циганка.

И така, тя бе готова да отлети за Сан Франциско. Какво сторихте вие?

— Спрях я.

— Защо?

— Знаех, че ще бъде много по-нещастна, ако замине, отколкото, ако остане.

— Настигнахте я на летището и ѝ казахте да се върне?

— Точно така.

— Прибра се с вас в Лос Анжелос и какво направихте после?

— Поговорих с нея. Изтъкнах ѝ каква глупост щеше да направи.

— А тя?

— Отначало се разплака, но накрая се съгласи с мен и ми каза, че аз съм най-добрият приятел, който някога е имала.

— Кога бе това?

— Веднага след като напуснахме летището.

— Откарахте я с колата си у дома ѝ?

— Да.

— Колко време ви отне това?

— Между двадесет и двадесет и пет минути.

— Колко време останахте там, след като я отведохте?

— Около половин час или четиридесет и пет минути.

— Как разбрахте, че ще я намерите на летището?

— Това бе странно съвпадение.

— Не ми ги разправяйте па мен тези странни съвпадения.

— Фред и аз имаме... т.е. бяхме в известни делови връзки.

Споделяхме работата си.

— Искате да кажете, че работехте с Милфийлд в Скийнър Хийлз Каракул Къмпани?

— В известен смисъл, да. Моето отношение бе някак си индиректно.

— Как да се разбира това индиректно?

— Ами аз... аз работех по друга линия... е, нека оставим това.

Съществуват известни делови въпроси, които не бива да се разискват.

— Искате да кажете, че работехте по линията на петрола и...

— Но моля ви, мистър Мейсън, не влагайте свои думи в устата ми. Всичко, което мога да си позволя да кажа, е, че бях свързан служебно с Фред. Той ме замоли да прескоча до дома му и да взема една чанта с книжа. Обясни ми къде точно да я откроя. Даде ми и ключ, за да мога да вляза, в случай че Дафин не е в къщи. Допускаше да е излязла по пазар или нещо друго.

— По кое време се случи това?

— Около обяд.

— Защо Милфийлд не отиде сам да вземе книгата?

— Имаше много важна служебна среща и обяд.

— И трябваше да се срещнете след обяда?

— Не. Около 16:00.

— Знаете ли къде възнамеряваше да ходи и какво щеше да прави с тези книга Милфийлд?

— Това бяха документи, които трябваше да покаже на мистър Бърбанк. Той го очакваше на яхтата си.

— Но нали Бърбанк държеше на строгото си усамотение, когато е на яхтата, нали отказваше на когото и да било да го безпокои там със служебни въпроси?

— Като правило, да. Това обаче бе изключителен случай. Мистър Бърбанк настояваше да се види с Фред я всъщност той го покани.

— Сигурен ли сте в това?

— Да.

— Да допуснем, че Бърбанк не е бил на яхтата си през този петък следобед и изобщо не е имал намерение да отиде там?

Ван Нийз се усмихна и поклати глава отрицателно. И усмивката, и жестът преливаха от увереност.

— Струва ми се, мистър Мейсън, ще се убедите, че това не е така.

Мейсън понечи да каже нещо, но промени решението си. Известно време той обсъжда отговора на Ван Нийз, а след това запита.

— Е, след като отидохте за документите, какво се случи?

— Намерих адресираната до съпруга ѝ бележка, забодена с игла върху възглавницата на кушетката.

— Какво направихте с нея? Прочетохте я и я оставихте пак там?

— Не. Боях се да не би Фред изведнъж да се втурне отнякъде. Откачих я и я прибрах в джоба си.

— Бележката бе предназначена за Фред Милфийлд?

— Да.

— Сега у вас ли е?

— Наистина, мистър Мейсън, не ви ли се струва, че отивате твърде далеч с този разпит?

— Не.

— Тази бележка, мистър Мейсън, засяга съдбата на...

— Тази бележка — прекъсна го адвокатът — е доказателство най-малко но известна страна от случая, който проучвам. Ако сте заинтересуван в избягване на публичност, ще се убедите, че най-разумното, което можете да сторите, е да предоставите на мое разположение информацията, от която се интересувам.

Ван Нийз се поколеба за мити хвърли въпросителен поглед към Дела Стрийт. Тя му кимна насърчително.

— Нима не сте в състояние да видите, че това е най-уместното?

— Е, добре, мистър Мейсън — предаде се Ван Нийз, — възможно е да е най-добре истинските факти да бъдат във вашите ръце. — После отвори чантата си, извади един лист и му го подаде.

Мейсън забеляза, че е бил прикачван с игла. Двете пробождания в горния край на листа и леко поизмачканият му вид бяха последица от това. Бележката бе написана с мастило — почеркът гладък и равен.

Скъпи Фред,

зная, че ще ти се сторя много лоша, по-специално от гледна точка на всичко, което е било помежду ни в миналото, но не мога да постъпя по друг начин. Както съм ти казвала толкова пъти, не мога да бъда господар на сърцето си. Възможно ми е само да се опитвам да овладявам чувствата си, но просто не мога да контролирам това дълбоко заложено нещо, което, може би, е близко до емоция и преливащо от чувственост, и въпреки това е далеч от същинската чувственост.

Обмислях дълго време тази стъпка. Мисля, че ще бъдеш справедлив да признаеш това. Струва ми се, че ти вероятно бе разпознал моите симптоми, но се страхуваше да поставиш диагнозата, точно така, както се боях и аз отначало. Накратко, Фред. Влюбена съм в Дъги това е всичко. То не е последица от нещо, което ти си сторил или не си бил в състояние да сториш, нито пък съществува нещо, което ние двамата можем да направим сега. Ти беше чудесен с мен и аз ще ти се възхищавам винаги и ще те уважавам. Приемам, че през последните четири-пет седмици се чувствувах много самотна, когато всяка минута от времето ти, ден нощ, бе ангажиран с тази работа около петролните полета. Не те виня за това — знам как работата поглъща човека — и разбирам, че извършваш блестящи дела, които ще те направят много богат човек. Приеми моите искрени поздравления по този повод. Не е нужно да ти казвам, Фред, че не желая нито цент от твоите пари. Можеш да

пристъпиш към бракоразводно дело и да го разрешиш, както е удобно на теб при такива обстоятелства. Твоят адвокат ще те посъветва най-добре. Надявам се, че винаги можем да бъдем приятели. Сбогом, скъпи!

Твоя Дафни.

— Прекрасно писъмце — заключи Мейсън.

— Тя говори истината! Всяка нейна дума е самата истина — побърза да я защити Ван Нийз.

— И аз бих казал същото. Кой е Дъг?

— Човекът, с когото щеше да се срещне в Сан Франциско.

— Колко очарователно решено! Как е цялото му име?

Ван Нийз се усмихна и поклати глава.

— Наистина, мистър Мейсън, все пак всяко нещо си има граница.

— Граница за какво?

— Граница за това, колко далеч можем да стигнем в ровенето из интимния живот на хората.

— Глупости! Та тук става дума за разследване на убийство. Кой е Дъг?

— Страхувам се, че не мога да си позволя да ви дам тази информация — сега Ван Нийз бе официален и някак възмутен.

Мейсън блъсна внезапно стола си назад и в следния миг бе прав.

— Чудесно, Ван Нийз! Благодаря ви за това, което ми съобщихте.

— Мога ли да разчитам на вашата дискретност, че ще запазите всичко, което ви казах, в тайна?

— Ни най-малко!

— А аз разбрах тъкмо обратното.

— Погрешно сте ме разбрал.

— Доколкото си спомням, казахте, че алтернативата е да се достави тази информация на полицията.

— Това е точно така.

— Значи, не ще дадете тези сведения на полицията?

— Напротив, ще ги дам точно там. Единственото нещо, което би ме въздържало, би било твърде определеното усещане, защо не бих го сторил.

— Заявявам ви, че всичко това няма нищо общо със смъртта на Фред. Разказаното от мен е нещо, засягащо само него и другия.

— Твърдите, че този човек е в Сан Франциско?

— Да.

— Той писал ли й е някога?

Ван Нийз отбягна погледа на Мейсън.

— Пфу! — нервира се Мейсън. — Полицията ще изясни всичко. Не ще има място за никакви мистерии. Те ще я накарат да даде отчет за всяко свое най-незначително действие в петък следобед. Ако реши да лъже, сама ще постави себе си в голяма каша.

— Няма никакви писма, които полицията да може да намери — обади се най-после Ван Нийз.

— Искате да кажете, че са били унищожени?

— Искам да кажа, че полицията не ще бъде в състояние да ги открие.

Внезапно Мейсън протегна ръка и взе чантата, лежаща до Ван Нийз.

— Това означава, че вие ги съхранявате.

— Мистър Мейсън, моля, това е моя чанта.

— Повикай лейтенант Траг! — обърна се Мейсън към секретарката си.

Настъпи миг на напрегнато мълчание. Дела стана и доближи телефона. Ван Нийз изчака, докато тя вдигна слушалката, а после изведнъж наруши тягостната тишина.

— Поставете слушалката на място, мис Стрийт! Писмата са в дясната половина на чантата, мистър Мейсън.

Секретарката остави телефона. Адвокатът отвори чантата, взе писмата, хвърли им бегъл поглед и ги спусна в джоба си.

— Какво правите, мистър Мейсън? — уплаха звучеше в гласа на младия човек.

— Имам намерение да ги проуча и ако вашето твърдение, че писмата нямат нищо общо със случая, се окаже вярно, ще ви ги предам незабавно.

— А ако излезе обратното?

— В такъв случай ще ги задържа.

Мейсън се насочи към вратата, но се спря и се обърна.

— И така, щом намерихте тази бележка, избързахте до летището?

— Да.

— И забравихте за срещата с Милфийлд?

— Не. Занесох му искалите книга и тогава се отправих за

летището.

— Къде се срещнахте с Фред?

— Навън, пред хотела. Той бързаше за яхт-клуба. Беше закъснял с половин час Намираше се в много възбудено състояние.

— Поради какво?

— Нещо Около работата. Каза ми, че някой е лъгал по отношение на него пред Бърбанк.

— Клевети, донесени направо на Бърбанк?

— Така разбрах. В този момент умът ми бе зает с други грижи, за да го разпитвам за подробности. От друга страна, Фред бързаше страшно много и се страхуваше да не пропусне срещата с Бърбанк. Това е пунктът, където изглежда грешите, мистър Мейсън. Бърбанк и Милфийлд имаха среща в 17:00 в яхт-клуба. Бърбанк щеше да бъде с бордовата си лодка, снабдена с прикачваем мотор, точно в 17:00 на малкия пристан на клуба.

— Разбирам. И вие трябваше да чакате тук в хотела половин час, преди Милфийлд да дойде?

— Да. Тридесет и пет минути, ако искате да бъда прецизен. Стоях отвън пред хотела и чаках.

— Поради какво бе закъснял?

— Не зная. Беше страшно нервиран.

— И мисис Милфийлд беше все още на летището, когато пристигнахте там?

— За щастие, да. Не бе успяла да си осигури билет. Чакаше, тъй като ѝ бяха обещали първото място, което няма да се заеме.

— И я върнахте обратно?

— Да.

— Показахте ли ѝ бележката, която бяхте намерил?

— Разбира се.

— Не ще е зле да обмисля подробно всички тези неща — заключи адвокатът.

— Жалко, мистър Мейсън, че не можете да видите Дафни такава, каквато я виждам аз — произнесе с тон на огорчено достойнство Ван Нийз.

— Възнамерявам да помисля повечко за нея.

— И струва ми се, едва ли досега сте се опитвал истински да го сторите.

— Може би не съм — съгласи се Мейсън, — но не желая да виждам хората така, както ги виждат другите. Искам да ги виждам

такива, каквито аз ги виждам. Лека нощ!

IX

Докато чакаха асансьора, Мейсън се обърна към секретарката си.

— Е, сега вече ще те откарам в къщи, за да се напиш.

— Не се правете на глупав — засмя се тя.

— Но ти едва стоиш на краката си.

— Нищо подобно! Ако смятате да надникнете в съдържанието на писмата, надявам се, ще се изправите пред нова въпросителна.

— Искаш без отлагане да проследим всяка нишка? — усмихна се адвокатът.

— Всички до край! Та не държите ли сметка за женското любопитство, шефе?

— Опитвам се да държа сметка за женската умора.

— Тъкмо сега цялата ми умора се изпари. Вечерята така ме ободри, че ей богу, шефе, мога да стоя и слушам приказките на Ван Нийз цяла нощ.

— Много забележителен глас — съгласи се Мейсън. — По всяка вероятност той говори и за изключителната личност на притежателя му.

— Жена, която има такъв приятел, трябва да е истински щастлива — каза замечтано Дела. — Човек, който дълбоко я разбира и ѝ симпатизира, и... и се опитва да я спаси.

— Да я спаси? От какво?

— От самата нейна същност, разбира се.

— Съвсем явно е, че Дафни Милфийлд не желае да бъде спасявана от самата себе си.

— Естествено тя не желае, но искам да наблегна на това, колко е великолепно да има такъв приятел като Хари Ван Нийз. Кога ще четете писмата, шефе?

— Утре сутринта, — ухили ѝ се той.

Когато прекосяваха хола на хотела, Мейсън се обърна любезно към чиновника.

— Лека нощ!

Отговорът на последния бе нечленоразделно ръмжене.

— Е, шефе, къде ще четем писмата?

— В кантората, разбира се.

— Кога?

— Утре сутринта.

— Не се занасяйте, шефе — засмя се тя. — Тук в колата. Ще запалим лампата.

Седнаха един до друг в автомобила. Писмата бяха повече от половин дузина. Носещите по-ранна дата имаха и адреса на подателя — Дъглас Бъруел, — и името на един хотел от Сан Франциско. Върху по-късно написаните стояха само инициалите Д. Б. и адресът на хотела. Писмата обхващаха период от шест седмици и разкриваха прогресивно нарастваща интимност.

— Е? — възкликна Мейсън, когато завършиха четенето.

— Изглежда, момчето е много мило.

— Момчето?

— Исках да изразя впечатлението си, че той е някак недостатъчно опитен в тези работи.

— Какво те кара да мислиш така?

— Начинът, по който е хлътнал. О... не зная как да го изразя. Налапал е здраво въдицата й това е то. Наивен и идеалист е. Не би бил никога щастлив с нея. Ван Нийз беше прав. Би било голяма трагедия.

— Добре, да видим какво ще каже той за себе си.

— Какво имате предвид?

— Ще го потърсим по телефона в Сан Франциско. Нямаме време да ходим там за интервю, а на всичко отгоре може само да губим време, ако не го намерим веднага. Нека бием и тук полицията с една точка и да видим какво има да каже за себе си мистър Дъглас Бъруел.

Телефонното повикване проведеха от бокса за междуградски разговори на един от по-големите хотели. В този късен час връзката бе осъществена почти мигновено и след няколко секунди телефонистката от хотела в Сан Франциско докладва.

— Мистър Мейсън, Дъглас Бъруел се намира извън фала за няколко дни.

— Знаете ли как можем да се свържем с него по телефона.

— Ако желаете — отвърна любезно момичето — можете да говорите с дежурния чиновник. Всичко, което аз мога да ви съобщя е, че е във от града.

— Чудесно! — съгласи се Мейсън, а след това се обърна към

секретарката си. — Слагам бас. Дела, че той е тук в Лос Анжелос.

— Ало! — прозвуча след миг мъжки глас в слушалката.

— Опитвам се да вляза във връзка с Дъглас Бъруел. Касае се за нещо извънредно важно.

— Обаждате се от Лос Анжелос, нали?

— Да.

— Добре, той е там.

— Можете ли да ми кажете как да го открия?

— В хотел Клеймър.

— Благодаря ви — и Мейсън затвори.

— А сега, Дела, едно нещо е съвсем сигурно — отиваш си право в леглото.

— Какво ви отговориха за Бъруел?

— Той е тук.

— Къде?

— В хотел Клеймър.

— Та то не е далеч, само два блока по-надолу, — и като видя, че Мейсън се колебае, добави — и ако се прибера по средата на цялата работа, все едно няма да мога да заспя.

— Трябва да приучиш нервите си да не се напрягат толкова много по повод на всяко убийство.

— Какво ти убийство, шефе? Та сега ние стоим изправени пред такъв любовен роман. Хайде да вървим!

Х

Дъглас Бъруел се оказа висок, около тридесетгодишен младеж, с изпъкнали лицеви ябълки, с големи тъмни очи, блестящи като у туберкулозните, и черна вълниста коса. Под очите си имаше тъмни кръгове. Косата му бе разрошена. Върху масичка, поставена до най-удобното кресло, се намираше пепелник, препълнен с угарки от цигари, всяка от които явно не беше пушена повече от половината. Гласът му издаваше силното емоционално напрежение, в което бе изпаднал, а в маниерите му нямаше и следа от преливащата гостоприемност на Ван Нийз.

— Е, какво означава това? — попита той рязко.

Като му отправи остър изучаващ поглед, без всякакви предисловия Мейсън сякаш изплющя с камшик.

— Искам да ви поставя няколко въпроса относно мисис Милфийлд.

Ако без предупреждение Мейсън бе нанесъл удар в стомаха му, реакцията на младежа не би била изпълнена с по-голяма изненада и списвана.

— Относно... относно...

— Относно мисис Милфийлд — повтори твърдо Мейсън, като затвори вратата с крак и посочи удобното кресло на секретарката си.
— Сядай, Дела!

— Но аз не знам нищо за мисис Милфийлд.

— Познавате ли Фред Милфийлд?

— Срещал съм го, да.

— Във връзка с работа?

— Да.

— Кога се срещнахте с жена му?

— Аз... защо, струва ми се, срещал съм я само веднъж, мистър... как, казахте, бе името ви?

— Мейсън.

— Срещнах я само веднъж, мистър Мейсън. И мога ли да попитам какви са основанията ви за всичко това? Не одобрявам вашето безцеремонно нахлуване в стаята ми и начина, по който ме затрупваше с въпросите си. Да не сте свързан с полицията?

— Чухте ли, че нейният съпруг е убит?

— Да.

— Как разбрахте, че е бил убит?

— Тя ми каза.

— О, виждал сте я отново?

— Позвъних у дома им по телефона — гласът му бе станал предпазлив, но същевременно и важен, — за да се опитам да се свържа с мистър Милфийлд, и тя ми каза.

— Това ли бе единствената причина да позвъните?

— Да.

— И по-специално не сте в приятелски отношения с жена му?

— Мистър Мейсън, казах ви, че съм виждал тази жена само веднъж. Направи ми впечатление на много привлекателна, но да не съм жив, ако мога да ви я опиша. Влезе през едното ми око и излезе през другото.

— Та това е великолепно! То ми дава право да образувам чудесно дело.

— Какво искате да кажете?

— Имате достатъчно основания да заведете дело и аз да ви представлявам.

— Вие сте адвокат?

— Да.

— О, мислех, че сте от полицията.

— Директно не, но полицията естествено ще очаква да предприемете някакви мерки и аз съм в състояние да ви представлявам.

— Да предприемам мерки?! Какво означава това?

— По обвинение във фалшификация.

— Кого да обвиня във фалшификация? Мейсън бръкна в джоба си и извади пакета писма.

— Човека, който е фалшифицирал вашето име върху тези писма. Човека, който написа тези твърде интересни, някак наивни и същевременно пропити от страст писма до мисис Милфийлд и постави вашето име под тях.

Съпротивата напусна Бървел, както въздухът — спукана гума.

— Моите писма! — възкликна той.

— Вашите писма?

— Да.

— Струва ми се, казахте, че едва познавате тази дама?

— Мистър Мейсън, откъде се сдобихте с тях?

— Трябва ли да се впускаме в това?

— Да.

— Биха ми дадени.

— От кого?

— Би могла да бъде полицията, би могъл да бъде и някой журналист, а може да е и някой клиент. Не мога да ви кажа откъде ги получих, но мога да ни кажа какво ще сторя с тях.

— Какво?

— Ще ги предам на полицията.

— Мистър Мейсън, моля ви, не правете топа!

— Защо?

— Ще попаднат в ръцете на вестникарите.

— Много съжалявам, но не мога да укривам доказателства от полицията.

— Доказателства?!

— Да.

— За какво?

— Доказателства, свързващи ви с убийството на Фред Милфийлд.

— Мистър Мейсън, да не сте се побъркал?!

— Никак.

— Как е възможно тези писма да имат връзка...

— Чуйте, Бъруел — прекъсна го Мейсън, — защо не изясните пашата позиция? Мисис Милфийлд се бе приготвила да отлети за Сап Франциско, за да се свърже с пас. Беше готова да избяга с пас, но бе задържана от свой приятел. Тя...

— Значи приятел я възпрял! — възкликна Бъруел.

Мейсън кимна.

— Не. Не е било така. Тя е променила решението си внезапно. Телефонира ми и предаде, че е помислила по-добре и че няма да дойде. Тя... мистър Мейсън, това не е нова клопка, нали? Не се опитвате отново да ми поставите капан?

— Позвънете ѝ и я попитайте — посочи Мейсън телефона.

Бъруел се втурна към апарата, но в последния миг се въздържа.

— Не, аз... Не, не ще направя това... не сега.

— Както искате. Сторете го по-късно. Тя се е запътила към Сан Франциско. Приятел на съпруга ѝ я накарал да промени решението си и ето ви и вас тук, Фред Милфийлд е научил всичко това. Бил е на яхтата на Бърбанк. С вашата младост и лудост сте отишъл там да се срещнете с него. Произлязло е сбиване, той ви е ударил, вие не сте му останал длъжен и...

— Спрете! — изпищя Бъруел. — Нямам абсолютно никакво основание да правите такова заключение. С Фред Милфийлд не съм имал нищо общо. Нямах никаква причина да се срещам с него. Никога не съм и искал да го видя. Той бе груб, тираничен съпруг. Не се интересувахте ни най-малко от емоционалните потребности на съпругата си. Пренебрегвахте женската ѝ жажда за нежност и ласка, докато сам се отдавахте напълно в плен на вечната гонитба на всемогъщия долар. Не бе достоен да се докосне до ръба на полата ѝ. Той не заслужаваше...

— Сигурно четете много романтиката на миналия век — прекъсна Мейсън тирадата му. — Защо не се върнете в настоящето? Очите на Бъруел преливаха от тъга.

— Добре — произнесе меко адвокатът, стараяйки се да изрази съчувствие към явната мъка на младежа, — след като пристигнахте в

Лос Анжелос и влязохте във връзка с мисис Милфийлд, какво ви каза тя?

— Каза ми...

— Да? — подкани го предпазливо Мейсън.

— Ами — преодоля колебанието си Бървел — каза ми, че съпругът ѝ е убит и не бива да се опитвам да се срещам с нея, за да не привлека подозренията на полицаите.

— Кога стана това?

— Малко след като слязох от влака.

Мейсън хвърли прикрит поглед към Дела и попита небрежно:

— Пристигнахте тук с Ларк*, нали?

[* Чучулига — наименование на влак, пътуващ между Сан Франциско и Лос Анжелос. — Б. пр.]

— Точно така.

— Позвънихте ѝ още от гарата или от хотела?

— От хотела.

— В колко часа?

— О, някъде около 10:00.

— Ясно — произнесе съвсем без интерес Мейсън. — И ви каза, че мъжът ѝ е бил убит?

— Не точно тогава. Не можах да се свържа с нея, когато позвъних за първи път.

— А как, намерихте я по-късно? — и адвокатът пусна писмата в джоба си.

— Да. Когато най-сетне успях да се свържа с нея, съобщи ми за смъртта на мъжа си.

— Каза ли ви, че е бил убит?

— Не точно така, но ми предаде, че се е случило нещастие и той е бил убит и че полицията извършва разследване.

— Какво ви посъветва да правите?

— Да не се доближавам до дома ѝ, да не правя опити да се свързваме нея и да взема следващия влак за Сан Франциско.

— А вие не сторихте така?

— Не.

— Значи пристигнахте с Ларк?

— Точно така.

— И, доколкото разбрах от разказа ви, потърсихте мисис Милфийлд веднага щом се настанихте в града?

— Опитах се да я потърся, да, обаче тя не отговаряше до малко

след обяд.

— Малко след обяд, а? — продума сякаш на себе си замислено адвокатът. — Смятате ли да е било по-късно от 13:00?

— О, не, беше някъде близо след 12:00.

Мейсън хвърли бърз поглед към Дела и попита без какъвто и да било интерес:

— И тогава чухте за първи път всичко това?

— Да.

— Разказа ли ви някакви подробности?

— Каза ми, че трупът бил открит на яхтата на мистър Бърбанк и че не бива да говоря нищо по този въпрос.

— И не заминахте обратно за Сан Франциско?

— Съвсем не. Искам да бъда тук. Искам да съм близо до нея, за да мога да ѝ помогна, в случай че стане нещо, в случай че...

— Няма да стане нищо — прекъсна го Мейсън.

— О, зная! Разумът ми говори, че е така, но не мога да замина.

— Надявате се, че ще можете да я видите, не е ли така?

— Е, да.

— Познавате ли Роджър Бърбанк?

— Не.

— Мога да ви потърся отново, но между другото искам да ви посъветвам, че ако аз бях па ваше място, не бих се опитвал да се свържа с нея по какъвто и да било начин.

— Мистър Мейсън, не можете ли да ми кажете как е тя? Не бихте ли ми казал как изглежда... как устоява? Това ужасно напрежение! То...

— Ставате ли бързив, когато се напиете? — прекъсна го Мейсън.

— Не — засмя се нервно Бъруел, — главата ми се замайва и лягам да се наспя.

Изражението му беше някак свенливо-оправдателно.

Както държеше вратата отворена пред Дела, Мейсън се обърна към младия човек.

— Моят съвет е — и в гласа му прозвучаха твърдите нотки на команда — да започнете без отлагане и да се напиете здраво. Лека нощ!

Скийнър Хийлз разстилаше меките извивки на хълмовете си под топлото калифорнийско слънце. Пролетната трева ги застилаше с нежен зелен килим и им придаваше изглед на напирасщо плодородие. Подир месец-два, когато сухият сезон наложи своята власт, слънцето ще опърли хълмовете в златистокафяво. Тогава най-привлекателните места ще бъдат масивните петна от американски вечно зелен дъб, върху които погледът може да си отпочине от блестящите до болка слънчеви лъчи. Сега тези дървета представляваха тъмнозелени фигури, разхвърляни върху склоновете, покрити със светлозелено кадифе.

Мейсън спря колата след един завой на пътя върху най-високата част на разлюлените пред погледа хълмове и се обърна към Дела.

— Ето, пристигнахме.

— Каква красота! — възкликна възхитена тя.

— Наистина! — съгласи се Мейсън.

— А къде са каракулските овце?

Адвокатът извади бинокъл, излезе от колата под лъчите на пролетното агънце и облегна лакти върху отворената врата, за да фиксира по-добре тръбите.

— Ето ги там.

— Искате да кажете тези малки петна долу по пасището?

— Да.

— Дайте да погледна.

Дела Стрийт се извъртя бързо на мястото си и скочи навън, като шумолеше с полата си. Мейсън ѝ подаде бинокъла и я насочи къде да гледа.

— О, колко интересно! Оттук, значи, идват нашите кожени палта.

— Точно така.

— Искате да кажете, че тези овце правят...

— Не израслите овце. От тяхната вълна се правят платове, одеяла, килими и други подобни неща. Астрагановите палта се правят от кожата на едnodневни, новородени агнета.

— Та да се постъпва така с агънцата е толкова жестоко!

— Така е.

— Никога не съм знаела това.

— От друга страна, ако не беше заради кожарската индустрия, тази порода никога не би била отглеждана и агънцата изобщо нямаше

да се раждат, виждаш ли?

— Нещо като онова, кое е по-рано, пилето или яйцето?

— Съвсем точно.

— И какво предлагате да правим сега?

— Възнамерявам да открия този Франк Палермо и да разбере какво знае той, ако, разбира се, се съгласи да говори. След това ще проведем хубав откровен разговор с нашите клиенти.

— Смятате, че клиентите ни укриват нещо?

— Ако казаното от Ван Нийз е истина, те крият нещо — отвърна Мейсън и като посочи криволичещия път, продължи. — Съгласно моите сведения трябва ей там да завием наляво и да хванем пътя, който извива по посока на онези покрити с храсти хълмове.

Дела подаде бинокъла на шефа си, той го прибра, настани се в колата и поеха по изобилните завои на пътя. Пресякоха едно дере по малък дървен мост и пътят започна да се издига. Колата се понесе по редица от скатове и изведнъж зави наляво по кален черен път.

— Пресни следи от кола — отбеляза Дела. — Изглежда, пътят се използва твърде много.

— Ъхъ — отвърна нечленоразделно Мейсън.

— Известно ли ви е как изглежда Палермо?

— Знам само от кой тип хора е.

— Като какъв ще да е?

— Глава на бик, инатчийски упорит, лукав, с блестящи очи, два здрави юмука и нахално държание. Дъхът му е съставен половината от чеснова миризма, а другата половина от изпарения на кисело вино.

— Обрисовахте го като много суров човек.

— Може да съм несправедлив към него, но той е точно от този тип хора, които разкриват труповете, оставени от другите.

Вече пътуваха покрай жалки подобия на жилища — небоядисани бараки със стърчащи върху тях кюнци, които им служеха за комини — опустели, порутени колиби, които бяха мълчаливи свидетели на човешката битка с нищетата. Сега благодарение покупките на Фред Милфийлд и активната дейност на Скийнър Хийлз Каракул Къмпани притежателите им разпродаваха земята си на привлекателни цени и бягаха далеко, търсейки по-добър живот.

Черният път се издигна над един гребен и после се спусна в малка долина. Пред тях се намираше колиба, подобна на всички останали. Различаваше се но тънката струя дим, къдреща се из

импровизирания комин.

— Сигурно приготвя неделния си обяд — заключи Мейсън.

— Това ли е мястото, което търсим? — запита секретарката.

— Съгласно моята скица, то е.

Мейсън промуши колата под простряно изсушено пране, после моторът затрещя по наклона отсреща, заобиколи купчина дърва и влезе в изпълнения с разхвърляни боклуци двор, ограждащ бараката. Непосредствено зад нея се издигаха високи хълмове, които маркираха края на пасбищната земя. Тези хълмове бяха гъсто покрити с нискостеблен храстовиден дъб, изпъстрен с малки китки храсталаци от градински чай.

Вратата на бараката се отвори внезапно. Човек с широк гръден кош и лъснало лице, над което висеше стоманеносив перчем, застана на прага. Сивозелените му очи гледаха въпросително и издаваха усилията му да познае посетителите.

— Търся Франк Палермо — заговори адвокатът.

— Добре. Пристигнахте тук, дето трябва. Това е Франк Палермо — постави ръка на гърдите си той. — Какво ви нося тук?

— Аз съм Пери Мейсън, адвокатът.

Внезапна вълна на ентузиазъм заля лицето на човека пред тях. Завтече се към посетителите с протегнатата ръка.

— Гос'ин Мейсън! За бога! Голям адвокатин като вас идва да види дребен овчарин като мене. Ама чудо, я! Басирам се с вас, че тая кола ви е струвала маса пара, а? Та слизайте, де! Дайте тука и тази лейди. Шъ си направим хубава приказка — вие и аз. Шъ му дръпнем по една чаша вино, не ли?

— Не — отвърна Мейсън, усмихвайки се към Дела. — Ще си поговорим ей тук. Много бързам — и той скочи и пое протегнатата ръка.

— Ама шъ пийнете чаша вино, е? Да донеса?

— Съжалявам, но никога не пия преди обяд.

Лицето на Палермо оклюма.

— Приготвил съм специално вино — такова, дето не може се намери в никакъв ресторант. Пфу, ресторантаджийско вино! Та то сладни. Каква файда да пиете сладко вино? Пий хубаво кисело вино, което те прави як, не ли?

— Хубаво е, ако си навикнал на него, но ако не си, то е твърде силно питие.

— Не е силно в'обще. Коя е тая госпоица? Да не е жена ви?

— Тя е моята секретарка.

— Секретарка, е? За какъв дявол ти е секретарка?

— Тя записва всичко казано — очите на Мейсън се усмихваха. Дела също отпрати усмивка към Палермо.

Овчарят намигна просташки и интимно, сякаш искаше да каже, че така могат да разговарят само двама приятели, разбиращи езика си.

— Исусе Христе! Ей това е вече нещо! Записва разни неща, а?

— и, отхвърлил назад глава, той се разсмя гърлено.

Дела Стрийт отвори крадешком вратичката на нишата в предната част на колата, извади стенографски бележник и молив, нагласи ги върху скута си, където Палермо не би могъл да ги види, и се приготви да записва, а после се обърна към Мейсън.

— Излезе, че вашето описание се оказа много точно. А как е дъхът му? Улучихте ли и този път? Аз съм извън обсега му.

— Ти си истинска щастливка. Ако успея да те поставя в близост до него, обонятелните ти нерви ще ме провъзгласят направо за пророк.

Внезапно Палермо престана да се смее. Гъстите вежди се свъсиха над святкащите му малки очички, докато мятеше бързи погледи от адвоката към секретарката му и обратно.

— Какво е това, дето си бърборите?

— Моята секретарка ми напомня, че следобед имам насрочена служебна среща и трябва да побързаме обратно.

— Хайде де, та работите ли и в неделя?

— Понякога.

— Та вие вадите толкова пара — и той отново огледа колата. — Защо ви е притрябвало да работите и в неделя?

— Аз изкарвам толкова много пари — обясни му изтежко Мейсън, — че ми се налага да работя и през неделите, за да изкарвам за данъци.

— Пази бо'! Вадите толкова много пари и пак ви не достига за данъците! За бо' вие прекалявате, ама много прекалявате! Виж к'во, имам идея да направим двамата голяма пара. Искях да дойда при вас, господи, а ето че вие сте тук.

— Искяхте да се срещнете с мен във връзка със земята?

— Разбира се, за земята, как си мислите? Накарвате вашия човек да започне дело срещу мене, ъ? После всички ставаме богати.

— Как? — попита Мейсън.

— Доказвате, че нямам право върху земята, ъ?

— Та вие и нямате такова право, Палермо.

— Не, не! Аз казвам да го направите, както аз ви казвам. Ще го нагласим. Ще помогна да докажете, че нямам право.

— Искате да кажете, че нарочно ще загубите делото?

— Точно така! — закима той енергично и очите му бляскаха хитро.

— Защо?

Интуитивно Палермо посегна още веднъж за ръката на адвоката, опитвайки се да го изтегли по-далеч от колата.

— Но как? — питаше Мейсън.

— Ние правим пара от овцете, от кожите за палтата на мадамите — отвърна Палермо и загърмя отново със смеха си. — Басираш се, че правим пара от овчи кожи, ъ?

Мейсън чакаше търпеливо.

Палермо принизи глас до такава степен, че дъхът му, пропит с чеснов аромат, обля здраво Мейсън, когато се наведе плътно над него.

— Искаш ли да знаеш нещо? Подписах на Милфийлд контракт да купи моята собственост за... е, за много пари.

— Но вие нямате никакви права върху тези осемдесет акра земя.

— Пфу! Придобих вече право. Не се безпокой за мене, Франк Палермо, той е хитър човек. Вие сте адвокатин, но аз самият знам закона доста добре, може би, ъ? Аз пет години стоя на тази земя и плащам данъци. След това всичко да не мога да правя нищо, не? Видях го това веднъж в съда. Моят брат прави същите работи. Аз идвам тук и реших да бъда хитър и умен като моя брат.

— Само че този път се оказахте прекалено хитър.

За миг в малките, поставени дълбоко в орбитите очи светна неприязън, след това държанието на Палермо стана отново крещящо приятелско.

— Виж, гос'ин Мейсън, знаеш ли к'во се случи? Завчера един човек дойде до моята колиба, пристигна в голяма кола като вашата. Той казва: „Палермо, колко нара той, Милфийлд, е готов да плати за твоята земя?“ А аз казвам: „Защо вие искате да знаете?“ Той казва: „Защото, може би, аз ти давам повече“. Аз казвам: „Добре, аз направих договор — една цена в контракта — но Милфийлд, той ми даде пара в банкноти и аз ги бутнах в джоба. Тая пара, за нея нищо не се казва в договора“.

— Казахте ли му колко пари получихте в брой?

— Ами да, казах му. То е хиляда долара, хиляда долара на банкноти. Но контрактът, той нищо не казва за хиляда долара в брой. После Милфийлд показва този договор тук наоколо, купува земята за написаната цена и нрави така, че всичко изглежда както трябва, ясно?

Мейсън кимна.

— Е добре, този човек, той казва: „Гледай, може би аз мога да ти изкарам пет хиляди долара за това парче“. Разбирате ли, пет хиляди долара! Бога ми, какъв късмет! Вече подписах моето име на контракта, но не мисия, че този контракт струва нещо.

— Защо да не струва?

— Няма свидетели.

— Но вие сте го подписал.

— Съвсем вярно, подписах моето име, но защо, по дяволите, да не го подпиша? Получих хиляда долара суха пара като подписах моето име, защо не?

— Тогава, доколкото разбирам, искате да заведе дело срещу вас, с което да се докаже, че нямате никакви права над тази земя?

Малките диви очички заблестяха от удоволствие, че играта им е разбрана.

— Точна това искам!

— И напускате ли земята?

Палермо закима енергично в знак на потвърждение.

— А сега какво да правим?

— За бо'! Кво шъ правим? Ето на, аз не мога да продавам на Милфийлд, защото нямам никакви права, виждате ли? Той няма да получи нищо обратно от хилядата долара, защото няма свидетели. Шъ се кълна в бога, чс никога не е плащал никакви хиляда долара. Цената, дето трябва да я плати, е на контракта и никакви свидетели. Така, вие шъ поемете притежанието, а аз няма да претендирам за него, значи не мога и да продавам. Продавате земята на този човек за пет хиляди долара. Взимате половината за вас и половината за мене. И двамата правим пара, не ли?

Палермо бе впил поглед в Мейсън, опитвайки се да прозре как ще реагира адвокатът на неговото предложение.

— Струва ми се, моята клиентка не ще прояви интерес към подобна сделка. Как бе името на този човек, който идва при вас?

— По дяволите! Не поиска да каже никакво име. Каза, името му щяло да се чуе по-късно. Но нали съм хитрец, когато не гледаше, записах номера на афтонобила му, голяма кола като ваш'та. Кола

хубава, написах номера. Какво, по дяволите, ви е грижа какво ви казва някой за името си, щом като сте хванал номера на колата му, ъ?

— Това стана в петък?

— Петък, да.

— По кое време?

— Следобед.

— Кога по-точно?

— Не знам. Не нося часовник. Точно малко подир обяд.

Виждате ли това дърво? Сянката му, когато човекът идва, е точно тук.

Палермо се отдалечи на около четиринадесет стъпки от големия американски вечно зелен дъб и изрови с пета в земята малка ямка.

— Точно тука — каза той, — сянката е точно тука. Мейсън огледа дървото и ъгъла на падането на слънчевите лъчи и кимна.

— И имате регистрационния номер на колата му?

— Сигурно, улових номера му. Взех молив и написах. Аз съм умен и хитър човек. Вие сте умен адвокатин, а аз съм хитър овчарин. Вие поемате собствеността на земята, продавате я бързо за пет хиляди и делим наполовина.

— И — попита Мейсън, хвърляйки бърз поглед към Дела — ще разделим ли също хилядата долара, които получихте в брой от Милфийлд?

— Какво? — дръпна се назад Палермо. — Какви, дявол да го вземе, ги дрънкате? Никога не съм получавал. Няма свидетели.

Мейсън се засмя.

Палермо мушна късите си дебели пръсти в малкото джобче на панталона и измъкна добре сгънато късче хартия. Върху него бяха надраскани разкривени цифри, характерни за почерка на неграмотен човек. Той прочете: 8P3035.

Мейсън се усмихна и поклати глава.

— Не съм тук, за да оправям вашите собственически интереси и претенции, Палермо. Трябва да си наемете адвокат за това. Дойдох тук, за да ви попитам какво се случи в събота сутринта.

Малките, подозрително гледащи очи се присвиха още повече.

— Събота сутринта? Нищо! Отивам на яхтата да срещна Милфийлд, а той е умрял. Това е всичко.

— Откъде знаехте, че Милфийлд ще бъде на тази яхта?

— Защото аз знам, че е там.

— По какъв начин узнахте, че е там?

— Понеже той каза, че шъ е там.

— Телефонирахте на Милфийлд?

— Така е.

— Казахте ли му за човека, който ви е посетил?

— Да, казах.

— И какво ви отговори Милфийлд?

— Милфийлд, той каза да дойда на яхтата да го видя утре, целият развълнуван.

— Вижте какво, ако е трябвало да се срещнете с Милфийлд в събота сутринта, сигурно сте имали уговорена някаква работа?

Палермо махна с ръка като по нещо пропаднало.

— По дяволите! Можете ли да вземете пари от мъртъв човек? Знам го това. Написаното не струва. Адвокатът каза на брат ми всичко за тези неща.

— Но все пак имали сте нещо договорено, нещо, по което сте постигнали съгласие в разговора по телефона? Нещо, което щеше да се осъществи, ако Милфийлд бе жив?

— Няма свидетел — настояваше упорито на своето Палермо.

— Добре, пристигнахте на яхтата. Какво открихте?

— Окрих яхтата добре. Имах името от тази яхта, написано на парче хартия, ясно? Догребах до нея. Намерих яхтата. Значи, пристигнах там с лодка. Аз лично съм доста добър лодкар. Огледах бързо яхтата. Не видях никакъв начин да се стигне от нея до брега.

— Какво искате да кажете?

— Никаква лодка. Никаква моторничка. Ей така, само яхтата. Как вие ще стигнете от яхтата до брега, ъ? Добре, на мене си аз казвам: „Малката лодка е изчезнала. Това значи, че и хората от яхтата са заминали. То значи, Франк Палермо е блъскал пътя за нищо“. Мене ми стана мъчно. Започвам да викам, никой не отговаря. Е добре, тогава се качих на яхтата.

— А тя беше ли закотвена?

— Та яхтата е заседнала в тинята — разсмя се Палермо. — Тя не може да иде на никакво място, когато яхтата заседне в тинята.

— Но около нея имаше вода, нали?

— О, сигурно. Вода, но не колкото трябва.

— Вие бяхте със своя собствена лодка.

— Разбира се, в моята лодка. Ето я там лодката, сгъната. С тази лодка разкарвам ловци из езерото. Не мислете, че съм глупак да плащам за лодка, когато аз си имам лодка. По дяволите, аз, Франк Палермо, не съм шашав.

— Аз само се питах относно лодката — обясни Мейсън.

— Сега знаете. Добре, моята лодка.

— И какво направихте.

— Спуснах се по стълбичката към кабината.

— Люкът върху палубата беше ли отворен?

— Отворен, да.

— И какво открихте?

— Първо не намерих нищо. После поразгледах наоколо и гледам умрял човек. Милфийлд е. Идея премина през мозъка ми като светкавица: „Добре, Милфийлд е умрял, значи няма никакъв свидетел.“

— Къде лежеше той?

— На другата страна до стената на кабината.

— На ниската страна?

— Разбира се.

— Яхтата бе наклонена?

— Разбира се, отлив е.

— Какво сторихте?

— Измъкнах се колкото може по-бързо.

— Пипахте ли нещо?

— Само краката ми — ухили се Палермо, — аз не съм глупак.

— Може би сте докоснал люка на палубата, когато сте се спускал в кабината?

— Сигурно.

— Оставил сте там отпечатащи от пръсти?

— Е, та какво от това? То бе сутринта. Човекът вече е умрял цяла нощ.

— Но вие може да сте оставил следи от пръсти?

— Я казвай каква е работата? — повиши глас Палермо. — Сигурно искаш да ми поставиш някакъв капан и сам да вземеш всичките пет хилядарки? Какво искаш да кажеш с тези следи от пръсти, ъ?

— Само се опитвам да разбера...

— Опитваш се да разбереш твърде дяволски много! Какво ти бърка, та не щеш да направиш с мене сделка? Сигурно опитваш да сложиш въжето около шията ми, та да можеш да грабнеш земята, ъ?

Внезапно Палермо се обърна и закричи важно към бараката.

— Просто исках да ви попитам... — започна Мейсън. Палермо се извърна. Лицето му бе потъмняло от гняв.

— Обирай си парцалите от моето владение и по дяволите! — крещеше той. — Когато направих тази колиба, аз си купих и пушка.

Мейсън наблюдаваше как освирепелият човек се мушна в бараката.

— Струва ми се, шефе — промълви Дела Стрийт, — сдобихте се с пялата информация, която можехте да получите тук.

Мейсън кимна, но не продума. Наблюдаваше мълком как вратата на бараката изтрещя зад Палермо.

— По-добре да тръгваме, преди да е грабнал пушката — настоя Дела. — Та той е напълно побъркан.

— Само като психологически експеримент, Дела, бих искал да видя, дали този дивак наистина ще вземе пушката.

— Нервите ми, шефе...

— И аз имам нерви — съгласи се усмихнат Мейсън. — Изглежда, не ще излезе.

Адвокатът почака още тридесет секунди, после заобиколи бавно колата и седна зад волана.

Дела Стрийт завъртя ключа на мотора.

— Искате ли да телефонираме на Пол Дрейк относно номера на колата? — запита тя, поглеждайки боязливо към бараката.

— Не е необходимо — стисна устни Мейсън. — Разпознах номера.

— Познахте го?! Чия е колата?

— Колата е тази, с която вчера направих това забавно пътуване. Тази, с която Карол Бърбанк ме отведе до мотела, а след топа и до малкия кирпичен ресторант.

XII

Беше късно следобед, когато Дела Стрийт и Пери Мейсън излязоха от асансьора и закрачиха по дългия коридор. Когато минаваха покрай агенцията на Пол Дрейк, адвокатът отвори вратата, пъкна глава и се обърна към момичето при телефона.

— Дрейк тук ли е?

— Да, очаква ви.

— Помолете го да дойде в моята кантора. А вие какво нравите отново зад номератора, струва ми се, днес е свободният ви ден?

— Момичето, което работи в събота и неделя, се разболя от грип

и ето че аз трябва да я замествам — и тя направи гримаса па неудоволствие. — Все пак мистър Дрейк ми обеща, че ще бъде свободна следващата неделя... А, ето го и него.

Вратата на една от стаите се отвори и Дрейк се обади провлечено.

— Ха, Пери, стори ми се, че чух твоя глас. Здравей, Дела. Сега ли искаш да разговаряме, Пери?

— Ъхъ.

— Добре, тръгвам с теб. Ще бъде в кантората на мистър Мейсън, ако има нещо, Френсис. Знаеш нерегистрирания му номер, нали?

— Да.

— Отклонявай всякакви повиквания с изключение па тези, които се отнасят до проучванията на Мейсън. За тях ме свързвай веднага.

Дрейк пристъпи до Дела и я улови под ръка.

— Защо не поискаш по-висока заплата, Дела? Моите момичета работят пет дни седмично при седемчасов работен ден.

— Да, разбрахме това, Френсис току-що ни го обясни. Мейсън отключи кабинета си и влязоха.

— Има новини около убийството, Пери — каза Дрейк. — Спомняш си входа на кабината, който е заснет на едно от фотокопията?

— Да, та какво за този вход?

— Патологът, който е извършил аутопсията, счита, че Милфийлд може да е получил фаталното нараняване при удар върху обкования с мед повдигнат праг на вратата.

— С други думи, може да е намерил смъртта си и в юмручен бой? Това ще промени постановката на обвинението от предумишлено в убийство без умисъл.

— Разбира се, ще зависи от съда. Полицията ще държи за предумишлено убийство. Това другото е само вероятност, разбираш ли? То...

Телефонът върху бюрото на адвоката зазвъня остро.

— По-добре се обади ти, Пол. Вероятно Френсис иска да ти предаде нещо.

Дрейк се обади, заслуша се внимателно за около две минути и накрая каза:

— Добре, кажи му да чака там при телефона до пет минути. —

После постави телефонната слушалка върху вилката и се обърна към Мейсън.

— Моите хора са открили Дж. С. Ласинг, човека, който е наел двойната вила в мотела. Моето момче го е забелязало, когато е паркирал пред аптеката, от която се обажда. Счита, че може да получи от Ласинг писмени сведения.

— Какво е заявил той? — в гласа на Мейсън звучеше възбуда.

— Ласинг живее на 6842, Авеню Ла Бреа, Колтън. Да го проследим беше дребна работа, защото бе разместил две от числата на автомобилния си номер, когато го е регистрирал в мотела. Мнозина постъпват така, даже и в момента когато гледат числата. Могат да ги разместят и когато се опитват да си припомнят някой номер...

— Зная, зная — прекъсна го Мейсън.

— Искам да се спра на друго — наблегна Дрейк. — Дали това е станало случайно или не? Както и да е, но той потвърждава историята на Бърбанк. Твърди, че компанията се е състояла от четири души и допуска, че по-късно може да са дошли още двама. Не съобщава никакви имена.

— Та твойт човек може да вземе писмени доказания от него?

— Счита, че може. Казал на Ласинг да го чака във в колата си. Все пак има нещо, което ме тревожи. Защо ми позвъни, преди да се е опитал да вземе сведенията от него? Ласинг между другото е споменал, че компанията се е разотишла веднага в събота следобед. Това не би съвпаднало с твоята теория за времето, нали Пери?

— Не. Явно Бърбанк не е напуснал мотела преди 16:00 или 17:00. Вземи веднага по телефона твойт човек и го накарай да научи повече по-този пункт от елемента време.

Дрейк набра телефонния номер на своята агенция и се разпореди:

— Позвъни на Ал, Френсис, и му кажи, че трябва да разбере повече относно времето, преди да се е опитал да вземе писмени показания от Ласинг. Да телефонира веднага, щом узнае това.

Дрейк остави телефона и се обърна към Мейсън. Едва бе отворил уста и телефонът иззвъня отново. Дела отговори на повикването.

— Да... да, мис Стрийт е на телефона... Момент само, почакайте така.

Тя покри с длан микрофона и се обърна към Мейсън.

— Карол Бърбанк. Намира се на Юниън Търминъл. Интересува се дали сте открил нещо ново.

Адвокатът направи нетърпелив жест.

— Кажи й, че очакваме важен телефонен разговор. Нека чака там. Да ти даде номер на телефон, където можем да я повикаме. Веднага след като освободим линията, искам да я попитам къде е баща й и за какво е посещавал в петък следобед Франк Палермо. Чакай, не й казвай това. Вземи само номера, на който ще я намерим, и освобождавай бързо линията.

Дела изпълни тези разпореждания и затвори телефона.

Всички зачакаха в напрегнато мълчание и след по-малко от минута отново се разнесе телефонен звън. Дела пое слушалката.

— Един момент, Френсис — и я подаде на Пол Дрейк.

— Ало — обади се той — да, Френсис... ах дявол! Гледай, не можеш ли да го прехвърлиш направо тук? Ще ми спестиш време... добре, дай го... Ох, ало, Ал... тъкмо това ми каза и Френсис... Какво точно се случи?

Известно време мина в тишина, а после Дрейк каза:

— Почакай малко, ще предам това. Дръж линията! — и се обърна към Мейсън.

— Ал казва, че е оставил Ласинг накъм в колата, докато ни телефонира. Нали ме чу, че му наредих да се навърта около телефона за около пет минути и той чакал там. Когато Френсис го повикала и му казала да разпита по-точно за времето, той излязъл, но Ласинг го нямало вече.

— Избягал? — изръмжа Мейсън.

— Не. Ченгетата го спипали.

— Сигурен ли е Ал в това?

— Да. Едно хлапе му разказало, че дошли някакви хора с кола, на която имало червен прожектор и шестоъгълна звезда отстрани. От нея изскочил един, отишъл направо при Ласинг и след кратък разговор измъкнал внезапно чифт белезници, вкопчил китките му и...

— Белезници!? — удиви се Мейсън.

— Ал предава, че така му казало хлапето.

— Нареди на Ал да изчезва оттам — бързо!

— Добре. Ал, връщай се в кантората, и то веднага! — разпореди

Пол.

Мейсън започна да кръстосва кантората, като постепенно ускоряваше крачките си.

Не мога да си обясня как... — промълви Дрейк.

— Чакай! — гласът на Мейсън бе рязък. — Остави ме да помисля!

В продължение на две-три минути гой обхожда кантората и изведнъж се извъртя към Пол Дрейк.

— Имаш ли някоя жена, добър оперативен работник, на която можеш да се довериш?

— За каква цел? За груба работа, за нежна, миловидна или...

— Не. Някоя, която да може да придружава жена от висшето общество по всяко време. Да не я изпуска от поглед ден и нощ.

— Зная такова момиче, но ще ми трябва известно време, за да се свържа с нея.

— Колко време?

— О... може би четири или пет часа, възможно и по-рано.

— Налага ни се да уредим това много по-скоро — заклати нетърпеливо глава Мейсън.

— Разполагам с една жена, Пери, която... Не, Пери, не вярвам тя...

— Проклятие, та няма да умуваме цяла нощ!

— Не може ли аз? — предложи Дела Стрийт. Мейсън се извърна и се втренчи замислено в нея.

— Да, ти можеш и, струва ми се, ти ще трябва да свършиш това.

— Какво е то?

— Когато напущаш кантората — започна Мейсън, — бъди абсолютно сигурна, че никой не те е проследил. Смени няколко автобуса, а после вземи някое такси. Кажу на шофьора, че не искаш зад себе си опашка. Той ще знае какво да стори.

Секретарката кимна едва забележимо.

— Когато установиш съвсем сигурно, че никой не е по дирите ти, стигни по най-краткия път до Юниън Търминъл. Намери Карол Бърбанк. Кажу й да не поставя никакви въпроси, а и ти не й давай никаква информация. Отведи я в хотел Уудридж. Управителят е наш познат. Ще уредя с него всичко, докато вие пристигнете. Регистрирай се под собственото си име, също и Карол, но за нея впиши само инициалите й. С други думи, ако второто й име е Ани, впиши само К. А. Бърбанк. Това ще звучи като име на тежък бизнесмен и едва ли като на жена, разбираш, нали?

Дела Стрийт кимна отново.

— Наеми две стаи с обща баня. В стаята ти ще има две легла.

След като се настаниш и момчето, донесло багажа ти, излезе, премести Карол с вещите ѝ при себе си, като заключиш банята откъм нейната стая. Дръж Карол постоянно под око и да не се отделя от теб.

— За колко време?

— Докато ти се обадя. Скрый я от контакт със света и я дръж така.

Дела влезе в дрешника, постави шапката си и взе палтото си.

— Не ми харесва това, Пери — намеси се Пол Дрейк.

— Нито на мен — отвърна троснато Мейсън. — По дяволите!

Ако само ти би могъл да намериш някаква подходяща жена, която...

— Разбери ме, Пери! Днес не можеш току-така да откриеш някаква жена за отговорна работа. Аз съм късметлия, че изобщо имам на разположение оперативни работници, жени...

Дела Стрийт се насочи към вратата, засуети се за миг и отправи въпросителен поглед към шефа си.

— Е, добре?

— Тръгвай, Дела — помахаша с ръка Мейсън, — и успех!

XIII

— Всичко е наред, мадам! — оповести шофьорът на наетото от Дела такси. — Сега можете да заложите на бас и последния си долар, че никой не е по дирите ви.

Седнала на сгъваемото столче, откъдето можеше да гледа през задното стъкло и едновременно да хвърля по някой погледна пътя пред себе си, Дела Стрийт се съгласи.

— Да, предполагам, че никой не ни следи.

— Сега накъде?

— Юниън Търминъл.

Колата зави зад един ъгъл. Водачът отправи крадешком поглед към пасажерката, в която се четеше нескрито възхищение.

— Каква е бедата? Със съпруга ли? Тя кимна утвърдително.

— Мъж, който има за съпруга момиче като вас — изрече той с чувство, — е длъжен да съзнава колко е щастлив и ако започне да ви причинява злини, би трябвало някой да му друсне един по мутрата.

— Може би грешката е отчасти и моя.

— Ваша грешка! — възмути се шофьорът. — Как можахте да го кажете! Човек като мен навиква да разбира хората от един поглед.

Всеки, който не може да я кара с вас, не е човек, туй то.

— Благодаря ви! — произнесе Дела смирено.

Шофьорът се поразмърда леко на мястото си, поизпъна важно рамене и се изпъчи.

— Когато стигнем гарата, вие идете да свършите работата си, мадам. Ако там се намери някой да ви чака и да се опитва да ви безпокои, аз ще се погрижа да не ви дотяга.

— О, не чак дотам! — каза бързешком Дела. — Сега всичко е наред. Сигурна съм, че той не ще е там. Той няма представа къде съм.

— Е, да. Досега още никой не ни е проследил, ако това е, което искате да кажете.

— Точно така.

— Ако някой се бе опитал да се лепне зад нас — изсмия се самодоволно водачът на таксито, — той вече ще да е в болницата. Знаете ги тези неща, нали? Нашето брата, таксиджиите дето непрекъснато кръстосваме гъстия градски трафик, сме такива, че знаем какво можем да вършим и какво не. И знаем още как да постъпваме, за да направим, каквото можем. Ха вземете сега някой любител, дето влиза в колата си веднъж седмично и, може би, не преминава през уличното движение повече от десет-петнадесет часа месечно — такъв няма никакви шансове!

— Да, предполагам, така е — съгласи се Дела. Таксито се носеше плавно и водачът се бе умълчал за известно време, докато стигнаха Юниън Търминъл.

— Ще ви дам моята картичка, мадам — предложи той. — Ако някога се наложи отново да ходите на място, където не искате да бъдете проследена, само ми се обадете. Обикновено ще ме намерите там, дето ме наехте днес.

— Благодаря ви.

— И помнете, че никой не може с пръст да ви пипне, когато аз съм около вас.

— Наистина, много сте любезен.

Дела Стрийт заплати таксата, означена на таксиметъра, като добави двадесет и пет цента бакшиш и една много мила усмивка.

С очи, плувнали в мечтателност, шофьорът я проследи, докато премине през входа на гарата, и се върна сепнат към реалния свят и правилата за движение на превозните средства, едва когато клаксонът на колата зад него изрази дрезгав протест.

Дела откри Карол Бърбанк, изправена до телефонната будка в

чакалнята при телефонната и телеграфна служба.

— Здравейте — възкликна усмихната Карол и протегна ръка импулсивно, — мистър Мейсън ми телефонира да ви чакам тук.

— Той ми даде строго определени инструкции — кимна в ответ младата секретарка.

— И на мен каза така.

— На мнение е, че е от изключително значение да вършите точно това, което е наредил.

— Естествено — засмя се Карол, — ако плащам на адвокат, за да ме съветва, бих била глупачка да пренебрегвам нарежданията му.

— Къде е баща ви? — запита Дела.

— И аз бих искала да зная — смръщи вежди Карол. — Напразно се опитвах да се свържа с него по телефона.

— Ходил ли е в петък следобед до Скийнър Хийлз, за да разговаря с Франк Палермо?

— Петък следобед?

— Да.

— Разбира се, не. Петък бе денят, когато беше насрочена политическата среща в мотела Прибой и слънце, не си ли спомняте?

— Добре — произнесе много решително Дела. — А сега трябвала дойдете с мен и се налага да не се показвате навън за известно време. Така нареди шефът.

— Искане да ме скрие от досега на вестникарите?

— Не го попитах — усмихна се Дела, — пък и това не влиза в моите задължения, разбирате.

— Да, разбирам. Мистър Мейсън може да прояви необичайна раздражителност, ако някой се опита да прекъсне бързия му мисловен процес, за да го пита защо да се постъпва така, а не иначе. Отлично, да вървим!

— Мисля, че най-добре ще е да наемем такси — предложи Дела и се запътиха към пиацата.

— Извинете за момент — спря се внезапно Карол, — по-добре ще е да си сложа палтото и ръкавиците. Студеният западен вятър задуха отново този следобед, а времето бе така хубаво само преди половин час.

— Дайте да ви помогна, като ви държа чантата — предложи Дела.

Карол облече палтото, носле пое чантата си и извади ръкавиците. В този миг някакъв формуляр последва ръкавиците и

падна от чантата на пода. Дела погледна въпросително към Карол, но лицето на младото момиче не изразяваше никакво безпокойство. Явно не бе забелязала полетелия към земята лист Дела се извърна. Усмивнат мъж се бе спуснал да изяви кавалерството си. Като се наведе и повдигна шапка, той пое падналата бележка и я подаде на Дела. Тя му се усмихна.

Карол се обърна и изгледа любопитно Дела, а тя, тласната от внезапна инстинктивна подбуда, пхна листа в джоба на палтото си. Едва когато излязоха от гарата и прекосиха площада до пиацата, Дела успя да измъкне бележката и да я огледа бързешком.

Беше разписка за връчен на съхранение в багажната пакет.

— За минутка само, мис Бърбанк — помоли внезапно Дела, — бихте ли ме почакала само за миг да телефонирам на шефа за нещо, което съм забравила?

— Моля ви! Да ви придружа ли?

— О, не се безпокойте да се връщате. Аз само за миг...

— Не, не, ще ви придружа.

— Нямате нищо за получаване от гарата, нали?

— Не.

— Нито багаж, нито нещо друго?

— За бога, не! Дойдох тук, защото е удобно място за телефониране и винаги може да се намери такси. Напоследък не е лесно да наемаш такси, точно когато ти е необходимо.

— Да, зная го много добре. Преди няколко дни трябваше да чакам толкова много за превоз, че пропуснах часа си при фризьорката. Ако ме извините само за миг, мис Бърбанк...

Дела се мушна в една телефонна кабина, като остави Карол навън, а после набра нерегистрирания номер на Мейсън. Чу щракането на повдигнатата телефонна вилка и гласа на Мейсън — много предпазлив.

— Ало, кой е?

— Дела.

— Здравей, Дела, добре ли си?

— Да.

— Не бе проследена, нали?

— Не.

— Сигурна ли си?

— Да. Никакво съмнение.

— Прибра ли Карол.

— Да.

— В хотела ли сте сега?

— Не, на гарата сме. Слушайте, шефе. Тя отвори чантата си заради ръкавиците, а от нея падна разписка от службата за съхраняване на багаж. Трябва да е оставила пакет, или каквото с там, в последните час-два...

— Къде е тази разписка сега?

— У мен.

— Тя знае ли това?

— Не. Засега не е разбрала още, че я е загубила.

— Чудесно! Имаш ли плик в чантата?

— Да.

— Напиши моето име върху плика. Постави вътре разписката.

Когато пристигнете в хотела, остави плика на чиновника. Аз ще го прибера, ще отскоча да взема колета и ще видим какво има в него. Разбра, нали?

— Да.

— Много добре. Бъди предпазлива!

— Ще бъда. Довиждане, шефе!

— Довиждане, Дела!

След като закачи слушалката, Дела се извърна така на въртящото се столче, че прикри с гръб това, което вършеше. Измъкна бързо плик, написа името и адреса на Мейсън и плъзна разписката в него. После се присъедини към Карол и двете се наредиха на опашката за таксита. Когато дойде редът им, диспечерът ги запита:

— Накъде?

— Ние двете сме заедно — обясни Дела, — за хотел Уудридж.

— Съжалявам, но не мога да пусна таксито само с двама пътника. Ще трябва да се присъедини към вас и... а вие накъде, господине?

— Отивам до Единадесета и Фигероа — отвърна мъжки глас.

— Отлично! Влизайте! — покани ги диспечерът и инструктира шофьора.

— Отведи младите дами до хотел Уудридж, а господина до Единадесета и Фигероа, Джек! Някакъв багаж?

Стана ясно, че никой от тримата няма багаж.

Още от самото начало мъжът изглеждаше твърде много заинтересуван от спътничките си, но все пак подхвана с глас, изпробващ почвата, едва когато бяха извървели два блока.

— Изведнъж захладня твърде рязко, не ви ли се струва?

— Да, така е — усмихна се Карол, — но все пак може да се очаква по това време от годината. Още е твърде рано за топлия сезон.

— Съвсем явно такситата не достигат — промени темата непознатият.

— Да, нали?

— Не че протестирам — засмя се той, — щом като това ме поставя в такава приятна обстановка. Вие, момичета, от Сан Франциско ли сте?

Карол отправи въпросителен поглед към Дела, а тя отправи нещо като усмивка към непознатия и каза просто:

— Не, но бях там.

— Живея там — продължи спътникът им — чудесен град!

Налага ми се понякога да прескачам тук по служба и винаги изгарям от нетърпение да се прибера обратно. Това тук е само тълпа от хора, а Сан Франциско е истински град.

— Внимавайте — предупреди Карол, — тук могат да ви застрелят за такива думи.

— Все едно, не мога иначе. Мисля Сан Франциско... я кажете, момичета, нали вие не живеете тук в Лос Анжелос?

— Карол погледна още веднъж към Дела за помощ.

— Та какво от това? — изсмя се Дела. — Страхувате се да произнесете своето мнение, ако сме тукашни?

— Е, разбира се, не искам да бъда неучтив.

— О, сигурна съм, че жителите на Лос Анжелос вече са навикнали хората от Сан Франциско да се отнасят с пренебрежение към града им, но как ви се струва, няма ли тук повече слънце, отколкото при вас? А какво ще кажете за прочутата мъгла на Сан Франциско?

— Мъглата! — възкликна непознатият. — Та това е нещото, което прави Сан Франциско. Когато тази мъгла идва, търкаляща се от океана, тя прелива сила у вас. Тя ви окриля, стимулира. Във връзка с мъглата се поражда достатъчно устрем и кипнеж. Тук хората имат вид на болни от тения. Наистина ли, момичета, вие не сте от тук?

— Какво ви кара да мислите, че не сме? — попита Дела.

— У вас има твърде много шик, твърде много огън.

— Струва ми се, Холивуд е прочут с хубавите си жени.

— О, сигурен съм, че е така, но те са неестествени. Вие сте столичанки, не се държите като тукашните момичета. Дрехите ви не

са като техните. Има нещо у вас... нещо...

— Лъх на градска изтънченост — завърши Карол вместо него.

— Точно топа! — потвърди ентузиазирано спътникът им.

Момичетата се разсмяха, а след миг и той се присъедини към тях, но някак си сконфузено.

— Мъча се да бъда забавен — запротестира той усмихнат, — а вие си правите смях с мен.

Таксито спря пред Уудридж хотел.

— Съжалявам! — каза някак опечалено непознатият. — Хотелът пи трябваше да е по-близо до Единадесета и Фигероа. Е, довиждане!

Те му се усмигнаха, платиха на шофьора и Дела поведе към хотела.

— Добър ден! — поздрави чиновникът от приемната и побутна кочан с регистрационни карти към пристигналите момичета.

Докато приготвяше стилото си, Дела произнесе тихо.

— Идвам от страна на мистър Мейсън. Аз...

— О, да. Всичко е резервирано, както е уговорено. Вие сте мис Стрийт?

— Да.

Дела започна да попълва картоните и се обърна към Карол.

— Ще попълня и вашата регистрационна карта. Впрочем как е нашето второ име?

— Едит, но почти не го ползвам.

— Няма значение — отвърна Дела и вписа в листа К. Е.

Бърбанк.

Чиновникът натисна бутона на звънеца върху бюрото и повика:

— Хей, бой!

Дела извади от чантата си адресирания плик и го постави върху преградата на гишето.

— Едно съобщение за мистър Мейсън. Може да го потърси малко по-късно. Ще бъдете ли любезен...

— С удоволствие ще се погрижа да го получи. Той сам ли ще го потърси или очаквате да изпрати някого? Ние...

Човекът, който току-що бе влязъл в хола, се приближи бързо до гишето и се окашля важно. Чиновникът прекъсна разговора си, за да повдигне очи към влезлия.

— Само за минутка, моля. Зает съм в момента с тези две млади дами. Бой, заведи дамите до стаи 624 и 626. Отвори вратите на общата баня и...

— Почакайте малко! — отсече новодошлият.

На Дела никак не се хареса този тон. Тя се извърна, предчувствайки неприятност, тъкмо когато едра мъжка ръка обръщаше ревера на сако. Дела видя блестяща значка с изписан върху нея номер, отличителен полицейски знак, и някакви букви. Приветливият непознат, който бе толкова ентузиазирани по повод красотите на Сан Франциско, сега не бе нито приветлив, нито приятелски настроен. Той побутна леко Дела настрана и огромната му лапа легна върху плика, който чиновникът все още държеше с отворена от обърканост и почуда уста.

— Бихте ли бил любезен да обясните какво означава всичко това? — запита гневно Дела Стрийт.

— Очите му проблеснаха стоманено, твърдо и дебнещо. Гласът му стържеше като пила и преливаше от противна властност.

— Вас, момичета, ви очаква приятна среща в полицейската главна квартира! Таксито, с което дойдохте, ви очаква отвън — и той се обърна към също облечения цивилно човек, който стоеше зад него. — Дръж ги под око, Мак, докато проверя какво има в този плик.

Мак застана плътно зад момичетата, докато първият измъкваше разписката от плика. Той я поднесе на другия, колкото да хвърли един поглед върху нея, като я държеше така, че Карол не можеше да види какво държи в ръката си.

— Добре, Мак, аз ще задържа това. Ти ги отведи в главната квартира. Ще се видим там.

— Предполагам, хора, че не знаете коя съм — произнесе с твърд глас Карол Бърбанк. — Не можете да си играете така с мен!

Човекът, който само преди няколко минути бе така мил с тях, сега я гледаше властно и без усмивка.

— Не се залъгвайте, че не знаем коя сте, мис Бърбанк. Тъкмо понеже знаем коя сте, постъпваме така. Хайде, влизайте в колата! Може би предпочитате пътуване в полицейска кола? — запита той, когато Карол се отдръпна назад.

— Искам да повикам своя адвокат! — обяви с достойнство Дела.

— Да, да — произнесе успокоително полицаят, — но не можете да сторите това тук. Не допускам, че желаете целият хотел да научи за делата ви, нали? Хайде, в главната квартира също има телефон. Ще имате колкото искате време, за да го повикате, когато пристигнем там.

— Искам да го повикам оттук! — отвърна Дела, като тръгна към

телефонната кабина — и не давам пет пари, дали цял свят ще научи за делата ми!

Огромната шепа на полицая сграбчи ръката ѝ, дръпна я силно и я завъртя.

— Отлично! Щом като желаш да постъпваме по другия начин, ето ти!

XIV

Стаята в главната квартира имаше решетка на прозорците си, чиста, но някак разкривена маса, около дузина столове, три огромни медни плювалника върху гумени подложки и нищо повече. Това бе скромна стая, служеща явно само за една цел. Липсваше каквато и да било украса и топлота. Хората, които биваха оставяни тук, биваха докарвани като животни в кланица. Те просто трябваше да чакат толкова време, колкото бе необходимо на тези, държащи съдбата им в свои ръце, за да се приготвят да ги приемат.

Дела Стрийт и Карол Бърбанк седяха до отдалечения край на масата, близо до прозореца. Насреща им, отгатык масата и разположен между тях и вратата, полицаят, натоварен да ги държи под око, седеше облегал лакът върху масата и протегнал крака върху седалката на съседен стол, като излагаше на показ пред момичетата говеждия си профил на човек, малко над средна възраст. Ходът на годините го бе направил безчувствен към женската красота, а продължителната му служба в полицията — дълбоко закоравял към човешките страдания. Държанието му показваше, че не счита себе си за участник в сцената. Тялото му беше тромавата преграда между задържаните и вратата и в това се състоеше изпълнението на задълженията му. Мисълта му бе далеч, заета с изчисления на процентите, ако спечели при надбягванията утре следобед; замислен за това какво би вършил, когато му дойде време за пенсия; зает с това да преповтаря изречените между него и жена му тази сутрин остротии, учудващ се някак печално на нейната вродена кадърност да шибва с езика си като с камшик, докато той не бе в състояние да ѝ отговори по най-добрия начин по-рано от късно следобед. Жена му притежаваше истинска дарба в този смисъл. Не, по дяволите, беше я наследила от майка си, така ще да е. Припомняше си и няколко сцени е тъща си преди да умре преди около десет години. Мейбъл изпаднаше

в ужас от начина, по който старата разиграваше тези сцени, но това бе по времето, когато Мейбъл не беше още надебеляла. Наистина, тя имаше хубава фигура в онези дни. Е, ако искаше да е справедлив, и той самият бе притурил доста към килограмите си. Беше развалил формата си, откакто преустанови тренировките по хандбал. Хвърляйки поглед назад, той не можеше да си спомни кога точно се бе случило това. Да, беше след онова грипозно боледуване, а после бяха променили за кратко време работните му часове и...

— Настоявам върху правото си да ползвам телефона — прекъсна мислите му с твърд глас Дела Стрийт.

Полицаят се намръщи поради това прекъсване и не отправи дори и поглед към момичето, а отговори механично:

— Ако ви регистрират в книгата на арестуваните, ще имате право да повикате адвокат.

— Настоявам да ми бъде позволено да се свържа с адвоката си още сега!

Полицаят не продума повече нищо. Той се чумереше в усилията си да се досети защо бе престанал да играе хандбал. Да не би да беше нещо във връзка с онзи скандал в полицията. Не можеше да си спомни, дали това не бе по времето, когато капитанът бе изправен пред Голямото жури да отговаря по повод на страшния вик, който онази жена бе издала, докато бягаше от тази къща там на...

— Настоявам на правото си — продължи Дела Стрийт — да се свържа с мистър Пери Мейсън, който е както мой работодател, така и мой адвокат.

— Това не ще те доведе до никъде, сестрице — измърмори полицаят.

— Добре, чухте ме да поставям своето искане. Ще видим, дали то ще ме доведе до някъде или не. Мисля, че все пак в тази страна има закони.

— Можете да говорите с лейтенанта.

— Добре, да говорим с лейтенанта.

— Той ще ви приеме, когато е готов.

— Е, аз съм готова, но не говоря с лейтенанта, а с вас.

— Аз изпълнявам само заповеди.

— Но можете да се окажете натясно. Знаете, че всичко това не ще се поправи на Пери Мейсън.

— Мадам, лейтенантът не дава и пукнат грош, дали това се нрави на Пери Мейсън или не.

— И когато нещо не е по вкуса на моя шеф — продължи Дела,
— той е способен да направи доста по този повод. Може, да речем, да
отпрати дори обвинение срещу вас.

Краката на полицаия се спуснаха с трясък на пода. Сега вече той
се извърна с лице към момичетата.

— Обвинение срещу МЕНЕ!?

— Точно така.

— На какво основание?

— На основание на отказа ви да ми разрешите да се свържа с
адвоката си, поради отказа ви да ме отведете, и то без каквото и да
било ненужно забавяне, пред най-близкия представител на съдебната
администрация.

— А, почакайте малко сега. Та вие не сте арестувана още.

— Тогава защо ме държите тук?

— Областният прокурор иска да поговори с вас.

— Аз не желая да говоря с областния прокурор!

— Тъкмо там е вашата беда.

— Искате да кажете, че съм доведена тук като свидетел?

— Е, в известен смисъл, да. Разследва се престъпление.

— Ако ме държите като свидетел, трябва да имате нареждане от
съда, за да ме задържате. Ако съм арестувана, трябва да ме отведете
до най-достъпния вам съдебен магистрат без каквото и да било
ненужно отлагане.

— Е, вие един вид чакате да ви приеме представител на властта
— усмихна се полицаият.

— Схващайте го както си искате, но когато обвинението срещу
нас бъде изготвено, не се сърдете после, че не съм ви предупредила.
Приличате на човек, който има дълга полицейска кариера зад гърба
си. Ще бъде срамно, ако извършите сега нещо, което да ви задържи
доста далеко от пенсията.

— Я ми кажете какви ги дрънкате пък сега?

— Коментирам факта, че ако сте виновен в насилие върху
праната ми и ако предпочитате да отправим обвинение против...

— Чуйте какво, аз изпълнявам само заповеди.

— Заповеди да ме държите тук, без да ме оставите да се свържа
с адвоката си?

— Ами да, заповед да ви държа тук. Дела Стрийт се усмихна
триумфиращо.

— Значи не сте наясно по отношение на това какво ще кажат

вашите висшестоящи, когато някой започне да упражнява преса върху тях: „Но защо? Та ние само инструктирахме този служител да им предложи стол в чакалнята. Не сме му казвали, че се намират под арест. Предполагаме, разбира се, че те с готовност щяха да останат тук, за да ни подпомогнат по СБ я собствена воля да разследваме престъплението. Никога не сме му казвали, че те не могат да се свържат с адвокат. Мислехме, че той разбира достатъчно, за да схване, че те не са обезправени конституционно. Ако е насиллил закона, сторил го е по свой почин. Не сме ние отговорни за това. Никога не сме му давали подобни заповеди.“

— Я чакайте малко, та вие сте точно като жена ми. Как всички жени са едни и същи!

Той блъсна стола си назад и мръщейки се многозначително, се довлече до вратата, излезе в коридора и задържа вратата отворена на около десет-петнадесет сантиметра.

— Направихте го чудесно, мис Стрийт — промълви Карол. — Здравно го изплашихте.

— П-с-с-с-т! — изсъска предупредително към тях полицаят, а после повиши глас — Джим!

Внезапно той затръшва вратата. Момичетата останаха сами за около пет минути, след което вратата се отвори и техният пазач се появи отново.

— Лейтенантът ще ви приеме ей сега.

— Нямам какво да казвам никому! — сопна се Дела.

— Добре де, искахте да ползвате телефон, нали?

— Да.

— Е, та тук в тази стая няма телефон. Искате ли да отидете в стая, където има телефон, или не?

— Да.

— Добре, тогава вървете ей тук.

Момичетата станаха и последваха полиция по коридор, който ехтеше от стъпките им. Полицаят отвори една врата и произнесе с жест на явно облекчение.

— Е, лейтенант, ето ги!

Лейтенант Траг бе седнал до просто дъбово бюро в ъгъла на стаята. Пред него бяха наредени три стола във вид на полукръг.

— Седнете! — покани учтиво той.

— Искам да телефонирам на мистър Мейсън! — сопна се в отговор на поканата му Дела Стрийт.

— Преди това ще ви поставя няколко въпроса.

— Аз искам да телефонирам на мистър Мейсън!

— Слушайте сега! Не ми е много драго да ви безпокоя, мис Стрийт, но когато Пери Мейсън започне да ви използва, за да вадите заради него кестените от огъня, аз нямам друга алтернатива. Възнамерявам да свържа Пери Мейсън с това, което се случи, и единственият начин, но който мога да го сторя, с чрез вас.

— Какво се е случило?

— Знаете го толкова добре, колкото и аз. Вие и Пери Мейсън се опитвахте да укриете известни доказателства от следствието.

— Глупости! — бе отговорът на Дела.

— Вие изтичахте до станцията, за да грабнете мис Бърбанк и да я потулите, където никой не би я открил.

— Какво говорите?! Заведох мис Бърбанк в хотела и я регистрирах под нейното собствено име. Прилича ли това на укриване на свидетел? Всичко, което трябваше да сторите, е да направите справка в регистрационната книга на хотела и...

— Да, зная, зная. Всичко бе сторено много умно, но целта, е която бе направено, бе да бъде укрит свидетел.

— Опитайте се да го докажете — оспори Дела Стрийт.

— Това е неприятната част в цялата работа. В резултат на изкусна хитрост при регистрирането на мис Бърбанк под собственото ѝ име не мога да го докажа.

— Тогава за какво ме задържате?

— Но — добави Траг с тържествуваща усмивка — мога да ви държа отговорна за друго нещо и то е опит за укриване на доказателство.

— Какво доказателство?

С внезапен драматичен жест лейтенант Траг изтегли чекмеджето на бюрото си и извади чифт дамски обувки.

— Предполагам, ще заявите, че никога преди не сте ги виждала?

— Никога не съм ги виждала — декларира без колебание или изненада Дела Стрийт.

Усмивката на Траг бе високомерна.

— За съжаление, мис Стрийт, вашата декларация не съвпада с фактите. Пери Мейсън е инструктирал мис Карол Бърбанк да увие тези обувки в кафява колетна хартия, да ги отнесе на гарата Юниън Търминъл, да ги остави там на съхранение в багажната и да вземе разписка за получаване обратно на колега. Тя прехвърли разписката

на вас. Вие я взехте, поставихте я в плик и написахте върху него „Пери Мейсън“ с вашия собствен почерк.

За няколко много дълги четири-пет секунди Дела Стрийт не продума нищо, а после запита:

— Какво не е в ред с тези обувки?

Траг взе лупа и огледа внимателно една от обувките в участъка точно над подметката.

— В обувките няма нищо нередно, мис Стрийт. Те са изправни, но вие сте в неизправност. Тези обувки...

Вратата изведнъж се отвори рязко и Пери Мейсън нахлу в стаята.

— Много добре, лейтенант! Струва ми се дотук ще е всичко. Един полицаи пъкна глава през отворената врата.

— Викал ли сте го лейтенант?

— Не съм.

Полицаят се втурна в стаята и извика на Пери Мейсън:

— Вън!

Дела Стрийт се намеси мигновено.

— Лейтенант Траг, той е моят адвокат. Ако съм обвинена в каквото и да било, той е моят защитник. Ако нямате обвинения срещу мен, нямам какво да казвам като свидетел и не ще кажа нищо, докато не ми се връчи призовка и не бъда разпитвана както повелява законът.

— Като адвокат на тези две млади жени аз настоявам да бъдат изправени пред най-близкия и най-достъпен вам съдебен магистрат, и то незабавно!

— За беда, Мейсън — усмихна се сухо Траг, — днес е неделя. Боя се, че не ще намерите никакъв магистрат по-рано от понеделник сутринта, когато...

— Не се самозалъгвайте — прекъсна го Мейсън. — Съдията Роксман ми стори добрината да отиде в съда. Той седи там и ви очаква.

Траг изтласка бавно стола си назад и въздъхна уморено.

— Добре — предаде се той, — добре сте я уредил.

Мейсън подкани с ръка Дела и Карол.

— Искате да кажете, че можем да тръгваме? — запита Карол.

Траг не отговори нищо. Мейсън отиде до вратата и я задържа отворена пред себе си. Дела Стрийт се измъкна. Последва я и Карол. Когато Мейсън се готвеше да затвори зад себе си, Траг се обади:

— Тя ще бъде отново тук преди полунощ, Мейсън, и този път ще остане наистина.

Мейсън затвори вратата, без да даде никакъв признак, дали бе чул изреченото от лейтенант Траг.

XV

Седнала в кантората на Мейсън, Карол Бърбанк запитва:

— Чух какво ви каза Траг, когато напускахме кабинета му. Колко време имам още на разположение?

— Не зная. Всичко зависи от това, дали баща ви е арестуван и какво е казал досега.

— Не допускам, че могат да уловят татко в капан, освен...

— Освен какво? — завита адвокатът, когато гласът ѝ секна.

— Той може много лесно да бъде обвинен.

— Разкажете ми всичко, което не зная. Най-последно започнахте да говорите истината.

— Страхувам се да ви я кажа.

— По дяволите, та аз съм ваш адвокат. Каквото и да ми кажете, си остава тайна.

— Ако ви кажа, боя се, че ще откажете да ни представлявате.

— Не ставайте глупава. Аз вече не мога да се откажа, защото забъркахме и Дела във всичко това. На всяка цена трябва да я измъкна от тази каша. Разкажете ми всичко от самото начало.

— Мистър Мейсън, всичко това ще ви прозвучи ужасно, но моля ви, не ме съдете, преди да завърша.

Мейсън отвърна само с жест на нетърпение.

— Всичко започва — подхвана Карол — от нещо, което се случи преди години и което преследва баща ми през целия му живот. Дафни Милфийлд знае всичко и го използва, за да принуди баща ми да застане зад гърба на съпруга ѝ при този проект в Скийнър Хийлз.

— Изнудване? — обади се Мейсън.

— Не тъкмо в този смисъл, но... е, да, може да се нарече и така.

— Струва ми се, че ще трябва да го наричам така.

— Всичко бе извършено много хитро и ловко. Един ден Дафни позвъни на татко. Искала само да поднови старото приятелство. Тя, разбира се, щяла да пази тайната му. Можел да разчита на нейната абсолютна дискретност. След една-две седмици Фред Милфийлд

посетил татко. Изложил му плановете си за Скийнър Хийлз, които се нуждаели от финансиране. Те значели толкова много за Дафни и него и той желал така силно работата да тръгне.

— И какво стана?

— Разбира се, в предприятие от този тип не можете да осъществявате планове за сондиране, преди да сте поставили цялата земя под свой контрол. Фред Милфийлд знаел как да постъпи и бил уредил всичко с един човек, на име Ван Нийз, когото никога не бях срещала. Те двамата започнаха да разпространяват версията, че се интересуват от каракулски овце, и започнаха да изкупуват цялата земя в този край. Нефтените полета се оказаха по-добри от това, което някой бе посмял да допусне. Под предлог, че пробива дълбок кладенец за вода, татко направи пробно сондиране и намериха напоени с петрол пластове, преди още да бяха напълно готови за експлоатационна работа.

— В такъв случай Милфийлд и Ван Нийз са богати?

— Те биха станали богати с времето и там е бедата. Съществува едно нещо, което татко не може да понася — то е да го мамят. Той откри, че Милфийлд го лъже най-користно.

— По какъв начин?

— Идеята се състоеше в това, най-напред да се изготвят само договори за изкупуване на земята от продавачите, а по-късно да се извърши и самото изкупуване. Предвиждаха се и изплащания на ръка, когато бе трудно сделката да се приключи само с подписване на контракти. Фред започна да маме татко по отношение на тези плащания. Бе платил например хиляда, а докладваше на татко, че е платил пет хиляди. Понеже тези суми се изплащаха неофициално без документ в случаите, когато продавачът трудно склоняваше да продаде земята си, то нямаше и начин те да бъдат проверявани.

— Как баща ви откри това?

— Стана подозрителен и в петък рано следобед посети Франк Палермо. Представи му се за конкурентен купувач. Избра Палермо, защото знаеше, че въпреки подписването на един договор от страна на хитрия селянин, той не би се поколебал да подпише и друг по-изгоден.

— И какво разкри баща ви?

— Че на Палермо са били броени само хиляда долара.

— А колко бе заявил Милфийлд?

— Четири хиляди.

— И какво стана по-нататък.

— Татко бе ядосан страшно. Опита се да се свърже с Милфийлд, но като не успя, нареди той да му телефонира в яхт-клуба, когато се прибере. Татко бе също ядосан и по повод на този инцидент с камиона. Милфийлд пренасяше каракулски овце с камиони, зарегистрирани на татково име. За изглаждане на инцидента Милфийлд не бе сторил нищо и баща Ми нареди на своите адвокати да приключат с работата, независимо колко струва то. Опасяваше се, че някой досетлив адвокат би постъпил като вас. Да проследи номера на камиона, да разбере какво се върши под прикритие и да започне вдигане до небесата на цените за тези земи, където сделките още не бяха приключени.

— Нека се върнем към Милфийлд и баща ви. Какво стана по-нататък?

— Милфийлд се свърза с татко по телефона по-късно следобед в петък. Татко му съобщил какво точно е разкрил. Виждате, татко би могъл да сложи край на всякакъв контакт на Милфийлд с работата, ако можеше да докаже измама и присвояване на пари, и поради това Милфийлд изпадна в паника.

— Какво отговори той?

— Че може да доведе Палермо на яхтата и той да признае, че е лъгал. Разбира се, е това не можа да заблуди татко. Той знаеше много добре, че срещу доволно голям подкуп Палермо ще свидетелствува за всичко, каквото поискат от него.

— И Милфийлд дойде на яхтата?

— Да, едва късно следобед.

— И какво се е случило?

— Милфийлд се опитал да вилнее, като претендирал, че е обвинен неправдиво, заплашвал и посегнал да удари татко. Тогава баща ми му нанесъл тежък удар с юмрук и Милфийлд паднал в безсъзнание. Татко се качил на палубата, откъснал лодката на госта си, за да няма с какво да избяга на брега, качил се на бордовата моторница и пристигнал на брега. Възнамеряваше да съобщи на полицията, за да арестуват Милфийлд.

— А защо не са го арестували?

— Най-напред се свърза с мен по телефона. Убедих татко да не уведомяваме полицията, докато не разберем в какво състояние се намира Милфийлд. Грабнах колата и пристигнах в яхт-клуба. Бордовата лодка бе там. Качих се и отидох на яхтата.

— И какво открихте?

— Милфийлд лежеше мъртъв на пода. Видимо бе ударил главата си о прага, когато е паднал вследствие удара на татко.

— Защо не се обадохте в полицията?

— Не можех да го сторя поради тази случка от миналото на татко.

— Каква е тя?

— Преди доста години татко е станал участник в едно сбиване в Ню Орлеан. Човекът, когото ударил тогава, при падането блъснал главата си в една желязна ограда и умрял. Няколко никакви свидетели и татко се измъкнал от този случай невредим. Ако сега полицията открие този инцидент от миналото му, не приемат, че и двата случая са умишлени убийства, извършени под прикритието на самоотбрана.

Мейсън започна да кръстосва кантората припряно.

— Останалото го знаете — продължи Карол. — Върнах се я казах на татко, че Милфийлд е мъртъв. Той една не се самоуби тази нощ. После аз измислих онази схема за неговото алиби. Знаех, че Ласинг и неговата компания са на мотела Прибой и слънце. Бе се обаждал по телефона на два пъти, в петък късно през нощта и в събота сутринта, за да се свърже с татко. Накарах Джъдсън Белтин да ме отведе с кола до мотела, но Ласинг си бе заминал.

— И какво направихте?

— Белтин предплати вилата за още един ден, като се представи за един от компанията на Ласинг.

— А после вие подредихте декора на сцената?

— Да.

— Къде беше баща ви през това време?

— Стоеше прикрит в ресторанта, където го намерихме.

— Как узна полицията, че той е там?

— В определен час, уговорен много грижливо помежду ни, Белтин позвъни в полицията и анонимно им придаде съобщението. Искан полицията да открие татко там, после да се присъединим и ние и в подходящия психологически момент баща ми да извади ключа от джоба си и... впрочем вие знаете как стана всичко.

— Направихте го така, че почти убеждаваше — обади се Мейсън.

— Знам.

— Опитвахте ли се да обработвате Ласинг?

— Да, к тук направих голямата грешка. Позвъних му и го

замолих като услуга в моя чест да отказва да отговаря на въпроси относно хората, които са били с него; да претендира, че са били все големци и, ако някой го запита, дали и баща ми е бил там, да не лъже, а просто да отказва да отговаря, и то в такъв маниер, та да изглежда, че татко и някакви важни птици са били там, но той просто е задължен да не дава тази информация.

— Добре. Да се върнем сега към онова, което се е случило на яхтата. Колко време след разправията на баща ви с Милфийлд вие бяхте на яхтата?

— Около един час, а може би и повече. Бях на един коктейл.

— Къде беше баща ви?

— В кантората си.

— По кое време пристигнахте в яхт-клуба?

— Не зная точно, но още не бе се смрачило, помня това.

— Скочихте в бордовата лодка, задействахте мотора и отидохте на яхтата?

— Да.

— И открихте тялото на Милфийлд?

— Да.

— Къде лежеше то?

— Проснат на пода, като главата бе на три до пет сантиметра от покрития с пиринч праг на кабината.

— Когато полицията го е старяла, трупът не бил там.

— Зная. Яхтата постепенно се е накланяла с настъпването на отлива и тялото се е претърколило до дясната стена на кабината.

— Какво ще кажете за този кървав отпечатък от дамска обувка?

— Не знаех, че съм стъпила в кръв, докато не започнах да изкачвам стълбите. В мига, когато поставих десния си крак върху стъпалото, почувствувах това лепкаво, странно усещане и когато погледнах надолу, разбрах какво е станало.

— Какво направихте?

— Снех и двете си обувки и се изкачих по стълбите по чорапи.

— А после?

— След като се настаних в лодката, измих обувките. Мислех, че не останала никаква следа от кръв. Едва по-късно разбрах, че не е така. Засъхнала кръв бе останала между подметката и кожата. Не знаех как да се отърва от тях в: реших да ги увия като колет и предам на съхранение в багажната на Юниън Търминъл.

— И така, яхтата все още не бе наклонена и трупът на Фред

Милфийлд не беше още се претърколил, когато пристигнахте там?

— Точно така. Лежеше така, че главата почти докосваше прага.

— Трябва да съществува някакъв път, който да извежда човека от тая каша — каза замислен Мейсън. — и то не за вас, не за баща ви, а за Дела.

Той продължи да крачи с натежало от мисли чело. Карол го наблюдаваше притихнала. Изведнъж Мейсън се извъртя и грабна телефона.

— Те не са проследили Дела, а това означава, че са били подир вас, мис Бърбанк. Следили са всяка ваша стъпка, всяко ваше движение. Имало е повече детективи, не само един. Колетната разписка е паднала от чантата ви. Някой я вдигнал и я подал на Дела. Видяхте ли го да извършва това, мис Бърбанк?

— Спомням см, че един мъж й връчи вещо.

— Как изглеждаше той?

— На възраст около петдесетте и носеше сив костюм. Бе много приятелски усмихнат и...

— Забравете тази приятелска усмивка, тя е била капан. Какъв бе цветът на очите му, на косите му?

Карол поклати колебливо глава.

— Имаше нещо особено, нещо комично в носа му. Изглеждаше някак много широк.

— Счупен?

— Може би е било така. Да, тъкмо това трябва да е.

— Колко ВИСОК?

— Среден ръст.

— Пълен?

— Ами... широкоплещест такъв.

Мейсън набра телефонния номер на Пол Дрейк.

— Пол, необходима ми е пълна информация за един полицай от отдела за убийства. Искам да откроя такъв, който по всяка вероятност на млади години е бил боксьор, сега е на около петдесет, със счупен нос, широк в раменете, среден на ръст, светъл тен, облечен в сив костюм. Зарежи всичко друго и се залови с тази задача!

— Кое е толкова важно около него? — запита Дрейк.

— Той е този, който е подал на Дела разписката, след като Карол я изтървала. На всяка цена трябва да докажа, че той е полицейски детектив и че полицията сама е напъхала разписката в ръцете на Дела. От всичко това искам да направя изкуствено

полицейско нагласяване на доказателства, разбра ли ме?

— Разбирам те — отвърна неуверено Дрейк, — но това няма да е така лесно. Ако...

На вратата откъм коридора се чу властно почукване.

Адвокатът постави слушалката спокойно на място, отиде до вратата и я дръпна. На прага стояха лейтенант Траг и двама униформени полицаи. Усмивката на Траг бе спокойна и уверена.

— Казах ви, Мейсън, че ще бъда обратно тук за нея. И този път никакъв магистрат не ще може да ви направи услуга да ви чака. Сега сме готови да предявим обвинение.

Мейсън се обърна към Карол Бърбанк.

— Е, мила, това е то.

— Моля, намерете татко и... — започна тя.

— Не ставайте глупава — прекъсна я адвокатът. — Причината, че лейтенантът е в състояние сега да отпрати обвинение срещу вас, е...

— Че съм задържал баща ви — довърши Траг.

— Точно това е — потвърди Мейсън.

XVI

Съдията Нюарк председателствуваше предварителното разглеждане на обвинението срещу Роджър и Карол Бърбанк. Претъпканата съдебна зала бе явно доказателство, че публиката схващаше много добре подчертаното значение и по-нататъшните последици на това предварително разглеждане.

За да покаже изключителната важност, която прокурорският състав отдаваше на този случай, лично областният прокурор Хамилтън Бъргър водеше обвинението, подпомаган от Морис Линтън, един от най-способните му заместници.

Морис Линтън, слаб, пламтящ човек, е припряна и нервна жестикулация и дар да ораторствува, скочи от мястото си, за да направи встъпително изказване.

— Ваша почит, тъй като схващам, че някак си е необичайно да се произнася встъпителна реч при предварителното разглеждане на случай от този характер и тъй като нашите доказателства ще бъдат обстоятелствени, а, от друга страна, личи много явно от броя на свидетелите и подготовката, проведена от защитата, че в края на това

предварително разглеждане ще бъде направен опит случаят да се изнесе въвн от съда, искам само почитаемият съд да разбере какво възнамеряваме да докажем. Ще докажем, че Роджър Бърбанк е имал яростно скарване с убития в деня на убийството; че след това обвиняемата Карол Бърбанк се е постарала да изготви за баща си фалшиво алиби, като е подстрекавала към лъжесвидетелствуване. Смятаме да ви покажем, че в един мотел, където тя претендираше да се е състояла политическа среща, всъщност купчината от празни бутилки носи пръстовите отпечатащи само на Карол Бърбанк, Джъдсън Белтин и на никого друго. Ще докажем, че Роджър Бърбанк, здрав, преливащ от сила мъж, добре трениран боксьор в младежката си възраст, е подмамил покойния на яхтата си и там го е убил.

Съдията отправи поглед към Пери Мейсън.

— Желаете ли да направите някакво изложение, мистър Мейсън?

Джексън, седнал в ляво и малко зад Мейсън, се наведе и прошепна:

— Мисля, че изказването на заместник областния прокурор направи силно впечатление на съдията. Добре би било и вие да кажете нещо.

— Ще чакаме — поклати глава Мейсън — да видим развоя на делото, ваша милост.

— Много добре. Обвинението да повика първия си свидетел!

Бе извикан лейтенант Траг, който свидетелствува за откриване трупа на Фред Милфийлд, идентифицирането му, положението, в което е бил намерен трупът, мястото, където е била закотвена яхтата, всъщност всички елементи, необходими за установяване на *corpus delicti**.

[* *Corpus delicti* — състав на престъплението; веществено доказателство.]

— Можете да проведете кръстосан разпит — обяви накрая Линтън.

Мейсън се държеше преднамерено небрежно при кръстосания разпит.

— Убийството е било извършено на яхтата?

— Да.

— А тя къде бе закотвена?

— Мисля, че ако съветникът дочака малко — намеси се Бъргър,

— на този въпрос ще бъде даден изчерпателен отговор. Разполагаме със свидетели, които ще представят скици, фотографии и карти.

— Тогава — отвърна Мейсън — да вярвам, че бих могъл да запазя правото си да разпитам този свидетел след представянето на споменатите доказателства.

— Нямаме възражения — съгласи се Бъргър.

— Това е всичко, лейтенант — обяви усмихнат Мейсън. След това Бъргър призова картограф, който представи карта на устието на реката, показваща мястото, където е била закотвена яхтата, представи скици от вътрешността на яхтата, палубата и кабината, след което областният прокурор обяви тържествено.

— Можете да започнете с вашия кръстосан разпит.

— Яхтата е била закотвена — започна Мейсън — на мястото, което сте означил с кръстче върху картата, веществено доказателство № 1 на обвинението. Това точно ли е?

— Съвсем точно.

— Колко дълбока е била водата на тази точка?

— Не зная — усмихна се картографът. — Засякох яхтата по триангулационния метод и после нанесох местоположението ѝ на картата.

— Твърде интересно, но все пак не знаете ли дълбочината на водата?

— Не. Аз съм картограф, а не водолаз.

Публиката в залата се разсмя. Мейсън дори не се усмихна.

— Това е всичко — обяви той.

Картографът бе последван от фотограф. Той представи различни снимки, показващи вътрешността на яхтата и кабината, трупа на Фред Милфийлд, проснат на пода, закотвената яхта, заснета от дясна и лява страна, откъм носа и задната ѝ част.

— Кръстосан разпит! — призова Линтън.

— Колко дълбока бе водата на посочения пункт? — запита съвсем спокойно Мейсън.

Кикотене заля залата. Фотографът отговори набързо.

— Не зная. Аз съм фотограф, а не водолаз.

Кикотенето нарасна в явно веселие. Съдията призова към ред.

— Това е всичко — произнесе безстрастно Мейсън. Джексън, някак си засегнат, се наведе и прошепна на патрона си.

— Струва ми се, залата ви се присмива.

— Наистина ли? — прошепна в отговор Мейсън, без да се

потруди даже да обърне глава към своя помощник.

Бъргър повика мисис Дафни Милфийлд. Облечена в черно, с очи все още леко отекли от плач, тя се изправи на свидетелската скамейка.

— Вие сте вдовицата на Фред Милфийлд, починалия? — попита областният прокурор с онази задълбочена симпатия, която прокурорите винаги засвидетелствуват на вдовиците при случаите на убийства.

— Да — отговори тя, като гласът ѝ едва се чуваше.

— Мисис Милфийлд, познавате ли се с Роджър Бърбанк, един от подсъдимите по настоящото дело?

— Да.

— От колко време го познавате?

— От десет години.

— Известно ли ви е, дали Роджър Бърбанк е поканил вашия съпруг за среща на някое определено място в деня, когато е намерил смъртта си?

— Да, мистър Бърбанк телефонира.

— Кога?

— Около 11:30 същия предиобед.

— Кой отговори на това повикване?

— Аз.

— Разпознахте ли гласа на Роджър Бърбанк?

— Познах го.

— Глас, който познавате от около десет години?

— Да.

— И какво каза мистър Бърбанк?

— Когато узна, че Фред не е в къщи, той ми заяви, че трябва да влезе във връзка с него на всяка цена, че Фред обезателно трябва да отиде на яхтата му за съвещание в 17:00 следобед. Съобщи, че яхтата ще бъде на обичайното място, че това, заради което иска да се срещне с Фред, е въпрос от най-голямо значение.

— И сте сигурна, че този, с когото говорихте, бе Роджър Бърбанк?

— Да.

— Предадохте ли това известие на съпруга си?

— Предадох го.

— Кога?

— Около двадесет минути след като получих съобщението.

— Как успяхте?

— Мъжът ми се обади по телефона, за да ме предупреди, че няма да се върне за вечеря, а може да закъснее и до след полунощ.

— И му предадохте искането на Роджър Бърбанк?

— Да.

— Какво отговори съпругът ви на това, ако изобщо е каза нещо?

— Каза ми, че вече е говорил по телефона с мистър Бър...

— Възразявам — намеси се Мейсън — на основание, че това е некомпетентно, не по същество и не е част от материята и следователно нещо, което не може да се провери.

— Добре издържано възражение! — определи съдията Нюарк.

— Можете да проведете кръстосан разпит — обяви Хамилтън Бъргър.

Джексън вече се бе навел и шепнеше на шефа си:

— Тази работа с „познанството от десет години“ е капан.

Прокурорът се надява, че ще се вмъкнете в него и така ще отворите вратата, за да изнесе пред съда другия, стария случай за предишното убийство.

Мейсън кимна и се обърна към свидетелката.

— Казахте, че познавате Роджър Бърбанк от десет години, мисис Милфийлд?

— Да — отговори тя с глас, който едва ли бе нещо повече от шепот.

— Познавахте ли го добре?

— Твърде добре.

— През цялото това време той все в Лос Анжелос ли беше?

— Не.

— Къде беше, когато най-напред се запознахте с него?

— В Ню Орлеан. По това време аз се увличах по яхти, а мистър Бърбанк бе голям почитател на този спорт. На тази база се запознахме. Всъщност когато се срещнахме за първи път, аз гребях в скиф към една яхта и мистър Бърбанк с друга лодка започна състезание с мен.

— Познавахте го от по-дълго време, отколкото съпруга си?

— Да.

— А след това му телефонирахте?

— Телефонирах му, да.

— Припомнихте му старото познанство?

— Да.

Израз на триумфално самодоволство започна да се появява върху лицето на областния прокурор.

— Какво по-специално му казахте, мисис Милфийлд?

Свидетелката отпрати скритом поглед към прокурора и като получи в отговор утвърдително кимване, произнесе много бързо:

— Преди всичко се погрижих да го уверя, че не ще споменавам нищо относно неприятностите, в които бе затънал в Ню Орлеан, където бе убил човек с удар на юмрука си.

Съдията се поначумери.

Без да изменя гласа си ни най-малко, Мейсън запита:

— Но независимо от това обещание, вие казахте на съпруга си?

— Та аз вече бях казала на Фред.

— И казахте ли го на някого от свързаните по служба другари на мъжа ви, например на Хари Ван Нийз?

— Да, казах му.

— Някому другиму?

— Не, само на тях двамата.

— И им го казахте, така че да могат да се представят на Бърбанк и да го притискат да ги финансира...

— Абсолютно не е вярно!

— Тогава, защо им го казахте?

— Просто така, смятах, че съпругът ми има право да го знае.

— А какво ще кажете за Ван Нийз? Считате ли, че и той има същото това право?

— Наистина — запротестира Бъргър — това разпитване отиде твърде далеч, ваша почит.

— Никак даже, ако почитаемият съд позволи — контрира Мейсън. — Почитаемият съд сигурно вече забеляза как свидетелката гореше от желание да се впусне в подробности от миналото на Бърбанк. Сега искам да покажа пристрастието ѝ и я моля да доразвие отговора, който така много желаше да бъде протоколиран.

— Та това е съвсем естествено свидетелката да е пристрастна — прогърмя Бъргър. — В края на краищата този човек е убиец на съпруга ѝ.

— И е също така естествено да използвам този случай, за да ви покажа докъде се простира пристрастието ѝ — реагира веднага Мейсън.

— Отговорете на въпроса — отреди съдията. — Въпросът беше, дали някой си Ван Нийз е бил считан от вас в правото си да знае за

неприятностите, в които е бил попаднал в миналото си Бърбанк?

— Но това бе най-близкият делови сътрудник на мъжа ми.

— И отгук следва правото му да бъде информиран относно Бърбанк? — запита Мейсън.

— В известен смисъл, да.

— Понеже считахте тази информация за ценна делова придобивка?

— Не! Абсолютно не!

— Но информацията бе използвана тъкмо в този смисъл, нали така?

— От кого?

— От вашия съпруг и от Хари Ван Нийз.

— Това прилича на клюкарствуване — запротестира Бъргър. — Свидетелката не би могла да има познания за нещо, което се е случило между съпруга ѝ и Бърбанк, с изключение само на това, което той може да ѝ е съобщил. На всичко отгоре това засяга разговор между съпруг и неговата съпруга.

— Въпросът беше, дали тя знае — намеси се председателстващият, — а това засяга нейните собствени знания по този въпрос.

— Не зная, в смисъл на свои собствени знания — отвърна много мило мисис Милфийлд.

— Но преди вашия телефонен разговор с Бърбанк, съпругът ви никога не бе се срещал с него?

— Не.

— Нито пък Хари Ван Нийз?

— Не.

— Но само седмица или десетина дни, след като им казахте за миналото на Бърбанк, те се свързаха с него и уредиха той да финансира едно голямо капиталовложение?

— Не смятам, че мистър Ван Нийз някога се е срещал с Бърбанк.

— Вашият съпруг уреждаше всичко, що се отнасяше до финансирането?

— Да.

— Следователно единствената цел за посещението на вашия съпруг у Бърбанк бе получаването на парите?

— Само подкрепа.

— Финансова подкрепа?

— Да.

— Под форма на пари в брой?

— Да.

— И така — надигна се Мейсън, насочил показалеца си в свидетелката — не убеждавахте ли вие съпруга си да се възползува от ситуацията, която му разкрихте, за да изнуди Роджър Бърбанк да му дава пари и...

— Ваша почит — протестираше Бъргър, скочил на крака, — та това е некомпетентно, не по същество и не отнасящо се до делото. На всичко отгоре то засяга привилегировано протезираните отношения между съпруг и съпруга. Това е твърде далеч от всякакви въпроси, повдигнати на директния разпит и аз възразявам, и то специално на основанието, че това не е никакъв кръстосан разпит!

— Възражението се приема по пункта за привилегированите отношения — отсъди председателстващият Нюарк.

— А сега, мисис Милфийлд — възстанови разпита Мейсън, — бих искал да насоча вниманието ви към съботата, когато трупът е бил открит. По това време вие бяхте в апартамента си и аз ви посетих там, така ли?

— Да.

— Вие плачехте?

— Възразявам поради това, че кръстосаният разпит не е по същество — обадя се отново Бъргър.

— Това може да покаже нейната преднамереност — обърна се Мейсън към съда.

— Възражението се отхвърля! — отсече съдията.

— Посетих ви, нали? — повтори Мейсън.

— Да.

— И вие плачехте?

— Да.

— И докато бях у вас, лейтенант Траг от отдела за убийства също пристигна, нали?

— Да.

— И аз ви казах, че лейтенант Траг е свързан с отдела за убийства, и ви попитах, дали знаете някой да е бил убит, а вие отговорихте „може да е моят...“ и после спряхте. Не беше ли така?

— Да.

— И имахте предвид вашия съпруг?

— Да.

— Какво ви наведе на мисълта, че може да е бил съпругът ви?

— Защото... защото не бе се завърнал цяла нощ и защото знаех, че има неприятности с Роджър Бърбанк. Мистър Бърбанк го обвиняваше във фалшифициране на банковата му сметка.

— Това е всичко — приключи Мейсън. Допълнителният директен разпит на Бъргър бе проведен в помпозен маниер.

— И мистър Мейсън, защитавайки вашата кауза и узнал, че лейтенант Траг чака отвън на стълбището, ви посъветва да започнете да режете лук, за да обясните израза на отеклите ви от плач очи, нали?

— Разбира се, така я посъветвах — побърза Мейсън.

— Отговорете на въпроса! — подвикна Бъргър на свидетелката.

— Да.

— Е, защо мистър Мейсън стори това?

Съдията отправи питащ поглед към адвоката.

— Мисля, че това търпи възражение, мистър Мейсън, като директен разпит не по същество и търсещ заключението на свидетелката. В случай, че държите да възразите...?

— Не държа, ваша почит. Тъкмо обратно, искам да стане ясно, че дадох на тази млада лейди безплатен съвет, който да я доведе в състояние да...

— Да спаси лицето си — изръмжа Бъргър.

— Не да спаси лицето си, колега — усмихна се Мейсън, — а всъщност как да държи сметка за външния си вид и как да го оправдава.

Съдебната зала избухна в смях.

Сам усмихващ се прикрито, Нюарк призова залата към порядък, като заудря с чукчето си.

— Някакви други въпроси по допълнителния директен разпит?

— Нямам, ваша почит — произнесе намръщено прокурорът.

— Допълнителен кръстосан разпит?

— Не — бе краткият отговор на Мейсън.

— Свидетелят е свободен. Следващият ви свидетел, мистър Бъргър!

— Ваша почит — започна мрачно Бъргър, — възнамерявам да призова следващия си свидетел малко извън порядъка, но струва ми се, мога да ви приведа основания за това, а те са свързането показанията на този свидетел с другите, ако почитаемият съд разреши.

— Много добре — постанови съдията.

— Дж. С. Ласинг! — призова Бъргър.

Ласинг, човек със закръглени рамене, на възраст около петдесетте, с оклюмал външен вид, зае свидетелското място, като най-старателно отбягваше да срещне погледа и на двамата обвиняеми.

— Името ви е Дж. С. Ласинг, по професия контрактор за сондажни работи и живеещ на 6842, Авеню Ла Бреа, Колтън, Калифорния? — запита Бъргър.

— Да.

— По време на въпросната събота, когато бе разкрито тялото на Фред Милфийлд, да сте бил във или някъде близо около Санта Барбара?

— Да.

— През нощта в петък, предишния ден, сте обитавал вили № 13 и 14 в мотела Прибой и слънце на крайбрежния път между Лос Анжелос и Санта Барбара, така ли?

— Да.

— То е малко под Санта Барбара, между Вентура и Санта Барбара, а?

— Да.

— Имахте ли някакъв контакт с някого, докато бяхте там?

— Да.

— Телефонна връзка?

— Да.

— С кого?

— Възраждам! — намеси се Мейсън. — Некомпетентно, не по същество и незасягащо разглежданата материя.

— Възражението се приема — обяви съдията.

— Беше ли тази връзка с един от обвиняемите? — измени въпроса областният прокурор.

— Да.

— Тогава искам да ви попитам какъв бе разговорът?

— Същите възражения! — обади се Мейсън.

Съдията Нюарк се понамръщи.

— Ако е ясно, че този разговор е воден с един от обвиняемите, мистър Мейсън...

— Ако почитаемият съд позволи — намеси се Мейсън, — съвсем точно би било съветникът да запита свидетеля, дали е разпознал гласа на един от обвиняемите и дали някой от обвиняемите

е направил някакви изявления по телефона пред него, но що се отнася до това, какво свидетелят е казал на обвиняемите, то е съвсем некомпетентно, не по същество и нямащо отношение към материята.

— Струва ми се, че това е така — отсъди Нюарк.

— Но ваша почит — запротестира Бъргър, — аз искам да вържа тези неща. Искам да покажа, че тъкмо поради този разговор обвиняемите са узнали къде се е намирал този свидетел, знаели са, че е в мотела Прибой и слънце.

— Какво общо има всичко това? — запита съдията.

— Тази връзка ще стане ясна чрез следващия мой свидетел.

— Да — промълви някак колебливо Нюарк, — готов съм да приема всичко това, ако измените въпроса така, че да покрие само този специфичен пункт.

— Много добре, ваша почит — отвърна Бъргър. — Мистър Ласинг, ще ви попитам, дали сте се свързвал с обвиняемия или неговата служба, за да предадете къде сте?

— Ами... свързах се с неговата кантора.

— С кого говорихте?

— С мистър Джъдсън Белтин.

— А кой е мистър Белтин?

— Секретар на Роджър Бърбанк, един вид управляващ от негово име.

— Вие познавате ли го и известно ли ви е всичко това?

— Да.

— От свое собствено знание, не от другиго?

— Да, от свое знание.

— Осъществявал сте делови връзки с мистър Бърбанк посредством мистър Белтин?

— Да.

— И какво казахте на мистър Белтин?

— Попитах го, дали мога да контракувам с тях предстоящите сондажни работи в Скийнър Хийлз. Казах му, че се намирам в мотела Прибой и слънце и че ще бъда там, до обяд, като го помолих да ми се обади, ако има някакъв определен отговор. Той ми отговори, че...

— Наистина — прекъсна го съдията — не виждам какво печелим от излагането на разговора между този свидетел и мистър Белтин. Допускам, господин областен прокурор, че връзката, за която споменахте, е, че мистър Белтин по-късно е предал тази информация на единия или двамата подсъдими и че това е, което има отношение

към разглеждането на настоящия случай?

— Да, ваша почит.

— Ще позволя въпросът да засегне само ТОЙ пункт, но не считам, че някакъв разговор между Белтин и този свидетел е изобщо уместен за излагане тук.

— Разбирам, ваша почит. Сега искам да ви попитам, мистър Ласинг, но кое време напуснахте мотела Прибой и слънце?

— Някъде около 10:00 предиобед.

— А кога проведохте този разговор с мистър Белтин?

— Късно в петък следобед, някъде около 16:45, а също така и в събота сутринта.

— Имаше ли в двете вили и други хора с вас?

— Да.

— Кои бяха те?

— Хора, свързани служебно с мен: работещите с мен геолог и сондър; един човек, който от време на време ме финансира; и един друг, който също се интересува от моята работа.

— Правили сте изследвания на петролните полета в Скийнър Хийлз?

— Да.

— Как разбрахте, че там има петролни находища.

— Как да ви кажа — почеса се Ласинг по главата, — хем го знаех това нещо, хем го не знаех. Случи се така, че просто се натъкнах на него. Забелязах, че Милфийлд и Бърбанк се съюзяват и започват да изкупуват много земя в този район. Е, ние петроладжиите държим винаги по едно око на раздвижванията от широк мащаб по потенциалните петролоносни почви. Двамата организираха компанията за каракулски кожи, но това не можеше никак да ме заблуди мене.

— Така значи, отидохте и поогледахте земята?

— Да.

— Е, сега, мистър Ласинг, искам да ви поставя следния въпрос.

Имал ли сте някакъв разговор с някого от обвиняемите относно пребиваването ви в мотела Прибой и слънце, след като напуснахте мотела?

Ласинг се заусуква неспокойно на мястото си и накрая продума:

— Да.

— С кого?

— С Карол Бърбанк.

— Какво й казахте?

— Смятам — намеси се съдията Нюарк — областният прокурор разбира, че този въпрос не бива да засяга друга материя, освен такава, свързана пряко с разглеждането на случая.

— Да, ваша почит.

— Отговорете на въпроса! — обърна се съдията към свидетеля.

— Ами... тя ме замоли, ако бих могъл да кажа, че... е, ако бих могъл да отказвам съобщаването имената на тези, които заемаха вилите заедно с мен. Ей така, да изглежда сякаш имам да скриям нещо, изобщо да не давам сведения кои са били те.

— И какво направихте вие?

— Отговорих й да не се тревожи. Бих сторил това.

— Това ли е. — попита някак си презрително Мейсън — базата, върху която възнамерявате да изградите обвинението си за подстрекателство към лъжесвидетелствуване?

— Да! — изплющя сякаш с камшик Бъргър.

— Та тя не го е молила да лъжесвидетелствува — усмихна се Мейсън.

— Аз мисля обратното — озъби се Бъргър.

— Да се прекратят пререканията между съветниците — разпореди се съдията. — Продължавайте с разпита ся, мистър Бъргър.

— Това е всичко — приключи прокурорът.

— Някакви въпроси по кръстосания разпит, мистър Мейсън?

— Да, ваша ПОЧИТ — усмихна се любезно Мейсън. — Мистър Ласинг, искам да ви запitam дали, когато и да било, Карол Бърбанк ви е молила да свидетелствувате за нещо, което е било фалш?

— А, не.

— Искала ли е от вас да правите изказвания върху каквото и да било, което да е невярно по своята същност?

— Ами, тя ме замоли само да мълча.

— Точно така. Замоли ви само да не говорите, а не е искала от вас да правите някакви изявления, ако бъдете призован като свидетел, да?

— Е, не. Не е искала от мен такива неща.

— А само да мълчите, вярно ли е?

— Да.

— Да не разкривате имената на обитавалите с вас вилите, така ли?

— Това е така.

— И специално ви замоли да заявявате, че баща ѝ не е бил там, да?

— Да отричам неговото присъствие.

— Замоли ви да не споменавате имената на когото и да било от присъствувалите, така ли? Ако, разбира се, съм разбрал правилно вашето свидетелствуване?

— Точно така. Да, сър.

— И по ваше мнение всяко лице, включително и баща ѝ?

— А, сега разбирам какво искате да кажете! Е, да, помоли ме да не съобщавам нито едно име, да действувам колкото може по-секретно във връзка с цялата работа.

— Замоли ли ви да отказвате да признавате, че баща ѝ е бил там?

— Да отказвам да съобщя името на всеки, който е бил там.

— Да отказвате да заявявате, че баща ѝ е бил там?

— Е, ако искате да се изразя по този начин, трябваше да отказвам представянето на каквото и да било име изобщо.

— Да отказвате да заявите, че баща ѝ е бил там?

— Да.

— Това е всичко, мистър Ласинг. Благодаря ви!

Адвокатът отпрати тържествуваща усмивка към масата на прокурорите и подхвърли:

— Ако това е подстрекателство към лъжесвидетелствуване, готов съм да го изям.

Ласинг напусна свидетелския стол.

— Това съвсем сигурно говори за опит от страна на обвиняемата Карол Бърбанк да създаде фиктивно алиби на баща си — загърмя областният прокурор.

— Свидетелят не е заявявал да е бил подтикван да декларира, че баща ѝ е присъствувал, а тъкмо обратно. Никой не може да засвидетелствува едно алиби по друг начин, освен да се закълне, че някой е бил еди-къде си, а не, че не е бил там. Тя е искала от свидетеля тъкмо да отказва присъствието на баща ѝ там.

— Добре, даже да е било така, тя искаше да направи тъй, та да приемем, че баща ѝ е присъствувал там.

— Какво е искал някой да накара прокурорския състав да повярва, си е частна и лично негова работа. Важно е да може да се докаже това. Наистина, колега, вие сте много далеч от възможността да докажете, че мис Бърбанк е подтиквавала към лъжесвидетелство.

— Нямам намерение да се дърля със съветника! — изтрещя Бъргър. — Ще докажа своята теза, преди делото да е приключило. Сега бих искал отново да повикам лейтенант Траг на свидетелската скамейка. Ако почитаемият съд обича, този свидетел бе използван в първата част от представяне на своите показания само за доказване на *corpus delicti*.

— Много добре — съгласи се председателят.

Траг зае отново свидетелското място.

— Имахте ли — започна Бъргър — някакъв разговор с Карол Бърбанк в събота, деня, когато бе разкрит трупът на Фред Милфийлд?

— Да.

— Къде се състоя този разговор?

— В ресторант, известен, струва ми се, като Кирпичената къщичка, намиращ се на шосето между Лос Анжелос и Калабасас.

— Кой присъствава при този разговор?

— Мистър Роджър Бърбанк, единият от обвиняемите, и Джордж Авън, от полицията на Лос Анжелос.

— И какво бе казано при този разговор?

— Обвиняемата Карол Бърбанк заяви, че баща ѝ бил посетил политическа конференция; че предвид обстоятелствата той не ще се опитва много дълго време да я държи в тайна, а ще изложи къде е бил и какво се е случило.

— Каза ли тя, че конференцията се е състояла в мотела Прибой и слънце!

— Само намекна.

— Можете ли да си припомните точно думите ѝ?

— За съжаление не мога. По това време бях заинтересуван повече от Роджър Бърбанк.

— Направи ли Роджър Бърбанк някакво изказване във връзка с това?

— Той пхна ръка в джоба си и извади ключа на вила № 14 от мотела Прибой и слънце.

— И заяви ли, че е прекарал там?

— Ами, как да кажа? Положително искаше да внуши това.

— Това — намеси се Мейсън — е собствено заключение на свидетеля и трябва да бъде извадено от протокола на това основание.

— И аз мисля така — постанови съдията. — Този свидетел е офицер от полицията и той трябва да е в състояние да ни известява само това, което е заявявал обвиняемият.

— Добре — усмихна се Траг, — той спусна ръка в джоба си, извади ключа на вила № 14 от споменатия мотел и ми го връчи.

— А по-късно обвиняемият Роджър Бърбанк придружи ли ви до мотела Прибой и слънце и идентифицира ли своята самообръсначка, която бе намерена там?

— Да, той извърши всичко това.

— А Карол Бърбанк предупреди ли ви, че бащините й прибори за бръснене могат да бъдат намерени във вила № 14 на мотела?

— Да, каза ни това.

— Вашият кръстосан разпит! — изрева Бъргър.

Усмивката върху лицето на Мейсън бе куртоазна.

— Карол Бърбанк ви каза, че самообръсначката на баща й била там?

— Да.

— А каза ли ви, че баща й е бил там?

— Е, не мога да си спомня, дали каза точно така, но тя положително подразбираше това.

— Искате да кажете, че вие сте подразбрал това от факта, че самообръсначката му е била там?

— Е, в известен смисъл, да, ако държите да го представите точно по този начин.

— Държа да бъде представено точно по този начин — усмихна му се адвокатът. — И така, тя ви каза, че бащината й самообръсначка е там?

— Да.

— А обвиняемият Роджър Бърбанк казвал ли ви е, че самообръсначката му е била там?

— Да, впоследствие.

— И ви посочи самообръсначката?

— Да.

— И я идентифицира?

— Да.

— И беше ли това неговата самообръсначка?

— Не зная. — Траг изглеждаше изпаднал в неловко положение.

— Точно така — изрече сухо Мейсън. — Той ви заявил, че самообръсначката му е била там. Дъщеря му ви каза същото. Открихте там самообръсначка и не предприехте никакви стъпки в една или друга насока, за да докажете, дали тя е била или не неговата самообръсначка, сторихте ли това?

— Тя бе подставена.

— Оставете настрана вашите заключения, лейтенант!

Предприехте ли нещо, за да докажете, дали самообръсначката е притежание или не на обвиняемия Роджър Бърбанк?

— Е, не. Просто приех, че бе неговата самообръсначка.

Мейсън се изсмя леко.

— И така, Карол Бърбанк ви съобщи, че бащината й самообръсначка е там, в мотела; Роджър Бърбанк прие, че самообръсначката му е може би там. Отведохте го и открихте там самообръсначка. Опитвахте се да го сплашите да признае, че и той е бил там, а той отказа това, така ли?

— Отказваше с половин уста, така че да си помисля, че лъже. Освен това не съм се опитвал да го сплашвам!

— Но все пак той отказа, нали?

— С половин уста, да.

— С половин уста, с четвърт уста или с три четвърти уста, но все пак той отказа, а?

— Да.

— Както разбирам, ваша почит, частицата или процентът от участието на човешката уста в неговите изявления е заключение на предубедения свидетел, а фактът всъщност е това, което човекът казва.

Съдията Нюарк кимна. Очите му намигнаха едва забележимо.

— Продължавайте, мистър Мейсън. Съдът си прави необходимите изводи.

Адвокатът се извърна към лейтенант Траг.

— И обвиняемият Роджър Бърбанк ви заяви, че ако го попитате публично, дали е бил в мотела Прибой и слънце през предишната нощ, той би отрекъл това, така ли?

— Да, но когато той заяви това, аз го схванах като допускане, че е бил там.

— Да, ясно! Всъщност ваша интерпретация на това, което той казва?

— Това бе смисълът, който долових зад думите му.

— За щастие, лейтенант, ние разглеждаме случая по това, каквото е казано, а не по това, което долавяте зад думите.

— В ресторанта дъщеря му Карол декларира, че той е бил там.

— Извинете, но и аз присъствувах на този разговор. Всъщност Карол не подметна ли само, че било възможно да се е състояла

политическа конференция в мотела, а после не попита ли баща си, дали вече не е дошло време за него да каже къде точно е бил и да престане да се опитва да протежира политическата кариера на някои големци от Сакраменто; тогава обвиняемият не посегна ли към джоба на сакото си и не извади ли ключ, който постави върху масата, а вие го грабнахте веднага и открихте, че е ключът на вила № 14 от мотела Прибой и слънце!

— Е, да.

— Обвиняемият Роджър Бърбанк никога не е заявявал, че е бил там, така ли?

— Добре, но той представи този ключ.

— И после, след като представи ключа, той ни погледна право в очите и ви декларира, че ако го попитате, дали предишната нощ е присъствувал на конференцията, той ще отказва това, не беше ли така?

— Е, не мога да си спомня как точно се разви всичко.

— И Карол Бърбанк не каза ли „...но, татко, твоята самообръсначка е там, на полицата!“ или думи с подобен ефект?

— Е, да.

— И вие схванахте това като приемане от страна на Карол Бърбанк, че баща ѝ е бил там?

— Добре, но самообръсначката му беше там.

— Тъкмо така, самообръсначката му е била там. Не сте ли съгласен, лейтенант, че не е никакво престъпление някой да постави самообръсначката си на такова място, каквото му е угодно?

— Добре, всичко това, взето ведно с обстоятелствата, води до съответен извод.

— Вие можете да си теглите какъвто искате извод, но мен ми се струва, че съдът ще предпочете да обсъжда случая с оглед фактите. Ако смятате да предявявате обвинение в лъжесвидетелство, нужно ви е да докажете _лъжливи изявления_, а не както в този случай да доказвате, че лицето е правило _верни изявления_, но по такъв начин, че полицаят, отговорен за проучването на фактите около престъплението, ги е схващал за неверни. В края на краищата държи се сметка за това, което човек казва и, за да бъде лъжесвидетелство, то трябва да е наистина лъжливо и да е казано под клетва.

— Това, което искаха от Ласинг да извърши, е лъжесвидетелство.

— О! — повдигна вежди Мейсън — молил ли го е някой да се

кълне в неистини?

— Това бе вече разгледано.

— Точно така — усмихна се адвокатът, — то бе разгледано, а сега, лейтенант Траг, в събота сутринта, когато трупът бе разкрит, вие бяхте повикан на яхтата на Роджър Бърбанк?

— Да.

— И намерихте кървав отпечатък от обувка върху едно от стъпалата на стълбата, водеща от кабината към палубата?

— Ще стигнем и до това — намеси се бързо Бъргър — посредством друг свидетел.

— Аз ще стигна до него сега — отговори Мейсън, — всъщност вече съм стигнал. Можете ли да отговорите на този въпрос, лейтенант?

— Да, разбира се.

— Намерихте, значи, кървав отпечатък върху стъпалото?

— Да.

— Постарахте ли се някога да установите...

— Ако почитаемият съд позволява — прекъсна го Бъргър — това не е същински кръстосан разпит. Бих искал да представя своята теза в последователен ред. Бих искал да представя като доказателство обувка, принадлежаща на обвиняемата Карол Бърбанк. После да покажа кържавите следи върху тази обувка и едва тогава бих искал да покажа факта на кървав отпечатък върху стъпалото на стълбата.

— Но ако мистър Мейсън иска да разпита свидетеля по този пункт на кръстосан разпит, не виждам никакво основание, защо той трябва да бъде обвързан с начина, по който вие предпочитате да представяте вашите доказателства или да излагате вашата теза — отсъди председателят. — Този свидетел е полицейски офицер. Защитата положително е в правото си да го подложи на най-подробен кръстосан разпит. Още повече, че вие бихте могъл да изнесете всичко, което той знае, а не да представяте вашата теза късче по късче.

— Възнамерявах да докажа кържавия отпечатък чрез друг свидетел, ваша почит.

— Но въпросът сега е знае ли този свидетел за този отпечатък?

— Изглежда, знае.

— Тогава нека каже каквото знае — отряза Нюарк. — Съдът иска делото да се придвижва, а не да се забавя поради това, че обвинението иска да строи драматични градации в развоя му.

Свидетелят е полицейски офицер и при кръстосания му разпит защитата има най-широки права. Възражението се отхвърля. Свидетелят да отговаря на поставените му въпроси!

— Да — отвърна предизвикателно Траг, — имаше такъв отпечатък върху най-долното стъпало и се случи така, че аз се добрах и до обувката, която го е оставила.

— Точно така — съгласи се Мейсън. — А сега нека хвърлим поглед върху фотоснимката, вещественно доказателство № 5 на обвинението. Искам да насоча вниманието ви към свещта, която се вижда тук. Забелязахте ли я?

— Зная, там имаше свещ.

— Добре, вгледайте се хубаво във фотоса и проучете внимателно свещта.

— Да, сър, виждам я.

— Видът на свещта не ви ли внушава нещо необичайно?

— Не, сър. Това просто е свещ, фиксирана върху повърхността на масата в кабината на яхтата, където бе открит трупът.

— Каква част от свещта е изгоряла?

— Около един инч или може би съвсем малко по-малко.

— А вие проведохте ли някакви опити, с цел да установите какво време е необходимо за свещ от този тип, за да бъде изконсумиран приблизително един инч от дължината ѝ при обстоятелства, подобни на тези, установени в кабината на яхтата?

— Не, не съм. Не съм го счел за необходимо.

— Защо?

— Понеже тая свещ не значи нищо.

— Защо да не значи нищо, лейтенант?

— Защото нам е известно кога е умрял Милфийлд и как е умрял. Той е бил мъртъв много преди да се стъмни. Ето защо тази свещ не значи абсолютно нищо.

— Забелязвате ли, че тази свещ е в известна степен наклонена по отношение на перпендикуляра, лейтенант?

— Да, забелязах това.

— Приложихте ли транспортир, за да измерите ъгъла на наклонението?

— Не.

— Фактически не е ли наклонена на осемнадесет градуса по отношение на перпендикуляра?

— Добре, да ви кажа право, не зная.

— Не ви ли се струва, че е на осемнадесет градуса от перпендикуляра?

— Може и така да е, да.

— И направихте ли някакви усилия, за да си обясните защо свещта е наклонена под този ъгъл?

— Обяснението е едно — усмихна се Траг. — Ако убиецът в бързината си е залепил свещта о масата, така че да може да вижда по-добре при извършване на убийството при дневна светлина, то той трябва да е бързал страшно много, та да не е успял да я постави в перпендикулярно положение.

— Нямате ли някаква друга теория?

— Каква друга теория би могла да съществува?

— Това е всичко, лейтенант — усмихна се Мейсън.

Бъргър погледна замислено към Мейсън. Бръчки покриваха челото му.

— Какво общо има тази наклонена свещ с всичко това? — запита той.

— Това е моята защита — гласеше отговорът на адвоката.

— Вашата защита?!

— Да.

Бъргър се поколеба за миг, а след това извести надутото:

— Е, добре, не ще успеете да запалите свещ над теорията, която притежавам.

Смях заля съдебната зала.

Мейсън се присъедини към смеха и когато той поутихна, отвърна бързо:

— Да сте чувал нещо за размътване на яйце със свещ, господин областен прокурор? Е, аз пък замътвам със свещ вашата теория и тя вече замирисва.

Съдията заудря отривисто с чукчето си.

— Съветниците трябва да се въздържат от подобни пререкания и коментарии и отклоняващи ни от същността подмятания.

Повикайте следващия ваш свидетел, мистър Бъргър!

— Мистър Артър Сент Клеър — призова Бъргър. Човекът, който пристъпи към свидетелския стол и вдигна ръка да бъде заклет, бе усмихнат, вежлив, самообладан, на възраст някъде близо до четиридесетте. Дела Стрийт прошепна на шефа си.

— Това е мъжът, който ни придружи в таксито от гарата до хотела, същият, който говореше непрестанно за Сан Франциско.

Бъдете нащрек. Умен е.

Мейсън кимна в съгласие.

Артър Сент Клеър се представи за числящ се към полицията на Лос Анжелос, отдел за цивилни полицаи, след което отпрати поглед, пълен с почит и внимание към областния прокурор, готов за следващия въпрос.

— Познавате ли обвиняемата Карол Бърбанк?

— Да, сър.

— Да сте се виждал с нея в неделя, следващия ден след разкриване трупа на Фред Милфийлд?

— Виждах я, да, сър.

— Къде?

— На няколко места — усмихна се мъжът.

— Какво искате да кажете?

— Имах задание да не я изпускам от поглед. Проследих я от жилището ѝ до няколко различни места.

— А до Юниън Търминъл? — запита Бъргър.

— Да, сър. Случайно тя се озова при Юниън Търминъл, а оттам отиде до хотел Уудридж.

— Насочвайки вниманието ви към Юниън Търминъл, видяхте ли там някой да се присъединява към нея?

— Да, сър.

— Кой?

— Мис Дела Стрийт, секретарката на Пери Мейсън.

— Аха! — възкликна Бъргър, като тонът му изразяваше жестокото доволство на котка, ръмжаща над току-що уловена мишка. — И какво се случи, след като мис Дела Стрийт се присъедини към мис Бърбанк?

— Наеха такси и бяха отведени до хотел Уудридж.

— А вие къде бяхте, докато пътуваха с таксито?

— Бях заедно с тях в таксито — ухили се свидетелят.

— И чухте техния разговор?

— Чух го.

— Какво направиха после?

— Отидоха до хотел Уудридж.

— Какво се случи, когато пристигнаха там?

— Мис Стрийт заяви на чиновника, че се надява мистър Мейсън да е телефонира вече и е резервирал места за тях. Чиновникът отговори, че това е сторено. Тя попълни регистрационните карти и за

двете, ползвайки инициалите на мис Бърбанк, а не собственото й име, и то без да постави пред него мис, мисис или мистър.

— И по-нататък?

— Мис Стрийт извади от чантата си плик, адресиран до мистър Пери Мейсън, и го подаде на чиновника, като го предупреди, че мистър Мейсън ще го потърси.

— И какво стана после?

— После аз пристъпах напред и им известих, че областният прокурор иска да ги види и че ги очакват в главната квартира на полицията, или нещо в този смисъл.

— А после?

— Взех плика в свое владение.

— Какво сторихте с него?

— Отворих го.

— И какво намерихте в него?

— Разписка, издадена от Юниън Търминъл в Лос Анжелос за оставен на съхранение багаж.

— Направихте ли нещо, за да можете да идентифицирате тази разписка, ако я видите повторно?

— Да.

— Какво?

— Написах върху нея своето име.

— Ще ви покажа разписка — произнесе с явно задоволство Хамилтън Бъргър, — която е издадена от службата за съхранение на багаж при гарата на Лос Анжелос, на чиято тръбна страна е написано с мастило „Артър Сент Клеър“, и искам да ви запitam това вашият подпис ли е?

— Да, сър, подписът е мой.

— А това ли е разписката, която бе в ПЛИка?

— Да, тя е.

— Разписката, която Дела Стрийт остави тогава на чиновника в хотел Уудридж и за която съобщи, че ще бъде потърсена от Пери Мейсън?

— Да, сър.

— Тя бе поставена в плик, носещ името на мистър Пери Мейсън?

— Да, сър.

— Ще ви покажа плик, адресиран с мастило „Мистър Пери Мейсън. Тук“ и искам да ви попитам, дали в него бе намерена

разписката?

— Той е, същият.

— Това е пликът, който мис Стрийт подаваше на чиновника в хотела?

— Тя тъкмо го подаваше и аз го взех от ръката ѝ, миг преди чиновникът да го поеме.

— И с тази разписка отидохте до гарата?

— Да, сър.

— И я представихте там?

— Да, сър.

— Какво получихте срещу нея?

— Един пакет.

— Отворихте ли го?

— Не веднага. Отнесох го в главната квартира и там бе отворен.

— Но вие присъствувахте при отварянето?

— Да.

— Какво съдържаше пакетът?

— Чифт обувки.

— Бихте ли познал тези обувки, ако ги видите?

— Да, сър.

Тези ли са? — попита Бъргър, като извади чифт обувки.

Свидетелят ги огледа.

— Да, сър, тези са.

— Проведохте ли някакви изследвания върху тези обувки, с цел да определите, дали по тях има някаква външна субстанция?

— Да, сър.

— Какво намерихте?

— Малки червенички петна между подметката и кожата, прилични на засъхнала кръв.

— Не знаете ли, дали тези петна наистина са кръв или не?

— Присъствувах при изследването им от лабораторен експерт, които обяви...

— Няма значение, не се занимавайте с казаното от него — прекъсна го Бъргър с израз на подчертано безпристрастие. — Мистър Мейсън би възразил незабавно, че това са данни от втора ръка, а не лични знания на свидетеля, затова трябва да процедираме съвсем последователно. Ще привлечем лабораторния експерт и нека той ни каже какво е открил. Вашите показания трябва да обхващат само това, което ви е известно от собствен опит.

— Да, сър.

— И това ли е всичко, което знаете?

— Това е, сър.

— Кръстосан разпит! — обяви драматично Бъргър.

За няколко мига Мейсън изучава съсредоточено Артър Сент Клеър. Свидетелят бе обърнал глава към адвоката, като показваше всички външни признаци на приветлива почтителност, а върху лицето му бе изписан буден интерес към въпросите, които Мейсън се готвеше да му постави.

— Вие проследявахте Карол Бърбанк? — започна Мейсън.

— Да, сър, така беше.

— И бяхте ли или не бяхте сам при изпълнението на тази задача?

Свидетелят се поколеба за момент.

— Имаше още един човек с мен — отвърна най-после той, но гласът му бе загубил доста от своята увереност.

— Кой беше този човек?

— Детектив.

— От отдела за убийства?

— От поделението за цивилни полицаи.

— Името му?

Свидетелят обърна поглед към Бъргър, който веднага скочи.

— Възразявам, ваша почит! Некомпетентно, не по същество и без връзка с материята, далеч от истински кръстосан разпит!

— Възражението се отхвърля! — откликна веднага Нюарк.

— Та как беше името му?

— Харви Тийз.

— И в неделя той и вие следихте заедно обвиняемата Карол Бърбанк?

— Да, сър.

— Той бе с вас и на Юниън Търминъл?

— Да, сър.

— А къде е той сега?

— Защо? Аз не зная.

— Кога го видяхте за последен път?

— Не мога да си спомня това.

— А когато преди малко заявихте, че не знаете къде е мистър Тийз, какво всъщност искахте да кажете?

— Точно каквото казах. Не зная къде е.

— Да? Имате предвид, че не знаете тъкмо в този момент къде се намира той, нали?

— Е... ами, да... естествено.

— Знаете ли дали Тийз е още на служба в полицията?

— Ами, мисля, че е.

— _Знаете ли_, че е?

— Изхождайки от свои собствени знания, не.

— Всъщност мистър Тийз замина в отпуск и ви каза, че заминава в отпуск, а също ви каза и къде отива, не е ли така?

Артър Сент Клеър се заусуква неловко на стола си.

— Е... не зная това, което някой ми казва. Мога да свидетелствувам само за неща, които зная аз самият.

— Но, това е факт, нали?

— Възражявам против това като некомпетентен, не по същност и некасаещ разглежданата материя кръстосан разпит! — издигна глас Морис Линтън. — Свидетелят е абсолютно прав. Съветникът няма никакво право да иска от него засвидетелствуване на чужди изказвания.

— Възражението ви идва твърде късно — отвърна раздражено съдията Нюарк. — Ако бяхте възразил преди заявлението на свидетеля, че не знае къде е мистър Тийз, то би могло да бъде право, но след като свидетелят отговори с положителност, че не знае къде е Тийз, съветникът решително има право да покаже какво е имал предвид свидетелят с този отговор, а също така да покаже и значението на информацията, с която разполага този свидетел. Още повече, че нещо от това говори и за известно пристрастие и преднамереност от страна на свидетеля.

— Не виждам основания за това — възрази Линтън.

— Това показва враждебност у свидетеля — изтрещя съдията.

— За свидетеля би било много по-лесно да отговори, че не знае къде е мистър Тийз, но е разбрал, че е заминал в отпуск. Не зная какво цели този кръстосан разпит, но е съвсем явно, че съветникът трябва да изтегля с ченгел сведенията, които търси, от устата на този свидетел. Артър Сент Клеър не би трябвало да се държи така. Това е най-малко неуместно за един служител на законността.

— Знаете ли защо мистър Тийз си взе тъкмо сега отпуската? — продължи Мейсън.

— Искаше да си отдъхне от напрежението в работата. Същите причини, поради които всеки един излиза в отпуск.

— Не е ли сега много необикновен сезон за отпуск?

— Аз не бих могъл да зная.

— Знаете ли дали мистър Тийз в неделя, когато бяхте заедно на служба, имаше намерение да ползува отпуската си?

— Не, не зная.

— Не ви спомена нищо за това?

— Не.

— А след това внезапно взе решение да ползува отпуск. Имате ли някаква идея защо?

— Казах ви всичко, което зная за това.

— Всъщност не реши ли мистър Тийз да вземе отпуск, понеже той взе въпросната разписка от земята и защото той я подаде на мис Дела Стрийт?

— Не зная.

— А знаете ли, че мистър Тийз взе падналата разписка и я връчи на мис Дела Стрийт?

— Е... не мога да се закълна в това, не.

— Защо не можете?

— Не видях разписката, по-точно не достатъчно отблизо, за да я разпозна.

Мейсън продължи с упорита настойчивост.

— Нека подходим към това по друг начин. Следяхте непрекъснато Карол Бърбанк, всяка секунда от пребиваването ѝ в Юниън Търминъл?

— Да.

— Видяхте мис Бърбанк да отваря чантата си и от нея да полита към пода продълговат лист?

— Е... да.

— И видяхте мистър Тийз да вдига този лист и да го подава на мис Дела Стрийт?

— Тя посегна към него.

— Но Тийз го вдигна и ѝ го връчи?

— Да.

— И единственото ви основание да заявявате сега, че не знаете дали този лист е въпросната разписка е, понеже не сте бил достатъчно близо, за да разчетете отбелязания върху него номер, така ли?

— Добре, мога ли да заявя, че разписката е била тази, ако не съм сигурен, че е същата?

— Беше ли листът с тази същата големина и форма?

— Да.

— С приблизително същия общ изглед?

— Да.

— Перфориран по една от страните?

— Ъ-ъ-ъ... да.

— И носещ голям номер, отпечатан върху него? Толкова видяхте ли?

— Да.

— На какво разстояние бяхте от Тийз, когато той го повдигна?

— Около два и половина до три метра.

— Каза ли ви Тийз, че е връчил на мис Стрийт тази разписка?

— Възраждам против този неправилен кръстосан разпит. Това е некомпетентно, не по същност и далеч от разглежданата материя. От свидетеля се иска да дава показания за нещо, казано от друго лице — запротестира гръмогласно Линтън. — Мистър Тийз не е този, когото разпитват. Изказванията на мистър Тийз пред този свидетел нямат никакво отношение към случая. Той може да свидетелствува само за това, което е видял лично.

— Смятам да подкрепя това възражение — отвърна съдията Нюарк. — Знае ли прокурорският състав защо се случи така, че мистър Тийз си взе отпуск тъкмо по това време?

— Струва ми се, че имаше да ползува две седмици — отговори Линтън.

— Знаете ли кога е взето решението, че той би могъл да ползува отпуската си тъкмо сега?

— Не, ваша почит, не зная — отвърна Линтън.

— Някакви по-нататъшни въпроси? — обърна се съдията към Мейсън.

— Никакви, ваша почит.

Нюарк отправи смръщен поглед към свидетеля, понечи да каже нещо, после се отказа и подкани прокурора.

— Повикайте следващия свидетел! Това е всичко, мистър Сент Клеър.

— Д-р Колфакс С. Нюбърн — извести Линтън.

Д-р Нюбърн бе висок, видимо балансиран човек. Той зае мястото си и каза на съдебния секретар с равен глас името, адреса и длъжността си, като маниерът му издаваше спокойна професионална компетенция.

— Аз ще приема квалификацията на доктора като съдебен

експерт, що се отнася до процедурните правила, когато провеждам кръстосан разпит — декларира Мейсън.

— Много добре — съгласи се Линтън. — Доколкото зная, докторе, вие сте придаден като съдебен медик към следствения отдел, да?

— Точно така.

— Искам да ви покажа фотоснимка и да ви попитам, дали я познавате?

— Това е снимка на трупа, върху който извърших аутопсия.

— Кога видяхте за първи път този труп, докторе?

— Бях един от първите, които заедно с полицията пристигнаха на яхтата и видях трупа върху пода на кабината.

— И кога го видяхте по-късно?

— В неделя сутринта, когато извърших аутопсията.

— Каква бе причината за смъртта, докторе?

— Човекът бе понесъл удар, много силен удар в тилната част на главата. Получило се е счупване на черепа и обилен кръвоизлив. Старая се да ползвавам достъпен език, за да може и незапознатият с медицинската терминология да го разбере.

— Съвсем правилно, докторе. А сега, кажете ни нещо повече за причините на смъртта и за времето на настъпването ѝ.

— По мое мнение изпадане в безсъзнание е бил непосредственият резултат от този удар. Жертвата не е възстановила никога съзнанието си отново и, съдейки от изобилието на кръвоизлива и измененията, намерени в мозъка, бих могъл да кажа, че смъртта е настъпила след пет минути.

— Тогава, по ваше мнение, жертвата не се е помръднала от момента, когато е бил нанесен ударът?

— Точно така.

— Когато видяхте за първи път трупа, къде лежеше, като имам предвид заобикалящата го обстановка, показана ей на тази снимка?

— Лежеше тук — посочи докторът, — до стената на старборда на кабината, както се нарича по моряшки, т.е. дясната стена, ако се обърнете с лице към носа на кораба. Тази снимка е направена с обектив, обърнат към задната част на яхтата, следователно мястото, където се намираше трупа, е в лявата половина на тази снимка.

— Ще ви покажа фотоснимка, вещественно доказателство С на обвинението и искам да ви запитам дали приблизително това бе положението и локализацията на тялото, когато го видяхте най-

напред?

— Това е точно положението и локализацията на трупа, да, сър.

— Направихте ли съответен оглед и на помещението, когато трупът бе открит?

— Не когато бе открит трупът — поправи го с усмивка докторът, — а когато полицията пристигна.

— Направихте съответен оглед, нали?

— Да.

— Какво открихте?

— Намерих труп, лежащ в положение, както се вижда тук, с лице обърнато нагоре и тяло, опряно до дясната стена. Под главата открих локва кръв, говореща за значителен кръвоизлив. Забелязах също, че и в друга част на кабината килимът беше напоен с кръв. Искате ли да посоча мястото?

— Моля!

— Ето, приблизително тук — показва той.

Мейсън стана и заобиколи зад свидетеля, така че да може да види точката, която той фиксира върху снимката, и каза:

— Ако почитаемият съд разреши, докторът току-що посочи на тази част от снимката, веществено доказателство С на обвинението, която е в горния десен ъгъл и показва точно входа към кабината на яхтата. Така ли е, докторе?

— Правилно.

— Благодаря ви! — и Мейсън се върна на мястото си.

— Забелязахте, че и тук има локва кръв? — продължи Линтън.

— Да, сър, а също така имаше известен брой малки петна от кръв на повече или по-малко правилни интервали, разположени между двете локви.

— Изследвахте ли прага на кабината?

— Да, сър.

— Какво открихте?

— Прагът се издига на около три инча над пода, както е обичайно при конструкциите на яхтите. Покрит е с медна облицовка, по която се виждаха избледнели петна. След като изстъргах част от повърхността им, установих при изследването, че това е човешка кръв. Проведох и кръвно-групова проба и установих, че кръвта от петната е от същата кръвна група като тази на трупа.

— Мястото, където е открит трупът, е отдалечено на няколко стъпки от прага, нали? — запита Линтън.

— Да, сър.

— Съществува ли нещо, което да обясни как тялото е могло да бъде придвижено от едното кърваво петно до другото? Първото ще означаваме като положение № 1, а второто — положение № 2.

— Да, сър, съществува.

— Какво?

— Силата на гравитацията е могла да придвижи трупа — усмихна се д-р Нюбърн.

— Бихте ли ни обяснил?

— Когато пристигнахме на яхтата, отливът бе достигнал най-ниската си точка. Корабчето бе заседнало на дъното и така се бе наклонило, че бе трудно да се стъпва по палубата и наклонът бе такъв, че дясната страна на яхтата лежеше най-ниско. Що се отнася до медицинската страна на тези доказателства, съвсем явно е, че по време на отлива през предишната нощ тялото се бе претърколило и спряло до дясната стена на кабината, където бе и открито.

— Би ли могъл трупът да се премията до там, без да бъде докосван от някого?

— По мое мнение, трупът би се търкалял по пода, без да бъде докосван от някого, само ако отливът е настъпил преди развитието на послесмъртното вкочаняване (rigor mortis). АКО падналият с разтворени крака и ръце труп бе обхванат от вкочаняването известно време преди настъпване на отлива, много вероятно е тялото да не би могло да се измести твърде далеч от първоначалното си положение. С помощта на отлива обаче, и то преди пълното настъпване на вкочаняването, трупът съвсем сигурно ще се претърколи до най-ниската точка на кабината.

— Кога послесмъртното вкочаняване обхваща напълно тялото?

— По правило пълното вкочаняване настъпва в продължение на около десет часа от момента на смъртта. Нека кажем, че то се колебае между десет и дванадесет часа, ако искаме да бъдем по-прецизни относно варирането на това време в зависимост от околните условия.

— По времето, когато вие видяхте трупа, пълното вкочаняване беше ли се вече развило?

— О, да.

— И това стана в колко часа?

— В 11:17 събота предиобед.

— По ваше мнение, докторе, кога е настъпила смъртта?

— Смъртта е била настъпила от четиринадесет до осемнадесет часа преди момента, в който видях за първи път трупа.

— Можете ли да определите това време по часове?

— Видях трупа за първи път в 11:17, следователно може да се каже, че смъртта е настъпила след 17:17 на предишния ден и не покъсно от 21:17. Който и да е момент от периода между тези часове може да обясни настъпилите в трупа промени, наблюдавани от мен при изследването.

— Естеството на раната е било такова, че е предизвикало масивен кръвоизлив, така ли?

— Да, и вътрешен, и външен. Получила се е много тежка хеморагия.

— Според вашето мнение, смъртта е настъпила почти мигновено?

— Съдейки по измененията, които наблюдавах, загубата на съзнание е настъпила веднага след удара, а смъртта — след няколко минути.

— Открихте ли и други наранявания?

— Налице бе контузия върху долната челюст, непосредствено в ляво от върха на брадичката.

— Говореща за нанесен удар?

— Говореща за някаква травма. Имаше добре изразен подкожен кръвоизлив.

— Някакви други рани?

— Никакви.

— Кръстосан разпит! — оповести Линтън. — Свидетелят е ваш. Мейсън се изправи бавно и застана с лице срещу доктора.

— Е, тогава тази рана, която можем да наменуваме фатална, е единствената причина за хеморагията, да?

— Точно така.

— А колко време след смъртта може да продължи кръвоизтичането от такава рана?

— Бих казал, че специално от тази рана обилното кръвотечение би се преустановило само няколко минути след настъпването на смъртта.

— Какво конкретно разбирате под „няколко минути“?

— Ами, със сигурност между десет и петнадесет минути.

— При раздвижване на трупа може ли да се получи допълнително дрениране на кръв?

— Да, сър, правилно.

— И колко време би продължило това?

— Би могло да продължи известно време.

— Тогава изтеклата кръв под главата на убития при положението, в което го намерихте, възможно ли е да е резултат на тренирането от раната вследствие раздвижването на трупа?

— Не, сър, не мисля така. Данните говореха за истинска хеморагия, а не за прост послесмъртен дренаж на кръв от раната. Съдейки по големината, естеството и разпространението на локвата кръв върху килима, бих казал, че това е резултат на истинска хеморагия.

— Във всеки случай вие не взимате предвид всичко това при определяне времето за настъпване на смъртта?

— При определяне времето за настъпване на смъртта съм се ръководил само от резултатите, получени от изследването на трупа. Що се отнася до изследване на обстановката около трупа, това е работа на полицейския детектив. Аз свидетелствувам тук само като съдебномедицински експерт. Времето за настъпване на смъртта съм фиксирал въз основа на най-разнообразни фактори, като температурата на тялото, степента на послесмъртното вкочаняване, и състоянието и степента на развитие на други характерни послесмъртни изменения. Аз не се заангажирам с никаква детективска дейност или умозаклучения, обосновани върху положението и средата, заобикаляща група, освен ако те нямат някакво медицинско значение.

— Разбирам ви. Това е много точна и изискана позиция, докторе, и вие сте предпочел тъкмо нея.

— Благодаря ви!

— Трябва да приема, докторе, че са налице всички доказателства, че ударът, причинил смъртта, е бил нанесен със страшна сила?

— Ударът е бил изключително силен.

— Според вас може ли подобен удар да дойде в резултат на препъване и при падането удряне на главата о прага?

— Много се съмнявам в това. По мое мнение ударът е бил много силен. Ако той е последица на падането върху прага, то ударът, който го е изпратил там, би бил много по-силен отколкото при обикновено препъване. Главата му би трябвало да бъде ударена о прага с изключително голяма сила.

— Сила, която би дошла в резултат на удар?

— Удар може да бъде причина, да. Удар, нанесен от много силен мъж.

— Тогава не е ли възможно жертвата да е била ударена в долната челюст, там, където сте открил подкожен кръвоизлив, и силата на този удар да го прати с главата надолу върху прага, като по този начин причини раната, довела до смъртен изход?

— Възразявам срещу това — намеси се Линтън — като некомпетентен, не по същество и незасягащ делото кръстосан разпит. Той се отнася до факт, който не е доказан, и е отчаян опит на защитата да се улови за сламка, т.е. да си осигури база на тезата за убийство при самоотбрана.

— Възражението се отхвърля — отсъди Нюарк. — На защитата трябва да се осигури провеждането на кръстосан разпит върху всеки свидетел по отношение на всяка теория, която може да приляга за случая, при условие че теорията е уместна и че поставеният от защитата въпрос касае директно или индиректно проблеми, разисквани при прекия разпит на свидетеля. Отговорете на въпроса, докторе!

— Тази теоретична вероятност може да е правдоподобна — заключи свидетелят.

— А може ли да е възможна? — настоя Мейсън.

— Възможна е.

— Това е всичко.

— За момент, докторе — обади се Линтън. — Тъй като този елемент бе вмъкнат в случая, когато заявихте, че е възможно нараняването да е било предизвикано по споменатия начин, можете ли да ни кажете какво би трябвало да бъде естеството на подобен удар?

— Такъв удар би трябвало да бъде жестоко силен. Жертвата би трябвало да бъде ударена така, че силата на този удар да се предаде с цялата си тежест върху прага при съприкосновението на главата с него. С други думи, главата трябва да е била отметната със сила, многократно по-голяма отколкото тази при едно обикновено падане.

— Удар, който би връхлетял изненадващо съвсем неподготвен за него човек?

— Ами, много жесток удар.

— Не се касае за удар, който би бил нанесен при сбиване, когато този, който би го понесъл, е готов за това и се защитава, а удар, който

сварва човека съвсем неподготвен за него, така ли?

— Това съвсем не е онова, което казах. Не съм експерт по бокс — добави с едва доловима усмивка докторът, — аз съм само съдебномедицински специалист.

— Но това, изглежда, трябва да бъде естественият извод, който може да бъде извлечен от вашите показания? — настоя Линтън.

— Тогава извлечете си го — отвърна със сух тон д-р Нюбърн. — Това ще си е ваш извод. Аз мога да свидетелствувам само за фактите, както съм ги намерил.

— Но е било необходимо ударът да бъде много жесток?

— Необходимо е било да бъде изразходвана голяма сила, за да се получи нараняване, каквото описах.

— Но не можете ли да ни кажете нещо повече от това, докторе?

— Мога само да повторя, че това не е такъв тип нараняване, което може да се очаква да се получи при удар на главата, причинен от обикновено падане, когато човек загуби по някакъв начин равновесие. Нараняването е от такъв тип, резултиращ от удар, нанесен с голяма сила. Моето засвидетелстване може да достигне до тук и, струва ми се, то е толкова ясно, че не мога по никакъв друг начин да го изразя по-ясно, съветнико.

— Допускате, че силата, довела до падане, е била удар, и то много тежък удар.

— Да.

— Удар, нанесен от трениран боксьор?

— Не мога да се закълна в това.

— Но определено удар, който е бил много жесток?

— В популярното общоприето значение на думата, да.

— Струва ми се това е всичко — обяви Линтън.

— Това е всичко — съгласи се и Мейсън.

— Да се призове следващият свидетел! — разпореди съдията.

— Томас Лоутън Кемрън! — повика Линтън.

По външен вид това бе кален от бурите човек в края на петдесетте години, с широки рамене, набит, уравновесен, с лице, покрито от фина мрежа бръчици, от което, изпод гъсти черни вежди, твърди очи гледаха на света с разбиране. Той беше, това бе видно, пазачът на яхт-клуба, където Роджър Бърбанк държеше яхтата си. Отговаряше на въпросите със спокоен равен глас, без излишни слова, като по-голяма част от отговорите протичаха на откровен, разказен език.

Кемрън потвърди, че Бърбанк е имал навик да изтегля яхтата си в края на седмицата. Това обикновено ставало в петък по обяд. В петъка, за който става дума, Бърбанк пристигнал в яхт-клуба около 11:30, качил се на яхтата, освободил я от въжетата, прикрепващи я към кея, вдигнал платната, насочил я към канала и като заобиколил носа, се отправил към устието на реката или лагуните — наричайте мястото, както обичате. След един час се завърнал с моторницата, обслужваща яхтата, привързал я о кея и изчезнал за цял следобед. Някъде около 17:00 чул двигателя на моторницата и погледнал през прозореца на къщурката си. Видял, че лодката треши някъде по посока на речното устие. Имало някой на кърмата, но свидетелят не бил готов да се закълне, че това е бил обвиняемият. Не видял фигурата достатъчно ясно, за да я идентифицира.

— Познавахте ли убития Фред Милфийлд? — запита Линтън.

— Да.

— Видяхте ли го този петък следобед?

— Видях го.

— Кога?

— Пристигна в яхт-клуба около 17:30 и нае от мен гребна лодка.

— Сигурен ли сте, че е бил Фред Милфийлд?

— Да.

— Имаше ли върху лодката някакъв отличителен знак?

— Да, номер.

— Какъв беше номерът?

— Двадесет и пет.

— Кога по-късно видяхте тази лодка?

— Почти едно денонощие по-късно. Намерихме я в събота следобед там, където бе заседнала в една плитчина, зареяна от вълните.

— Къде бе заседнала?

— Там, в устието на реката, около половин миля под мястото, където бе закотвена яхтата на мистър Бърбанк.

— Под пункта, където бе яхтата?

— Да.

— Тогова лодката трябва да се е откъснала, когато приливът е започнал да се оттегля, т.е. известно време след достигане върхната му точка?

— Ами... струва ми се, това е въпрос на заключение.

— След това не видяхте ли повече Бърбанк?

— Видях го да се завръща отново с моторната си лодка около половин час или три четвърти след заминаването на Милфийлд. Той завърза моторницата за кола, скочи, качи се в колата си и замина.

— Виждахте ли го по-късно отново?

— Ами, как да ви кажа, него не съм го виждал, но по някое време, когато говорех по телефона, чух, че някой задействува двигателя на моторницата. Чух пукота ѝ, когато мина покрай къщичката ми, но бях зает с телефона и не можах да надзърна през прозореца. Като свърших разговора; погледнах, но лодката на Бърбанк бе изчезнала. Когато моторницата се завърна, бе станало тъмно, и така не видях кой е бил в нея.

— Какво се случи по-нататък с тази моторна лодка?

— Ами, доколкото аз мога да кажа, остана завързана за кея през цялата нощ. Не съм чувал някой да запалва мотора ѝ. Ако някой бе сторил това, мисля, че бих се събудил, а не съм се събудил. Заспах веднага след като си легнах. Това бе около полунощ. Лодката беше там, когато си лягах, и когато се събудих на утринта около 6:00, тя беше пак там.

— Кога видяхте отново Милфийлд?

— Това бе, след като онзи овчар се втурна...

— Не се занимавайте с това, което други са ви съобщили — прекъсна го Линтън. — Искам да зная само кога отново видяхте Милфийлд?

— В събота предиобед.

— Това бе денят, последвал събитията, за които току-що свидетелствувахте?

— Да, сър.

— И къде беше Фред Милфийлд?

— Трупът му лежеше върху яхтата на Роджър Бърбанк.

— Сам ли бяхте, когато го видяхте?

— Не, сър. С мен беше лейтенант Траг и двама други джентълмени, чиито имена съм забравил.

— Полицейски служещи?

— Вярвам, да.

— Жив ли бе мистър Милфийлд или не?

— Той беше мъртъв.

— Кръстосан разпит! — обърна се Линтън към Пери Мейсън.

— Видяхте ли действително Роджър Бърбанк да се връща в яхт-клуба с моторницата си? — започна Мейсън.

— Да, разбира се.

— Разговаряхте ли с него?

— Не.

— Видяхте го да се качва в колата си и да потегля?

— Да.

— Видяхте ясно?

— Толкова ясно, колкото можете да видите човек от такова разстояние.

— Какво беше разстоянието?

— О, около петдесетина метра.

— По това време бяхте с очилата си?

— Да, разбира се.

— Веднага щом го видяхте в моторницата, знаехте, че това е Бърбанк?

— Е, право да ви кажа, когато го видях, отначало някак си приех, че това е някой друг.

— Милфийлд?

— Да.

— Та, колко далеч от вас бе той?

— Както ви казах, около петдесет-шестдесет метра.

— Къде бяхте по това време?

— В къщичката си.

— Какво вършехте?

— Приготвях вечерята си.

— Бяхте с очилата си?

— Да.

— Погледнахте през прозореца?

— Да.

— И видяхте споменатия човек?

— Да.

— Може ли да е имало пара по стъклата на очилата ви, от готвенето?

— Ами, може и да е имало, случва се.

— И — изрече Мейсън, като насочи показалец в свидетеля, за да даде по-голям акцент на словата си — тогава помислихте, че този човек е Фред Милфийлд, нали?

— Да, така си помислих.

— Кога за първи път осъзнахте, че не е бил Фред Милфийлд?

— Когато го видях мъртъв на яхтата на Бърбанк.

— И отначало казахте на полицаите, че Милфийлд се е върнал от яхтата с моторната лодка. Когато те ви подчертаха, че това е невъзможно, тъй като Милфийлд лежи мъртъв на яхтата, решихте, че човекът, когото сте видял в моторницата, е бил Роджър Бърбанк, не е ли така?

— Да, сър, когато човек погледне тъй на всичко това, така е.

— Роджър Бърбанк имаше навик да изтегля яхтата си в петък по обяд?

— Да, сър, ползуваше я, за да се откъсне за малко от хората.

— Фред Милфийлд посещаваше ли го понякога там?

— Да, посещаваше го. Също така и мистър Белтин отиваше веднъж-два пъти в годината там, и то само когато се случваше нещо много важно. Както и да е, но на мистър Бърбанк това много не му се нравеше.

— Откъде знаете?

— Той ми го каза. Бил купил яхтата, за да може да се отделя временно от всичко, което го заобикаля. Не желаел моторна яхта, затова я поръчал е платна. Изтегляше я на около миля и я закотвяше в плитчините на устието. В Минутата, когато от очите му изчезвал яхт-клуба, той вече се чувствувал като нов човек. Представял си, че е на самотен остров.

— Споменахте, че я закотвял в плитчините?

— Да. Обичаше да обстрелва акули с харпун.

— През цялото ли време стоеше на котва в плитчините?

— Не, сър. Закотвяше се там около два часа преди връхната точка на прилива и оставаше може би около два часа след настъпването на тази връхна точка.

— Защо?

— Ами там, по тези плитчини по време на отлива водата става толкова плитка, че ако оставите някакъв съд, ще заседне на дъното.

— Все пак това не би причинило някаква вреда?

— Не, сър, само ако не се появи вятър. Излезе ли вятър, лодката може да се удари грозно о дъното.

— Дори в такива плитки води?

Свидетелят се усмихна.

— Та тъкмо в плитката вода ще се разбие. Не виждате ли, вълните могат да се разиграят така, че да повдигнат съда на гребена си и в следния миг, когато спадат, лодката ще се разбие с дъното. Затънала на съвсем безводно място, лодката е сигурна Плуваща в

дълбоки води, също е сигурна, но лодка в плитки води при буря ще понесе най-страшни удари.

— Е, тогава къде би отишъл мистър Бърбанк по време на отлива?

— В канала, само на петдесет-сто метра от мястото, където обикновено стреля по акулите си.

— Знаете ли кога точно бе отливът през нощта, на въпросния петък?

— Да, сър.

— Кога?

— Ами... сега... аз не мога да ви посоча с точност до минута, но приливът беше около 17:40, може би с две минути по-рано или по-късно, да кажем средно 17:40.

— Това е времето на прилива?

— Да, сър.

— А, кога бе отливът?

— Отливът беше в 00:03 след полунощ.

— Тогава, ако някой трябваше да придвижи яхтата настрани от плитчините, то това трябваше да се извърши не по-късно от два часа след връхната точка на прилива? Това ще рече в 19:40 вечерта, така ли?

— Е, не е необходимо толкова да се бърза. Бих казал, че можете да се измъкнете със сигурност, нека речем, и до 20:00. Това би било крайният срок.

— И ако не се измъкнете до 20:00, няма да можете изобщо да излезете от плитчините?

— Точно така. Не можете да мръднете от там по-рано от два часа преди връхната точка на следващия прилив.

— А кога беше следващият прилив?

— В 06:26 събота сутринта.

— А най-ниската точка на отлива след това?

— В събота 12:45. Такова бе положението горе-долу, когато бе разкрит трупът.

— Можете ли да ни кажете нещо повече за това?

— Ами, беше около 10:00 сутринта в събота, струва ми се, така беше. Яхтата е започнала да засяда по малко в тинята, по това време, може би около 10:30.

— Имате предвид яхтата на Роджър Бърбанк?

— Да, същата.

— Добре, продължавайте. Яхтата започнала да засяда и какво става?

— Ами, изглежда някакъв човек, на име Палермо, е имал среща с Милфийлд и...

— Това съвсем явно са сведения от втора ръка, а не собствени, на свидетеля знания — намеси се Линтън.

— Искате ли да направите възражение срещу това? — запита Мейсън.

— Не желая да бъда поставен в положение да протестирам по такъв тривиален повод.

Мейсън се обърна към съдията.

— Вероятно част от това са чужди сведения, ваша почит, но просто се опитвам да възстановя картината на случилото се, и то по най-експедитивен начин.

— Но ние ще призовем и Франк Палермо, свидетелят, който откри трупа — продължи да спори Линтън, и можете да го попитате що е видял.

— Нямам намерение да разпитвам този свидетел за видяното от Палермо — отвърна Мейсън. Ще го попитам кога се е срещнал с Палермо и какво му е казал той. — Поставям тези и всички други въпроси, за да можем да изясним обстановката и да представим пълна картина пред съда. Искам да възстановя събитията в хронологичната им последователност.

— А защо искате да внасяте непоследователност в хода на делото, като го обременявате с излишни засвидетелствувания за това, какво е вършил Палермо, след като е открил трупа? — запита Линтън.

— Защото — усмихна се Мейсън — възможно е да разбуля нещо от полза за защитата.

— Този свидетел — подметна саркастично Линтън — не знае нищо от полза за защитата, нито пък другите свидетели, които застават на това място и говорят истината, биха знаели нещо от полза за защитата. Изобщо едва ли съществува някой, който да знае нещо от полза за защитата.

— Ако съществуваше такъв човек — отреагира на секундата Мейсън, — по всяка вероятност щеше да ползува в този момент отпуската си.

Избликът от смях бе усмирен от чукчето на Нюарк.

— Моля съветниците да се въздържат от подобни, извън делото

коментари. Искате ли да направите възражение, мистър Линтън?

— Не, нямам намерение да изпадам в положение да възразявам срещу такива показания, ваша почит.

— Ако съветникът от обвинението не възразява, съдът е готов да чуе от всичко това толкова, колкото е необходимо, за да си изясни общия фон — отсъди Нюарк. — Продължавайте и отговаряйте на въпросите!

— Бих поставил въпроса по такъв начин — продължи Мейсън. — Вие бяхте човекът, който разговаря първи с този, който бе открил трупа?

— Вярвам, че е така, да.

— Разкажете ни какво точно се случи.

— Е, добре, беше събота предиобед, около 10:30, предполагам. Не погледнах тогава часовника. Видях лодка, идваща откъм устието на реката с човек, който гребеше с едно гребло, изправен.

— Имаше ли нещо, което да насочи вниманието ви специално към тази лодка?

— Да.

— Какво?

— Начинът, по който гребеше този човек.

— И какво по-специално в начина му?

— Всичко това е без компетенция и без връзка е делото изобщо — възрази Линтън.

— Възражението се отхвърля! — постанови Нюарк.

— Ами, малцина са тези, които действително умеят да вършат майсторски тази работа, а той я вършеше така. Лодката наистина се носеше по водата. И друго нещо ми направи впечатление — типът на лодката.

— Какъв вид лодка беше?

— Сгъваема, която може да се носи в автомобил.

— И кой бе в лодката?

— Когато дойде по-близо, той се разприказва, силно възбуден, речта му изпълнена с чужд акцент, името му било Франк Палермо, бил ей от там горе, от Скийнър Хийлз и имал среща с Милфийлд на яхтата и...

— Всичко това са чужди показания — посочи Линтън.

— Възразявате ли срещу тях?

— Да, ваша почит. Възразявам, понеже това са чужди думи и кръстосаният разпит върви така против процедурните правила. Този

човек е...

— Подкрепям възражението! — отсъди Нюарк.

— Добре — и Мейсън се обърна към свидетеля. — Ограничете се само с това, което вие сте сторил.

— Е, добре, този човек разказа какво е открил и в резултат на това аз се свързах с полицията.

— Какво съобщихте в полицията?

— Същото възражение! — обади се Линтън.

— Отхвърлено! — отрязва Нюарк. — Сега свидетелят бива разпитван върху неща, които сам той е казал и извършил.

— Ами, телефонирах в полицейската главна квартира и им казах...

— Няма значение какво сте им казал — намеси се Линтън отново.

— Тъкмо обратно — отвърна Мейсън. — Мен ме интересува какво е съобщил свидетелят в полицията. Надявам се, това е част от делото и при всички обстоятелства чрез него можем да открием евентуално пристрастие.

— Възражението се отхвърля!

— Известих в полицията, че съм пазач на яхт-клуба и че някакъв побъркан чужденец претендира, че е имал среща с Милфийлд...

— Ваша почит — протестира отново Линтън, — това е точно същата материя, върху която преди малко съдът не позволи на свидетеля да дава показания.

— О, не, не е — отговори съдията. Тогава той свидетелствуваше относно това, което му е казал Палермо. Сега дава показания за това, което сам той е казал на полицията. Защитата има пълно право да разпитва свидетеля по отношение на заявеното и стореното от самия него с оглед да открие пристрастие.

— Но все едно — продължи да протестира Линтън, — съветникът сега е на път да постигне същото, което преди малко му бе отказано на процедурни основания, тъй като свидетелят сега ще изложи разговора си с полицията по телефона!

— И нека го изложи! — отсече Нюарк. — Възражението ви е отхвърлено!

— Продължавайте — подкани Мейсън, — отговаряйте на въпросите.

— Съобщих в полицията, че този Палермо пристигна с лодка и заяви, че имал среща с Милфийлд на яхтата на Роджър Бърбанк; че

когато пристигнал там, яхтата била вече полегнала хубавичко на една страна, заседнала в тинята на дъното, после я заобиколил и извикал няколко пъти...

— Искам свидетелят да разбере — извика отчаяно Линтън, — че той трябва да свидетелствува относно това, което сам той е заявил на полицията, а не какво му е казал Палермо.

— Но аз говоря точно за това, което казах на полицията, че Палермо ми го е казал. Това не е ли правилно?

— Правилно е — засмя се съдията. — Продължавайте!

— Предадох им, че Палермо ми е казал, че като обиколил един-два пъти, накрая се качил на яхтата и повикал, за да разбере има ли някой там. Като не получил отговор, отворил люка, спуснал се по стълбите в кабината и намерил тук Милфийлд да лежи мъртъв.

— Разговаряхте ли повече с полицията? — запита Мейсън.

— Това бе приблизително всичко.

— Някакъв разговор между вас и полицията относно Палермо?

— Е, да, малко повече. Изглежда в полицията знаеха кой съм аз и попитаха, дали Палермо е наел лодката от мен.

— И какво им отговорихте?

Свидетелят се усмихна.

— Отговорих им тъкмо това, което Палермо ми отговори, когато го попитах откъде е взел лодката.

— И какво беше то?

— Изглежда Палермо не е привърженик на прахосване на пари. Било му ясно, че трябвало да гребе до яхтата, и тъй като си имал собствена сгъваема лодка, с която развеждал ловци из езерото, не виждал защо ще е необходимо да плаща на някакви градски обирджии петдесет цента или долар, за да наема лодка, така че просто сгънал лодката и я натоварил в автомобила си, а след топа стигнал с нея до яхтата.

— Не виждам какъв евентуален принос има всичко това но отношение на делото — вметна веднага Линтън.

— То може да се окаже факт от полза за защитата — засмя се адвокатът леко.

— Не виждам по какъв начин.

— Това — каза Мейсън с подигравателна симпатия в тона си — е в резултат на юридически астигматизъм.

— Е, хайде, джентълмени, нека се занимаваме само с делото — забеляза Нюарк.

— Съобщихте ли на полицията нещо, което Палермо да ви е казал относно времето, когато е напуснал жилището си в Скийнър Хийлз, за да спази часа на срещата?

— Каза ми нещо за това, но аз не го съобщих на полицията.

— Тогава свидетелят явно не може да дава показания за това — подхвърли Линтън.

— И явно свидетелят не бива разпитван за това — извести Мейсън.

— Прощавайте! — разпореди се малко троснато председателят.

— Вие давате лодки под наем? — продължи Мейсън.

— Да, сър, точно така.

— Има ли наблизко друго място, където да се наемат лодки?

— Не, сър. Мисля, че в този район единствено при мен могат да се наемат лодки.

— Дадохте ли някому лодка под наем през вечерта на този петък, когато бе извършено убийството?

— Възразявам и срещу това като неправилен кръстосан разпит!

— Възражението се отхвърля!

— Отговорете на въпроса, мистър Кемрън.

— Дадох под наем една гребна лодка.

— Само една?

— Да, сър.

— Какъв период от време покрива вашият отговор?

— От 16:00 в петък следобед до момента, когато бе открит трупът.

— Кой нае лодката?

Кемрън се усмихна.

— Името на човека бе Смит. Депозира пет долара и нае лодката, с цел да прави известни проучвания върху нощните навици на акулите. В края на краищата така се представи и претендираше, че затова наема лодката.

— И кога я нае?

— Около 21:00.

— За какъв срок от време?

— Върна лодката точно в 22:20, т.е. около час и половина от наемането ѝ. Спомням си, възникна някакъв спор относно продължителността на наемането и аз му казах да го приемем за един час, защото не можех да зная, дали беше или не точно 21:00, когато

тръгна.

— Един час не е ли твърде кратък срок за проучване нощните навици на акулите?

— Зависи от това колко навици ще проучвате и колко акули. В залата се чу смях.

— Но, джентълмени — надигна се Линтън, — свидетелят не е експерт по акулите.

Кемрън се поокашля неодобрително.

— Тъкмо обратно. Аз съм експерт по акулите, изучавал съм ги. Съдията Нюарк явно прояви интерес към тази фаза от показанията на свидетеля.

— Не знаете ли кой беше този джентълмен? — запита той, навеждайки се напред. — Известно ви е само, че името му е Смит?

— Да, сър.

— Докладвахте ли това в полицията?

— Ами... струва ми се, не. Спомням си, че никой не ме попита.

— Това ли бе единствената лодка, давана под наем през вечерта на убийството?

— Да.

— През кой период от време, казахте?

— От 16:00 в петък до събота сутринта. Дадох и друга лодка в 15:00, но в 17:00 тя бе обратно в яхт-клуба.

— Кой я бе наел?

— Една жена, също непозната.

— Сама жена, несъпровождана от никого?

— Точно така. Искаше я за риболов. Почти не давам лодки за риболов.

— А можете ли да опишете този Смит? — запита съдията.

— Да, сър. Беше млад човек, доста мургав, много слаб и много зелен с греблата. Запомних това, понеже ми направи впечатление, че...

— Мисля, че впечатленията на свидетеля не са уместни тук — възрази Линтън.

— Може би е така — съгласи се раздражено съдията, — но съдът е заинтересуван в тази фаза от показанията на свидетеля. Та казахте, че не е бил много вещ с греблата?

— Точно така, ваша почит.

— Не е ли това доста необикновено за човек, който проявява интерес, дори това да е само академичен интерес, към навиците на

акулите?

— Та тъкмо това исках да споделя, когато този правник ме възпря. Направи ми впечатление, че е твърде странно, дето човекът...

— Струва ми се, че сега вече не са ми необходими вашите впечатления, мистър Кемрън — усмихна се Нюарк. — Можете ли да опишете външността на този човек с колкото е възможно по-големи подробности? Как бе облечен? Колко тежи.

— Ами, беше се увил в едно пардесю и това бе друго нещо, което... е, не бе наистина странно, но някак не в ред.

— В какъв смисъл?

— Ами, как да ви кажа, ваша почит? Човек, тръгнал да гребе с лодка, обикновено облича някакъв жакет от мушама или кожа, или нещо от този сорт, а така също и спортен панталон с високи обувки или ботуши. Много невероятно е човек, практикуващ гребане, да тръгне да гребе облечен с пардесю, и то от добро качество.

— Защо?

— Е, не знаете ли, че лодките винаги пропускат вода и дъното им винаги повече или по-малко е замърсено с какво ли не. С пардесю в лодката, то значи да бъде замърсено о дъното й, не можете го опази от това. Поради начина, по който се строят гребните лодки, местата за сядане са ниско поставени и когато седнете, полата па палтото ви ще се натопи непременно в тая каша на дъното.

— Да, да, прозирам мисълта ви — вече явно заинтригуван произнесе Нюарк. — И този човек беше облечен в пардесю? Можете ли да опишете дрехата му?

— Беше в светъл цвят, нещо като светлосиво, но бе от добро качество.

— Някаква специална кройка?

— Не, ваша почит.

— И, казвате, бе на възраст около тридесет?

— Бих казал близо до тридесетте, но не повече от тридесет.

— Нещо за външността му?

— Както отбелязах, беше много тънък и мургав и някак прегърбен. Не мога да ви опиша какво точно искам да кажа, но когато привикнете с морето, започвате да познавате хората, които работят с веслата и платната. Почти винаги те са с широк гръден кош и ако видите човек хилав в гърдите, той винаги се отличава от другите — забелязвате го.

— Разбирам — откликна веднага съдията. — Значи, този човек

нае лодката около 21:00 и се завърна около 22:30?

— Да, ваша почит, така беше.

— Спомена ли нещо относно това, къде е бил?

— Загатна само, че е бил из плитчините да изучава акулите.

Носеше със себе си електрическо фенерче.

— Имаше ли някакъв бележник?

— Не се виждаше такъв, но не зная какво имаше в джобовете си.

— Запита ли нещо за местонахождението на плитчините? —

отправи въпрос Мейсън.

— Не, сър. Видимо знаеше точно къде да отиде. Седна в лодката и пое, но веднага пролича, че не разбира нищо от лодки.

— Как пролича?

— Та ударите му е веслата не бяха никак правилни. Ту потъват дълбоко във водата, ту едва се плъзнат по повърхността. Не знае да борави с лодка, беше явно.

— И това бе единствената наемана тази вечер лодка?

— Точно така.

— Бихте ли познал този човек, ако го видите отново?

— Да, сър, така ми се струва.

— Това е всичко — и Нюарк се обърна към Мейсън. —

Продължавайте, съветнико!

— И така — Мейсън внезапно промени предмета на кръстосания си разпит — очаквахте полицаите, когато пристигнаха, така ли?

— Да, сър.

— Сам ли пожелахте да ги отведете до яхтата?

— Да, сър. Попитаха ме, дали зная къде би могла да бъде яхтата и аз им казах, че зная къде обичайно пуска котва мистър Бърбанк.

— Кога горе-долу пристигнахте на яхтата?

— О, предполагам около 11:15.

— Това ще рече по време на най-ниската точка на отлива.

— Оставаше около един час и половина до достигане най-ниската точка на отлива.

— По това време беше ли вече заседнала яхтата на дъното?

— Спокойно мога да заявя, че беше заседнала.

— Доста наведена на дясната си страна?

— Твърде много. Беше трудно да се стои върху нея.

— И това навеждане сигурно е пообъркало доста много обстановката на яхтата?

— А, по тези неща не зная нищо. Не мога да направя никаква декларация относно състоянието на вещите.

— В каква степен се бе наклонила яхтата?

— Доста много.

— Колко по отношение на перпендикуляра?

— Трябва да беше някъде между двадесет и пет и тридесет градуса.

— И при тези обстоятелства бе трудно да се крепите на краката си.

— Да, трудно беше.

— Трупът лежеше на пода?

— Да.

— В положението, показано на тази снимка?

— Да, сър, правилно.

— Тогава, ако убийството е било извършено по някое време вечерта, до сутринта трябва да се е вметнал още един отлив. Това ще рече отливът, установил се в 00:03 след полунощ, рано в събота сутринта, нали?

— Да, сър.

— А също така има и един вметнат прилив?

— Да, сър.

— Кога е бил той?

— В 6:26 събота сутринта.

— Помните добре времето на приливите и отливите, нали?

— Това е моята работа, т.е. част от нея, помня ги добре.

— Ето сега тази снимка — посочи Мейсън. — Положението, в което е показано тялото, е съвсем в дясната страна на кабината, трупа̀т лежи с главата в най-ниската част от ъгъла.

— Да, сър.

— Не е ли твърде вероятно тялото да се е претърколило от мястото, където е било поначало, в противоположната страна на кабината?

— Да, сър, възможно е.

— И то по време на отлива от 00:03 след полунощ?

— Да, сър.

— Положението, в което бе немерено тялото, както е и зафиксирано върху фотоса, може ли да бъде пречка за претъркулването по време на споменатия отлив?

— Бих казал, че при това положение и трупа̀т не би имало

пречка да се претърколи.

— Той не е експерт по трупове — протестира Линтън.

— Експерт е по водни съдове — отсече съдията.

— Вземете например наклоняване като това — започна да обяснява свидетелят на съдията — и всичко ще отиде на наклонената надолу страна на кабината. Ето на, специално в случая в тази яхта, дясната ѝ страна е била надолу. Трупът може съвсем спокойно да е лежал на противоположната страна, когато убийството е било извършено, но нищо не би могло да му попречи при отлива в 00:03 да се търкулне точно на обратната страна.

Мейсън извади от джоба си транспортир и пристъпи до съдийската маса.

— Ако почитаемият съд има желание, може да проведе малко кабинетна детективска работа.

— Благодаря ви — усмихна се съдията, — тъкмо това беше на ума ми.

— Не мога да разбера какви са тези реплики между съда и съветника — възрази Линтън.

Съдията Нюарк постави транспортира върху снимката и отговори:

— Струва ми се, „Това е съвсем елементарно, мой скъпи Уотсън“ — цитира той усмихнат думите на Шерлок Холмс.

Съдебната зала зашумя във весело възбуждение, което дори съдията не се опита да възпре.

— Надявам се, ако почитаемият съд позволи, аз съм в правото си да искам да ми се даде някакво обяснение — измърмори обърканият заместник областен прокурор.

— Съдът провежда — обясни му Нюарк — дребна аматьорска детективска дейност върху правите, посочени от мистър Мейсън. Ще забележите, че свещта върху този фотос е закрепена под известен наклон по отношение на масата.

— Е, та какво от това? — учуди се Линтън.

— Транспортирът показва, че ъгълът на наклонението е приблизително седемнадесет градуса по отношение на перпендикуляра.

— Добре, какво ако е така? Когато убиецът набързо е прикрепвал свещта, той не е ползувал нито отвес, нито правоъгълник, за да е сигурен, че ще е точно права.

— Това, което, струва ми се, вие недоглеждате и което, съвсем

съм сигурен, е в мисълта на мистър Мейсън, е, че когато восъкът от тази свещ се е стичал, той се е разполагал доста равномерно около нея.

— Е, та каква връзка има всичко това? — настоя Линтън. — Восъкът си тече равномерно на всички страни, не е ли така?

— Не, ако свещта поначало е била под наклон — усмихна се Нюарк. — Свещта сама по себе си е ням свидетел на факта, че когато е горяла, тя е била в право положение.

— Но как е възможно това? Като гледате снимката, съвсем ясно се вижда, че свещта е отклонена доста много от перпендикуляра.

— Точно така. И струва ми се, това, което мистър Мейсън има на ум, е, че фактът на извън перпендикулярният стоеж на свещта е отлично указание кога тя е била запалена. Нали това е вашата мисъл, колега?

— Тъкмо това е — отговори Мейсън. — Ето защо показанията относно приливите и отливите са от такова първостепенно значение.

Председателстващият Нюарк изучава съсредоточено снимката в продължение на няколко мига, а след това извести.

— Вече приближава 17:00 и заседанието ще трябва да се прекрати за днес. Разглеждането на делото ще продължи утре предиобед в 10:00. Междувременно съдът би желал да посъветва обвинението да преразгледа своите теории по случая, като ги съобрази с факта на тази наведена свещ и с изказването на мистър Мейсън относно времето на приливите и отливите. Това е много важна нишка. Заседанието се закрива.

XVII

Пол Дрейк, разположен в кантората на Пери Мейсън, нареждаше с характерния си монотонен глас:

— Трябва да ти отдам дължимото, Пери. Наистина измъкваш зайчета от шапката си. Накара областния прокурор да тича по затворен кръг, а вестникарите ще кажат възможно най-доброто за твоя клиент, когато изготвят дописките си за следобедната сесия на съда.

— Не вадя никакви зайци от никакви шапки — и Мейсън започна да кръстосва пода на кантората с палци, пъхнати под жилетката, с леко наведена глава, така че фиксираните му в килима

очи сякаш искаха да пробият дупка в него. — Остави, Пол.

Чувствувам, че почти се домогвам до истината, но се страхувам, че не мога да намеря остатъка от пътя, който ще ме отведе до нея. Впрочем доволен съм, че съдията Нюарк разбра значението на свещта и на приливите и отливите.

— Странно, но тази мисъл за свещта никога не би осенила и мен — провлече Дрейк.

— Обяснението е просто — посочи Мейсън. — Почти всички убийства биват извършвани върху сушата. Полицейските детективи са навикнали да разсъждават около убийството при тези условия и просто недоглеждат елементарни фактори, които съвсем естествено влизат в пресмятанията на човек, привикнал с морето. Попитай моряка за каквото и да било, свързано с океана или корабоплаването, и неговата първа мисъл ще бъде за приливите и отливите. От друга страна, лейтенант Траг и момчетата от отдела за убийства едва ли мислят някога за приливи и отливи, освен ако случайно не са рибари.

— Но — намеси се Дела Стрийт — как тази свещ може да се свърже с...

— С какво? — прибърза Мейсън.

— С кървавия отпечатък върху стъпалото?

— Та точно той ме тревожи.

— Карол Бърбанк ли го е оставила там?

— Трябва да е тя. Така заяви, а и върху обувката й имаше кръв.

— Има ли нещо не на място във връзка с това? — попита Дрейк.

— Не на място е това — обясни Мейсън, — че ако историята, която ни разказва Карол, е вярна, тя трябва да е оставила отпечатъка, преди човекът да е бил убит.

— Но тя не би могла да стори това, Пери.

— Видя ли добре положението на отпечатъка, Пол?

Дрейк се поизвъртя и се изправи в креслото, където се бе излегнал.

— Дай да хвърлим отново поглед на тази снимка, Пери.

Мейсън отвори чекмеджето на бюрото си и подаде на Дрейк фотос, който показваше кървавия отпечатък от дамска обувка на стъпалото.

— Добре, какво нередно има тук? — измърмори Дрейк, след като бе проучвал снимката известно време.

— Отпечатъкът не е направен при споменатите условия.

— Защо?

— Нека се върнем за малко отново към въпросните отливи.
Каква е локализацията на този отпечатък?

— Точно по средата на стъпалото.

— Тъкмо така. Сега нека си представим, че по времето, когато тя е пристигнала на яхтата, последната вече е била силно наклонена. Стъпила е в локвата кръв и какво би станало после? Тръгнала е нагоре по стълбите и какво? Опитвал ли си някога да се изкачиш по наклонена на една страна стълба?

— Не — учуди се Дрейк, — за какво ми е притрябвало?

— Мейсън отиде до дрешника, измъкна една подвижна стълба и я наклони внимателно на една страна, докато я доведе до известен ъгъл.

— Е, добре, такъв е ъгълът на наклона на свещта. Представи си, Пол, че трябва да се изкачиш по такава стълба. Какво би сторил?

— Ако трябва да се изкачвам, бих предпочел да не се качвам.

— Не, ще се изкачиш, но как би извършил това?

— Не те разбирам — поклати глава Дрейк.

Дела отиде до стълбата и повдигна леко полата си, за да могат другите да видят ясно положението на стъпалото ѝ.

— Само един е начинът да осъществиш това, Пол. Не би могъл да сложиш стъпалото си по средата на стълбата изобщо, а ще стъпиш в ъгъла, на ръба на стъпалото, в най-ниската му част.

— Точно така — потвърди Мейсън. Дрейк подсвирна.

— Тогава, Пери, не мислиш ли...

— Зная, че отпечатъкът е оставен там, когато яхтата е била в относително водоравно положение — изпревари го адвокатът.

— Та това е тъкмо така, Пери. Карол заявява, че е отишла там веднага, щом е узнала новината. Локализацията на отпечатъка потвърждава нейната история. Яхтата не е започнала да се накланя по-рано от 21:00, а и Кемрън споменава, че моторницата е била взета...

— Чудесно — прекъсна го Мейсън, — всичко това съвпада, но бедата е там, че човекът не е бил мъртъв по това време.

— Не, бил е. Реконструирай случилото се и ще видиш, че всичко си идва на мястото. Бърбанк е отишъл на яхтата заедно с Милфийлд, сбили са се, Бърбанк го е повалил така, че това приятелче си е чукнало главата в пиринчения праг и...

— Или — прекъсна го Мейсън — повалил го е, откъснал лодката му да се носи свободно по водите и след това се е върнал на

брега. Някой друг се е добрал до яхтата, убил е Милфийлд и е изчезнал. Ей това трябва да докажа, ако ще трябва да измъквам Карол и баща ѝ от тази каша. И тъкмо така трябва да е станало всичко.

— Е, много хубаво би било — но съмнение звучеше в гласа на Дрейк — да се измъкнете по този начин, стига да можеш да го докажеш, Пери, но как ще стане това? На яхтата по това време са били само двама души: Милфийлд и убиецът. Милфийлд не може да говори, а убиецът не иска.

— Може би убиецът ще проговори. Възможно е и да го е сторил вече. Яхтата също може да каже доста неща. Необходимо е само да се вземат под внимание приливите и отливите, както би направил всеки моряк, и ще открием, че тезата на прокурора, повтаряна от мнозина други, чисто и просто не отговаря на истината.

— Как така? — запита Дела Стрийт. Мейсън възобнови крачките си из стаята.

— Тази личност, Бървел, изглежда да е наивен младеж в техниката на извънбрачната любов, но забележете, че не е толкова наивен, колкото иска да се представи. Заявява, че е пристигнал тук с Ларк в петък вечерта. Така ли е? Забелязахте ли как се изтърва да каже, че Дафни Милфийлд му е съобщила за смъртта на съпруга си, преди лейтенант Траг да е имал възможност да ѝ предаде този факт, преди да я бях посетил аз. Забелязахте ли колко много външността на мистериозната личност, заинтересувана толкова много от нощните навици на акулите, наподобява външността на този момък — Бървел?

— Да допуснем, че Бървел е ударил и повалил Милфийлд, а след това е напуснал яхтата, кипящ от гняв. Пристига Карол и намира човека, лежащ с глава близо до прага. Решава, че сигурно баща ѝ го е убил. Бащата допуска същото, но да предположим, че не го е убил. Тогава какво? Трябва да търсим отговор от самата яхта и от обстановката около трупа, те да ни разкажат какво се е случило и кой е убил Милфийлд. Това ще рече да направим просто нещата да съвпадат. Елементите за разгадаване на случая са толкоз прости, че и дете може да ги долови, но когато ги вземем заедно, те не искат да прилегнат до местата си. Нека погледнем на всичко от тази гледна точка. Приливът е бил в 17:41, като вземем предвид показанията на Кемрън. По-добре да изготвя схема.

Мейсън взе лист и молив и написа редица числа, след което го подаде на Пол Дрейк. Дела се изправи да гледа през рамото му.

Схемата гласеше така:

Петък вечерта — най-висока точка на прилива 17:41.

Най-ниска точка на отлива — три минути след полунощ, т.е. 00:03 в събота сутринта.

Следващата най-висока точка на прилива — 6:26 събота сутринта. Следователно в 20:00 петък яхтата е била заседнала и не би могла да се движи.

Започнала е да се наклонява в 21:00 петък вечерта. Напълно наклонена в 22:30.

Следователно следващото ѝ наклоняване би започнало в 2:00 събота сутринта.

Почти изправена, но още заседнала в 3:00 събота сутринта. Плаваща отново в 4:00 събота сутринта. Отново заседнала в 8:45 събота сутринта. Започва пак да се накланя в 9:45 събота сутринта.

Съвсем наклонена в 11:15 събота сутринта, когато пристига и полицията.

Дрейк проучи схемата и кимна.

— Това изглежда съвсем просто.

— Отлично — обяви Мейсън, като взе листа, — а ето ви тук груба скица от вътрешността на кабината и положението на трупа. Ще начертая две положения на тялото. Положение № 1, което показва къде лежи тялото, когато главата се е ударила о прага, и положение № 2, в което трупът е бил открит. Сега, Пол, запомни това добре. Наклоняването на яхтата би могло да претърколи тялото до положение № 2, но когато настъпи следващият прилив, трупът никак не би се върнал в положение № 1. Единственото, което би се случило, е при следващия прилив яхтата да се люлее хоризонтално, придържана от котвата на място. Когато започне да се наклонява, това става надясно, поради това че котвата е от дясната страна. Следователно, достигнал веднъж положение № 2, трупът ще лежи там, докато не се придвижи чрез действие от човешка ръка. Ето, погледнете скицата: и ще разберете какво искам да ви обясня — и Мейсън им подаде начертаното от него.

— Добре, Пери, не виждам да има някакви противоречия във всичко това — отзова се Пол Дрейк.

— Много добре. Нека сега започнем да сверяваме показанията и фактите по случая. Съдебният медик твърди, че не е имало друга рана по тялото, от която да би могло да се получи кръвене, с изключение на долбока рана върху тила, която е непосредствено над наломената част на черепа и за която следователно можем да кажем, че е

смъртоносната. Кръв има до праг га под главата на трупа при положение № 1 — значително количество кръв. Ще означим това върху скицата. Кръв има също под главата на трупа и в положение № 2. Налице са следователно две изолирани петна от кръв, без каквато и да била връзка помежду им, ако не смятаме няколкото единични капки кръв, които вероятно са в резултат от търкалянето на трупа по пода. Това би могло да се очаква, тъй като тялото ще лежи в положение № 1, докато наклоняването на яхтата започне да го претъркулва, но веднъж започнало търкалянето, наклоняването на яхтата ще бъде достатъчно изразено, за да продължава да го преобръща без спиране, докато трупът не срещне отишлата най-ниско дясна стена на кабината. Ето, да видим това на скицата.

Мейсън постави скицата върху облегалката на креслото така, че и тримата да могат да я виждат.

Дрейк остана загледан в нея няколко секунди и после запита:

— Но какво нередно има тук, Пери? Тъкмо така би се случило с трупа. Той би останал в първото положение до тогава, докато наклоняването започне да го търкаля, и веднъж набрал инерция, трупът ще продължи да се преобръща, докато достигне насрещната ниска стена в положението, в което и бе открит.

— Чудесно! Сега забележете, че яхтата е започнала да се накланя около 21:00 в петък вечерта и не е заела положението си на максимален наклон по-рано от 22:30 в петък вечерта. От друга страна, свещта се е навела до около седемнадесет градуса, което показва, че по времето, докато е горяла, яхтата се е наклонила само наполовина от пълния си наклон. Следователно от това можем да извадим заключение за някакъв приблизителен час, зависещ от различни фактори, които засега ние не можем да отчетем, но бих бил склонен да кажа, че можем да сметнем това време по средата на пътя на наклоняване на яхтата до седемнадесет градуса, да е някъде малко след 21:00 — да речем около 21:20 и навярно не по-късно от 21:30 и в никакъв случай след 21:40. Нека сега се потрудим да подредим нещата заедно, като се съобразяваме със заявеното от съдебния медик, че периодът на кървенето не може да продължи повече от половин час. Отначало трупът е лежал с глава близо до прага, което отбелязахме в скицата като положение № 1. След това се претърколил в положение № 2 и, ако наистина кървенето не е траяло повече от половин час и ако ние намираме локва кръв под главата и в двете положения, то ще сме принудени да приемем, че убийството е

било извършено някъде около 21:15 в петък вечер та, когато яхтата е започнала да се наклонява.

— Това заключение бива подкрепено и от свещта — кимна Дрейк.

— Съвсем правилно — потвърди Мейсън. Състоянието н свещта говори, че тя е горяла приблизително двадесет минути по времето между 21:00 и 21:40. Вероятно свещта е била запалена към 21:20 и е угаснала към 21:40.

— Да, преди това още бе тъмно — съобрази Дрейк.

— Сега достигаем до най-неясното в случая — продължи Мейсън — или Милфийлд е прекарал в кабината до този момент на тъмно, или пък съществува и друга алтернатива, която изглежда далеч по-вероятна, а именно, че на мястото, където бе намерена свещта, е имало малка останка от недогоряла свещ. Милфийлд е запалил нея, когато се е стъмнило. След като е изгоряла, Милфийлд е изхвърлил остатъците през борда и е запалил нова свещ и...

— За бога, това е то, Пери! — възкликна Пол Дрейк. — Така се свързват всички факти. Всичко отива на мястото си. Тъкмо Милфийлд е запалил свещта и убиецът е пристигнал на яхтата. Ще да е било не повече от пет-десет минути след запалването на свещта.

— Тъкмо така — съгласи се Мейсън. — Това фиксира времето за извършване на престъплението с почти математическа сигурност, нали Пол?

Дрейк кимна утвърдително.

— Но — продължи Мейсън — кавгата между Роджър Бърбанк и Милфийлд е била около 18:00. Карол Бърбанк е пристигнала в яхт-клуба веднага, щом е чула за това. На яхтата е била някъде след 19:00, но не преди 20:00. Яхтата все още е била в хоризонтално положение. Намерила е простряно на пода тяло в положение № 1, такова е поне нейното най-тържествено заявление.

— В името на свети Георги, Пери, ти си абсолютно прав! Момичето лъже! Лъже като циганка по отношение елемента време. Просто не може да бъде така, както тя го описва.

— Така е — съгласи се Мейсън, — всичко друго съвпада. Карол Бърбанк лъже. Трябва да е била на яхтата по някое време след 21:00. Да не забравяме, че или убиецът е запалил свещта, или тя я е запалила. Освен това съществува възможността свещта да е била запалена, след като убийството е било извършено и убиецът е изчезнал.

— Не съвсем правдоподобно от гледище на факта, че старата свещ е била изхвърлена — усъмни се Дрейк.

— Вярно, че не е много правдоподобно, но е възможно — отбеляза Мейсън.

— Да пукна, Пери, но Карол Бърбанк лъже — настояваме Пол.

— Чакай малко, не бързай! Налице е нещо, което подкрепя разказа й.

— Какво е то?

— Местоположението на кървавия отпечатък от обувката й — точно по средата на стъпалото. Това говори, че яхтата все още е била във водоравно положение, когато тази следа е оставена. Е, как ще обясниш това, мистър детектив?

Дрейк се почеса без нужда по главата.

— По дяволите, Пери, не мога. Този факт просто не съвпада с картината.

— Ето на, този кървав отпечатък показва, че Карол говори истината. От друга страна, състоянието на свещта показва, че лъже. Съгласно теорията ни за отливите не е било възможно убийството да е извършено преди 21:00, и запомни, че когато разследваш убийство, трябва да предвидиш доста неща. Убиецът винаги ще се мъчи да излъже. Понякога също така и някои от свидетелите лъжат. Следователно винаги трябва да имаш предвид факта, че историята, която някой ти разказва, независимо от свидетелската скамейка или не, може да бъде фалшива.

— Не би ли било възможно този отпечатък да е поставен нарочно за заблуждение? — запита Дела Стрийт.

— Ето, взе ми думите от устата — отвърна Мейсън. — Да допуснем, че момичето е добре запознато със значението на приливите и отливите, че е достатъчно умна и съобразителна и знае да взема бързи решения при трудни обстоятелства, и такова момиче изведнъж съзнава, че поради една или друга причина добре би било да изглежда, че убийството е извършено по време значително по-рано, отколкото наистина е било. Когато се е качила на яхтата, тя е била вече доста наклонена, но Карол съобразява, че ако остави кървава следа точно по средата на стъпалото, тава ще говори, че яхтата е била във водоравно положение.

— За бога, Пери — възкликна Дрейк, — най-после достигна до нещо! — Карол Бърбанк е точно такъв малък хитрец.

— Не се осмелявам да правя никакви допускания — каза

замислено Мейсън. — Налага ми се да улуча бика право в челото. Съдебният медик потвърди, че кръвотечението, ще рече обилното кръвотечение, обема период не по-голям от тридесет минути. Налице са две големи локви кръв, едната, в положение № 1 и другата, в положение № 2, в което и бе намерен трупът.

Това сочи, че убийството е станало около 21:20. Състоянието на свещта ни насочва също около 21:20. Това кърваво петно е нещо, което не съвпада с картината. Налага ми се да открия защо то не съвпада, кога е било направено, как е направено и защо е направено.

— Не е ли възможно — запита Дела Стрийт — този отпечатък да е оставен на следващата утрин, когато яхтата е заела отново хоризонталното си положение?

— Това е вероятното разрешение, което се върти в главата ми. Само така може да се обясни това несъвпадение на фактите засега.

— Появява се обаче въпросът, може ли кръвта да остане влажна толкова дълго време? — отбеляза Пол Дрейк.

— Мисля, че е възможно — отговори Мейсън, — и по-специално там, където кръвта е напоила килима. Спомнете си, че килимът в кабината е много дебел и плътен. Проучвайки обстоятелствените доказателства, достигнахме до три опорни пункта за фиксиране времето на убийството с математическа прецизност. Първият и най-важен е движението по часове на приливите и отливите. Вторият е свещта, разположена под ъгъл от седемнадесет градуса спрямо перпендикуляра, още повече с восъка, напластен равномерно около нея еднакво от всички страни, което говори, че свещта е била в почти право положение, когато е започнала да гори.

— А третият пункт? — отправи въпросителен поглед Дела.

— Продължителността на кървене от раната, навярно не повече от половин час. Искам да кажа кървене, което е в състояние да остави по килима такива локви, каквито бяха намерени. Ето защо съществува само една възможност: чрез синхронизиране на тези три фактора да уточним времето за извършване на убийството. В момента, когато сторим това, кървавият отпечатък върху стълбата идва веднага в пълно противоречие с всичко.

— Тогава — закоментира Дрейк — този отпечатък е поставен умишлено. А и този номер с изваждането на ръкавиците от чантата и падането на разписката върху пода? Всичко това е трик, Пери.

— Изигран на кого?

— На... господи, не зная, Пери, но изглежда най-вече на нас,

отколкото на когото и да било друг.

Мейсън кимна някак начумерено.

— Бях мислил върху всичко това, Пол. Този отпечатък е нещо, което не съвпада с останалото. Той е нещо, което не приляга към нищо друго, следователно трябва да приемем вероятността, че този отпечатък е изфабрикувана измислица и както ти посочи, този номер с оставянето на обувките в магазинята на гарата и излитането на разписката от чантата могат да бъдат тъкмо това, което изглеждат, че са. От друга страна, изглежда твърде вероятно всичко това да е планирана умишлено кампания обувките да попаднат в ръцете на полицията точно при такива обстоятелства, че фактът на кървавия отпечатък да изглежда още по-загадъчен.

Мейсън извади от джоба си схемата на приливите и отливите.

— Е, Пол, довечера ще трябва да проведем един експеримент.

— Какво по-точно планираш, Пери?

— Тази вечер най-високата точка на прилива е в 21:42. Най-ниският пункт на отлива ще бъде в 2:54 утре рано сутринта. Съгласно нашата схема яхтата ще заседне о дъното около 23:00 тази вечер. Ще започне да се накланя около 24:00. Съвсем наклонена ще бъде около 1:30. Някъде около половин час след полунощ с периодът, който искам да проуча — оттогава до 1:45.

— Къде е сега яхтата? — запита Дрейк.

— Като представител на притежателя на яхтата успях да я освободя от опеката на полицията и сега аз се грижа за нея.

Инструктирах Кемрън да я изтегли точно на мястото, където е била, когато с извършено убийството, и да бъде закотвена. Малко преди полунощ ще отидем там, за да проучим действието на отлива.

По лицето на Дрейк се изписа искрено съжаление.

— Какво ти стана? — учуди се Мейсън.

— Как можа да избереш тъкмо тази нощ, когато усещам, че гърлото ми не е в ред и започвам да чувствавам болки но всички стави?

— Начални симптоми на грип?

— Мисля, че отива нататък, но нямам температура. Чувствавам се само леко разкършен и отмалял. Исках да взема една турска баня, но ако...

— Забрави ги тези! — прекъсна го Мейсън. — Няма какво да правиш. Възнамерявам да проуча какво точно се е случило на яхтата, за да съм в състояние утре още сутринта да представя на съда своя

теория.

— Съдията наистина се заинтригува от тази работа със свещта — разсъждаваше Пол Дрейк.

— Ако успея да им представя солидна теория — кимна Мейсън, — ще мога да приключа със случая още утре сутринта. Не успея ли — бит съм.

— Идвам с вас, шефе — каза смирено, но настойчиво Дела Стрийт.

— Глупости! — реагира незабавно Мейсън. — Искам само да отскоча да проверя какво се е случило и...

— ...и аз идвам с вас! — прекъсна го тя.

— Тогава чудесно! — отвърна засмян Мейсън. — Да тръгваме!

XVIII

Тънка ниска мъгла бе увиснала над среднощните води.

Мейсън помогна на Дела да излезе от колата. Стъпките им затракаха по дъските на пътеката, водеща до къщичката на пазача от яхт-клуба. Силуетите на малките яхти за развлечение, привързани о пристана, приличаха на приказни нереални духове във влажния хлад на нощта.

В малката къщичка на края на кея блестеше светлина и човекът, който стоеше вътре на топло, щом чу тежките стъпки на Мейсън и бързото стакато от токетата на Дела, отвори вратата и им се ухили приветливо за поздрав.

— Здравейте, Кемрън! — обади се Мейсън.

— 'бър вечер! — посрещна ги той.

— Всичко наред ли е?

Очите на Кемрън се присвиха в тиха, блага усмивка.

Пожълтелите му зъби стискаха здраво къса, с изгризан мундшук луличка. Той я извади от устата си.

— По-добре влезте за няколко минути да се позатоплите. Там върху водата ще бъде яко студено. В кабината на яхтата има печка, но докато стигнете там, ще премръзнете. Върху моята печка пее чайник с гореща вода и ром. Ако ви се харесва горещ ром с масло, аз...

Мейсън не го дочака даже да завърши.

— Какво още ви задържа тогава?

Кемрън погледна усмихнат към Дела и отправи някак

неуверено въпрос към Мейсън.

— Две чашки или три?

— Три — бе отговорът на младото момиче.

— И можете да го пригответе толкова силен, колкото ви харесва — допълни Мейсън.

Кемрън постави по една солидна бучка масло в три чаени чашки, наля кипяща вода, захар и подправки, а след това и ром.

— Брат ми се занимава с добив на масло — обясни той. — Праща ми достатъчно, за да облажвам рома си. Вие, хора, няма ли да се съблечете?

— Не — отвърна Мейсън, — тръгваме веднага, щом приключим с рома. Не ще ни навреди да наберем малко топлина, реди да тръгнем.

Дела и Мейсън мълчаливо кимнаха един другиму наздравица над ръба на дебелиите порцеланови чаши и засърбаха горещото питие.

— Това е животоспасяващ еликсир — възхити се Мейсън.

— Ъхъ. Тази нощ доста затегна. Около полунощ винаги застудява над водата. Налага ми се често да обикалям нощем и ви казвам, че е много приятно да се прибереш в тази малка уютна колибка.

— Не се ли чувствувате самотен тук? — попита Дела?

— Не — запуфка доволно с лулата си Кемрън. — Имам си книги и... е, не зная, човек може да се почувствува самотен в голяма къща, но не и в малка колибка като тази, където всяко нещо е на мястото си. След всичко привиквате така със самотата си, че поминавате сам много по-добре, отколкото с когото и да било.

— За колко време ще достигнем яхтата? — запита Мейсън.

— О, не повече от десет минути. Доколкото разбрах, искате да ви отведа до там с моята малка моторница и да ви оставя. После да ви прибера около 2:00, нали?

— Точно така.

— Разбрано — съгласи се Кемрън, — ще пристигна навреме за вас. Исках само да разбера точно часа, понеже не обичам да напускам за дълго време къщичката. В действителност и не бива, но предполагам, че такова кратко отсъствие не ще навреди никому. Бих искал само да разчетете времето си така, че да сте готови за връщане веднага, щом пристигна. Открихте ли някакви улики?

— Улики не — засмя се Мейсън, — искаме да поогледаме.

— Хм.

— Разбира се, можем и да открием нещичко.

— Прав сте. Как ви се сторих днес на свидетелската скамейка?
Не увредих ли с нещо вашата теза?

— Ни най-малко.

— Това ми харесва. Надявам се, че ще отървете и двамата.
Чудесни хора са. Мистър Бърбанк ми е добър приятел. И дъщеричката му, така привързана към него. Такова скромно и възпитано момиче! Е, ако сте готови, да тръгваме!

Мейсън и Дела Стрийт оставиха празните чаши на мивката.

— Да вървим! — подкани адвокатът.

Скоро моторчето разбуди нощта. Моторницата се понесе напред, като носът ѝ надипли водната повърхност от двете ѝ страни. Студената нощ поглади лицата им с влажни, ледени пръсти. Лодката забръмча в канала, след минута-две заобиколи издадения в морето нос и се заблъска в черните води на речното устие.

— Изглежда, трудно е да се управлява тук? — попита Мейсън.

— О, навиквате така, че и с вързани очи откривате пътя си. Трябва да се придържате към някой ориентир на брега и всичко е благополучно. Вижте върха на този нос, очертан върху ей това насрещно сияние. Дръжте ги точно на една линия. Виждате ли, сега ги оставих зад себе си.

— Още малко и ще ме направите правоспособен навигатор — засмя се Мейсън.

— Има нещо пред нас — отбеляза Дела.

Лодката веднага намали скоростта си.

— Ето и яхтата — извести водачът им. Обиколиха яхтата в кръг и се доближиха до парапета.

— Сега вие се покачете на борда — подкани лодкарят Мейсън.

Мейсън кимна, протегна ръце, улови студения, лепкав железен парапет и се покатери на борда. Кемрън му хвърли въже и се обърна към Дела.

— А сега, мис, аз ще ви помогна.

Двамата я подкрепиха да се прехвърли на палубата. Кемрън придвижи лодката така, че да удари леко яхтата, и след това съобщи:

— Вече е заседнала о дъното.

— Чудесно!

— Е, внимавайте, когато започне да уляга. Ще продължи да затъва още, после сякаш ще се вцепени права и внезапно ще се наклони. Сега, искате ме обратно тук в 2:00, така ли?

— Точно така — потвърди Мейсън.

— Добре, ще съм тук. Внимавайте за всяка ваша стъпка, та да не се нараните.

— Ще бъдем внимателни — обеща Мейсън.

Кемрън, изглежда, все още се колебаеше да тръгне.

Продължаваше да се държи за парапета, докато моторът работеше на празен ход и облак изгорели газове се стелеше над водата.

— Добре, ще тръгна обратно около 2:00, нали?

— Да.

— Мислите ли, че ще сте готови за тръгване по това време?

— Надявам се.

— Е, хайде довиждане!

Кемрън отблъсна лодката и седна на кърмата. Моторът загърмя енергично и за няколко секунди моторницата изчезна от погледа им, въпреки че трясъкът на мотора продължаваше да раздира влажната от мъгла тъма.

— Е, хайде да се спускаме долу — и Мейсън извади джобно фенерче. — Бъди предпазлива, Дела, палубата е хлъзгава.

Мейсън извади ключ, отключи кофара на люка, плъзна го настрана и помогна на Дела да се спусне по стълбата към кабината.

— Колко е уютно! — възкликна Дела.

— Всичко е както трябва — и Мейсън запали свещ.

— По какъв начин се отопляват?

— Ей там има печка, която гори с дърва и въглища. Употребяват я и за готвене, и за отопление. Наредих на Кемрън да я зареди с топливо. Да, готова е, само да я запалим.

Той драсна клечка кибрит и я пъхна в огнището. Хартията и подпалките запращаха с весел пламък.

— Е, сега вече няма какво да правим, а само да чакаме отлива — въздъхна Мейсън.

— Яхтата вече засяда — погледна Дела часовника си.

— Да, килът постепенно се врязва в тинята.

В този миг яхтата едва доловимо се люшна надясно.

— Не само затъва — отбеляза Мейсън, — но след няколко минути ще започне да се наклонява. Не ще ни отнеме много време. Искам да разбера точно колко време преди най-ниската точка на отлива едно тяло може да се претърколи и как се накланя яхтата по време на отлива.

Дела потрепери леко.

— Започваш да ставаш нервна?

— Малко. Някак ми е страшно. Нека угасим свещта и чакаме на тъмно. Печката дава достатъчно светлина... усещам, че сме някак открити, лесно забележими... всеки може... е, разбирате, през илюминатора... — тя спря и се засмя спазмодично.

Мейсън духна незабавно свещта.

— Е, така е по-добре — поуспокой се Дела. — Имах усещането, че нечии очи ни дебнат през илюминатора.

Мейсън я обгърна с ръка.

— Забрави всичко това. И жива душа не знае, че сме тук.

Тя се усмихна в знак на извинение и се притисна до неговото закрилящо я рамо. Огънят пращеше весело. Малки румени пламъчета играеха през отвора на печката. Тишина легна над тях, тишина, нарушавана само от лекото пликане на водата около корпуса на яхтата. Корабчето се навеждаше бавно надясно, като това ставаше едва доловимо.

Мейсън погледна светещия циферблат на часовника си и реши:

— Сега е времето да легна на пода в позата на трупа.

Дела погледна към тъмночервеното петно върху килима.

— Не ми харесва да ви гледам легнал там.

— Защо?

— Картината е много зловеща. Може да ни донесе... Не можете ли да легнете на друго място но същия начин?

— Не. Експериментът трябва да се проведе точно при същите условия.

Мейсън се обтегна на пода, като главата му се отпусна на няколко сантиметра от прага на кабината.

— Добре ли е, Дела?

— Всичко изглежда толкова тайнствено. Кара те да мислиш за духове.

— Ех, да можеше някак си духът на Милфийлд да дойде и ни разкаже точно как е станало всичко това, то би било отдих за нас.

Дела се приближи и седна на пода до него. Дланта ѝ се плъзна надолу по ръката му, пръстите ѝ напипаха неговата длан и се обвиха около нея.

— Не забравяй, че трябва да ме считаш за труп — потупа я той по рамото.

— Но не се чувствувате като труп? — засмя се тя.

— Не.

Яхтата изскърца леко, накланяйки се още малко.

— Все още няма достатъчно наклон, та да ме прати до отсрещната стена. Когато стане тона, да не забравим да засечем точно времето. Къде е електрическото фенерче, Дела?

— На масата.

— Ама какъв ден бе днес в съда, а? Коров като този под, но все пак се усещам добре.

— Не бива да вземате всичко толкова дълбоко — погали тя челото му.

— Ъхъ — съгласи се Мейсън сънливо, а минутка по-късно повлече — колко е часът?

— Наближава 1:30 — погледна тя часовника му.

— След десетина-петнадесет минути ще разберем всичко.

Изведнъж Дела промени положението си.

— Не е необходимо да лежите така неудобно. Я си повдигнете главата — и тя я положи на скута си. — Така можете да разкажете за всичко, което има да се случи, както ако главата ви се търкаля по пода.

— Не бива — протестираше сънливо Мейсън. — Главата ми трябва да с там долу... на йода... Искам точно да узная времето... О, добре... може би всичко ще е по-добре, ако се отпусна напълно.

Пръстите ѝ докосваха леко челото му, галеха веждите му и затворените очи, пригладваха назад косата му.

— Лежете си само и се отпуснете — шепнеше тя.

Мейсън повдигна ръка, намери нейната, доближи я до устните си, задържа я за миг така и после я отпусна. Спокойното му и равномерно дишане показваше, че е заспал, и в съня си още веднаж той посегна за ръката ѝ и я задържа на гърдите си.

Минутите течаха без промяна в обстановката. Дела Стрийт седеше неподвижна. Яхтата, заседнала вече здраво в тинята, изглежда бе престанала да се накланя повече. Дрямката обхвана постепенно и Дела. Топлината на кабината, обгърналата ги дълбока тишина, отпускането на нервите след тежкия ден в съда и късния час, прибавен към всичко това, оброни главата ѝ в приятно сънно замайване.

Внезапно подът се раздруса и след миг се наклони стръмно надясно. Изведена рязко от сладката дрямка, Дела отначало не успя да издаде никакъв звук, а се улови инстинктивно за дръжката на вратата. Отпуснатото тяло на Пери Мейсън се търкаляше надолу. Пробуден от дълбок сън, той рефлекторно се мъчеше да впие пръсти

в килима, а след миг Дела чу тъп удар, когато тялото на адвокатата срещна дясната ниска стена на кабината. Веднага след това прозвуча смехът му в тъмнината.

— Е, Дела, предполагам, че заспах хубавичко и всичко това се свърши. Сега е точно 1:43. Съгласно моите пресмятания това прави четири часа и една минута след кулминацията на прилива. Естествено в последователните кулминации съществува незначителна разлика, която трябва да се има предвид, но това е почти нищо и...

— Какво има? — сподави уплашен вик Дела, когато той спря рязко да говори.

— Слушай! — предупреди тихо той.

От непрогледния мрак навън долитаха ритмични глухи удари, които с всяка измината минута ставаха все по-отчетливи. Това бе шум, който предизвикват весла, когато при всяко гребване се трият в ръба на лодката.

— Какво е това? — прошепна Дела.

— Гребна лодка — отговори с приглушен глас Мейсън.

— Идва към нас?

— Да.

— Допускате ли, че това е човекът, който идва да ни прибере с гребна лодка? Моторът може да се е повредил нещо и...

— Твърде рано. Бъди спокойна, Дела! Къде си?

— Ей тук, до печката. Търся ръжена. Ако това е убиецът...

— Ш-ш-ш-т! — предупреди Мейсън. Той се отправи в тъмното към нея.

— Нека се опитаме да намерим джобното фенерче.

— Търсих го вече — прошепна тя. — Когато яхтата се наклони рязко, трябва да е паднало от масата. Ето, шефе, по-добре вземете ръжена. Той е тежък и...

Лек внезапен удар поклати яхтата, когато идващата лодка се удари о нея. По палубата над главите им закънтяха тежки стъпки. Люкът изтрака и се плъзна по шините.

Мейсън бързо придърпа Дела към вратата.

— По-скоро тук, в ъгъла! — пошепна той.

В следния миг сноп от силна светлина освети кабината, след което мигновено угасна. Кракът, поставен на горното стъпало, се извъртя изведнъж и спря. За секунда натрапникът остана неподвижен, после кракът бързо изчезна. Люкът изтрещя обратно на мястото си. Стъпки прекосиха наклонената палуба, а след това се чуха и в

лодката. Греблата заудряха яростно по водната повърхност.

— Бързо! — и Мейсън се насочи към стълбата. — Намери фенерчето, Дела! Пипай по ниската част на стаята, там ще се е спряло, подай го!

Мейсън се покатери по стъпалата, отмести люка и главата и раменете му бяха обгърнати от студения въздух. Тънката мъгла се бе превърнала във влажен дебел пласт, увиснал на вълма над водата, поглъщащ звуците и объркващ посоките. Ударите на веслата звучаха панически откъм млечния мрак.

— Хей, ти, върни се обратно! — закрещя Мейсън.

Бесният плясък на веслата се ускори още повече и друг никакъв отговор не дойде от обвитата в мъгла тъма.

— Ето фенерчето, шефе — и Дела Стрийт тикна металическия цилиндър в ръката му. Той натисна бутончето и сноп светлина се удари в стената от мъгла. Ефектът бе същият, както ако би се опитал да прекара лъч през шише с мляко.

Шумът от греблата чезнеше в далечината. Мейсън ругаеше тихо.

— Какво го изплаши? — питаше Дела. — Не предизвикахме никакъв шум.

— Печката — обясни Мейсън. — Когато е отворил люка, топлината го е ударила в лицето. Веднага е разбрал, че някой е на яхтата.

— Господи, шефе! Така се изплаших, че усетих как ставите ми се размекнаха — по-специално коленете.

Той я притегли до себе си, угаси светлината и така притиснати, двамата се заслушаха. Чуваха се единствено леките капки, ронещи се от кондензираната по яхтата мъгла.

— Той може да е преустановил гребането и да се е оставил на течението да го носи — разсъждаваше гласно Мейсън с горчив тон. — Боже, дано Кемрън се появи по-скоро със своята моторница.

Стояха известно време така, като напругаха слух. Изведнъж Дела трепна.

— Шефе, струва ми се, че я чувам!

Още веднъж застанаха в напрегнато безмълвие. Чу се едва доловимо бръмчене, което постепенно нарасна и накрая се превърна в непогрешимото стакато на работещ мотор.

— Чува се тъкмо от посоката, в която изчезна лодката — зарадва се Мейсън. — Може да се натъкне право на нея. Да го накараме да побърза.

Той запали фенерчето, издигна го иго завъртя в кръгове, като по този начин го подканяше да бърза.

След минута-две моторницата изпълзя от мъглата и шумът на мотора секна, когато опитна ръка долепи лодката до ниската част на яхтата.

— Хайде, Дела — подкани Мейсън, — да вървим!

Закрепвайки се здраво на ръба на палубата, той грабна момичето под мишниците и тя премина парапета, оказвайки се в лодката. След миг и той бе до нея.

— Бързайте! — подкани той Кемрън. — В морето има лодка, която трябва да настигнем. Изчезна по посока, от която дойдохте вие. Дайте на моторницата най-голямата възможна скорост, после угасете мотора за малко и да се послушаме.

— Гребна лодка? — учуди се старият човек. — Никой не е наемал лодка от мен. Аз...

— Няма значение — прекъсна го Мейсън. — Палете мотора!

Моторницата се понесе. Водата закипя под задната ѝ част и когато набра скорост, влажният въздух забрули лицата на пасажерите.

— Достатъчно! — нареди Мейсън след две-три минути. — Изключете и да се послушаме за малко.

Кемрън угаси мотора. Лодката продължи да се плъзга по повърхността. Бълбукането на водата, което придружаваше движението ѝ, не позволи за кратко време да се чуе нищо. Когато постепенно лодката загуби инерция, обгърна ги гробна тишина, тишина, наситена с мъгла, която се нарушаваше само от съвсем слабото плискане на водните маси около лодката. Не се чуваше никакъв шум от гребла. След две-триминутно напразно напъгане на слуха Кемрън обясни:

— По този начин не можете да сторите нищо, освен да налетите право отгоре му. Той ви чува, когато го приближавате, и се отклонява от пътя ви, спира да гребе, когато угасите мотора, и започва отново, щом го чуе да работи.

— Тогава остава само едно — предложи Мейсън. — Да се движим в зиг-заг напред и назад. Той трябва да е някъде тук.

Кемрън включи незабавно мотора. Лодката зашари из мъглата в зиг-заг. Мейсън бе застанал на носа с протегнатата шия и вкаменено лице, взиращ се напрегнато в млекоподобния мрак пред себе си, като се надяваше всеки момент да види неясните очертания на лодката във

водата или тя да лъсне изведнъж пред моторницата.

Не видя нищо подобно.

Още веднъж моторницата замря. Кемрън се провикна:

— Не смея повече, мистър Мейсън. Ще се загубим в мъглата. От тук не мога вече да виждам ориентири върху сушата и сега дори не съм сигурен къде точно се намираме.

— Добре — съгласи се Мейсън. — Струва ми се, че това прилича на търсене игла в купа сено. В коя посока остана яхтата? Бих искал да се върнем за малко там.

— Ами, не съм много сигурен точно къде сме, но ще се постарая да я открия. Ще да е тук някъде наоколо.

Той изви носа на моторницата и го държа известно време на право.

— Не биваше да напускам мястото си за толкова продължително време — укоряваше се той. — Не ми е позволено изобщо да го напускам. Какво ли би търсил някой посред нощ на тази яхта?

— И аз се чудя на това — отговори Мейсън. — Едва ли би искал да задигне нещо. Възможно е да е знаел, че сме там. Чакайте, чакайте! Може би не бива да се връщаме на яхтата. Той може да е...

Малко в дясно от тях и вероятно на четвърт миля пред лодката сноп от пламъци избухна във вид на гъба и експлозия заглуши ушите им. Високо съскаха пламъците на пожара, чуваше се все по-усилващо се прашене, последвано от падане на нещо тежко на стотина метра вляво от тях. След миг водата наоколо им закипя от шрапнелен дъжд.

— Отломки падат — заключи Мейсън.

Кемрън премести луничката си от единия ъгъл на устата в другия умислено.

— Тази експлозия трябва да е това, за което мислехте, мистър Мейсън, когато променихте решението си да не се връщаме на яхтата.

— И това е така — засмя се Мейсън. — Хайде да се връщаме!

Моторът зарева до крайна степен. Лодката едва докосваше повърхността, когато се понесе устремно напред, после описа голям полукръг. Парцали мокра мъгла полепяха по лицата им, сякаш се бяха превърнали във валеж на едър сняг. Влажният студ сякаш пронизваше костите им.

— Не ще трае още много време — извести Кемрън. — Да се надяваме, че не съм се изгубил.

В следващите няколко минути тримата бяха така замръзнали, че не бяха в състояние да отронят нито дума. Изведнъж от тъмнината

пред тях изскочи шамандура. Кемрън изви умело и я избягна на сантиметри, а след малко се насочи към сушата. Смътните контури на крайбрежните височини се очертаваха върху обсипаното с едва мъждукащи звезди небе. Пред тях блесна светлина, обкръжена със светъл ореол от влага. Мъглата се бе разредила значително. Лодката описа крива и пред тях се очертаха силуетите на привързаните о кея яхти.

Въпреки че пътуването трая много кратко, студът бе сковал така краката на Пери Мейсън, че той скочи с големи усилия на дървеното мостче, хванал в ръка въжето за прикрепване на моторницата. Кемрън угаси мотора, взе въжето от адвоката и завърза лодката за пилона.

— Как се чувствувате? — обърна се той към Дела Стрийт.

— Б-р-р-р! — потрепери момичето и се засмя.

Тримата се запътиха и след малко Кемрън отвори вратата на своята малка, приветлива къщичка. Мамещата топлина на печката ги обгърна гостоприемно. Тихата песен на чайника наподобяваше мъркането на галеща се котка. Без да промълви и дума, Кемрън наля гореща вода в три чаши с подправки, масло и захар, като добави и добри порции ром.

— Това — зарадва се Мейсън — е тъкмо, което ни трябва.

— Това — допълни Дела — ще спаси живота ми. Мислех, че не ще си го възвърна вече. Изглежда, дрехите не помагат никак срещу такъв студ.

— Пронизва цялото ти тяло — съгласи се старецът, палейки лулата.

Той повдигна капака на печката, постави две големи дъбови цепеници, напълни отново чайника и внезапно се ослуша, взирайки се през прозореца.

— Приближава кола.

— Колко е часът? — запита Мейсън.

— 2:15.

— Струва ми се, че са минали векове — засмя се Дела.

— Искам да надникна във вашата таблица за приливите и отливите — и Мейсън извади молив и лист от джоба си. — Ще ми се да открия каква е разликата в движението на водите тази нощ и през нощта, когато бе извършено убийството. Аз...

— Идват насам — докладва Кемрън. — Двама са. Приличат на полицаи.

Твърди стъпки отекнаха по дървения мостик.

— Звучи като барабан — занервнич Дела, — злокобен барабан. Вратата се блъсна, без да се почука. Двамата мъже, застанали на прага, опипваха с очи Кемрън.

— Каква беше тази експлозия?

— Яхтата на Бърбанк излетя във въздуха.

— Така си и помислих. Водихте ли там някого тази вечер?

Кемрън посочи Пери Мейсън и Дела Стрийт.

— Можете ли да се закълнете, че двамата са били на яхтата?

— Да.

— Колко време след като напуснаха яхтата стана експлозията?

— Между пет и десет минути. Не повече от десет.

Полицайте наблюдаваха Мейсън с войнствено стиснати челюсти.

— Прибирай си багажа, мой човек. Ще те водим в главната квартира.

— Не ставайте глупаци — отреагира Мейсън. — Тази сутрин трябва да съм в съда. Аз съм Пери Мейсън.

— Пет пари не давам, ако ще да си и Пилат Понтийски, тръгвай за главната квартира!

— Гребна лодка дойде до яхтата — започна търпеливо да обяснява адвокатът. — Тогава си мислех, че е някой, който иска да задигне нещо от яхтата, но пришелецът се изплаши, когато отвори люка и разбра, че печката в кабината гори. Сега разбирам, че е искал да постави бомба със закъснител. Няма е представа кога ще напуснем яхтата и е видял чудесна възможност да унищожи и нас, и яхтата. Тази работа с отварянето на люка, понечването му да се спусне в кабината, а после побягването му, като се отдалечаваше с бясно гребане в тъмнината, е била част от намерението му да ни заблуди по отношение на това, което е смятал да извърши. Навярно е поставил бомбата веднага, щом като е стъпил на яхтата.

— Как изглеждаше този човек?

— Не го видяхме дори.

— Каква беше лодката?

— Не я видяхме.

Полицаят се ухили — високомерно, дразнещо хилене.

— Трябва да умееш да ги скрояваш по-добре, — а после добави — и на всичко отгоре си адвокат, а?

— По дяволите! — ядоса се Мейсън. — Свържете се с главната

квартира по радиото. Нека блокират целия бряг. Да се постараят да пипнат всеки, който се прокрадва наоколо. Вижте не ще ли можете да хванете тази лодка, когато се измъква от водата, ако вече не е дошла.

— И да направя маймуна за смях от себе си, като се уловя на тази въдица, и да обърна всичко с главата надолу. Не, Мейсън, съжалявам, а що се отнася до пас, ти си избраникът. Ти и тази дамичка сте ходили до яхтата. Какво сте търсили там?

— Изучавахме действието на отлива.

— Хубав боклук! — отзова се саркастично полицаят. — Вие сте занесли бомбата. Разчели сте си времето, та да се измъкнете, докато гръмне.

— Не ставай глупак! — нервираше се Мейсън. — За какво ми е притрябвало на мен да унищожавам яхтата?

— Защо някой друг ще иска да я унищожава? Ти имаш много повече основания от всеки друг — и полицаят се обърна към Кемрън. — Пожела ли той да се върне направо тук или представи някакви доводи да се върти близо до яхтата? Да се бави, докато цялата работа се ликвидира?

Кемрън се колебаеше.

— Говорете! — подкани го полицаят.

— Не беше точно така — изсумтя накрая морякът. — Търсихме из мъглата тая лодка, като кръстосвахме в зиг-заг напред и назад.

— Някъде близо до яхтата ли?

— Около четвърт миля от нея.

Двамата полицаи размениха погледи, след което задушиха във въздуха и надникнаха в празните чаши.

— Какво сте пили тук? Ром, а?

— Пийнахме — отговори сухо Кемрън, като тъпчеше лулата си, без даже да посегне към бутилката с ром.

— Добре — кимна полицаят към Пери Мейсън. — Хайде, ти и тази дама!

XIX

Светлината в полицейския участък се състоеше от една-единствена електрическа крушка, прикачена към тавана на порцеланов рефлексор. Осветлението бе дрезгаво, мъчително, удряше право в уморените очи, но не бе в състояние да освети добре

предметите в стаята.

С лице, носещо белезите на напрежение и изтощение, Пери Мейсън се бе опянал в стола си, с крака поставени върху един от ъглите на разкривена маса. Той погледна часовника си и изруга.

— Проклетия! Аз все още мога да понасям всичко това, но ти, Дела, се нуждаеш от малко сън.

— Изглежда не можем да сторим нищо, шефе.

— Ще почакаме още пет минути, а след това смятам да направя доста нещо. Аз...

Вратата се отвори. Полицаят, който ги беше задържал, се отмести на една страна, докато лейтенант Траг влизаше. Полицаят го последва и затвори.

— Е, да допуснем, че сега ще разкажете на лейтенанта какво точно се случи...

— Разговора ще вода аз, Медфорд — прекъсна го Траг и се обърна към Мейсън. — Какво се случи?

Мейсън кимна към полицаия, когото Траг бе нарекъл Медфорд.

— Вашият скептичен приятел остави убиецът да се изплъзне под пръстите му.

— Разкажете ми за всичко това — подкани лейтенантът. Адвокатът разказа за отиването им на яхтата, за посещенията на гребната лодка и за експлозията.

— Какво търсехте на яхтата? — запита лейтенантът.

— Исках да проуча действието на отлива — каза откровено Мейсън.

— Какво по-специално?

— Исках да легна на пода и да разбера точно колко време след кулминацията на прилива яхтата се накланя достатъчно, за да е в състояние да ме претърколи до най-ниско разположената страна.

— Какво открихте? — в тона на Траг имаше нескрит интерес.

— Четири часа и една минута след прилива яхтата се наклони достатъчно, за да ме преобърне до най-ниската степен на кабината.

— Колко време след прилива? — запита Траг, невярващ на ушите си.

— Четири часа и една минута — повтори Мейсън и се прозина. — Ще е необходимо да се направят само надлежните корекции в малките разлики по дати. А сега, мой скъпи лейтенант, Дела Стрийт и аз ще трябва да си вървим у дома или някой ще трябва да ни връчи обвинение. Изберете си, което искате.

— Това е то, Медфорд. Можете да си вървите — заключи лейтенантът.

Полицаят се колебаеше.

— Начинът, по който се държаха, лейтенант, говореше сигурно, че са виновни. Бих искал да можехте да видите лицата им, когато ги задържах.

— Аз бих искал също, но това е всичко, Медфорд. Колебаещ се, Медфорд напусна стаята.

— Това би променило времето на извършване убийството — отпрати Траг замислен поглед към Мейсън, — а то значи около 21:40.

— Въпрос на доуточняване — поправи го Мейсън, — но не забравяйте, че обвинението фиксира времето между 17:30 и 18:00.

— Това не означава повече нищо — съгласи се веднага Траг, — особено след като повдигнахте в съда въпроса за приливите и отливите и след показанията на доктора за времето на кръвотечение.

— Боя се, че Хамилтън Бъргър не ще се съгласи с вас.

— Не желая да бъда цитиран за това, което ще ви кажа, но не мога да мълча.

— Какво е то?

— Съдията Нюарк е съгласен с вашата теория и е готов да направи днес в съда малка аритметика. Не ще накърня гласуваното ми доверие, ако ви кажа, че вашият „приятел“ Хамилтън Бъргър е съвсем объркан. Би трябвало да го чуете, когато разпитваше Дъглас Бъруел.

— О, вие го намерихте, значи? — възкликна Мейсън.

— Разбира се, намерихме го.

— Какво ви разказа той?

— Тази история за пристигането му с Ларк в петък през нощта бе празни приказки. Пристигнал е със самолет в петък следобед. Мисис Милфийлд му телефонираше, че има намерение да побегне с него, но когато стигнала до летището, решила, че това е грешна стъпка и се прибрала в къщи. Той изтичал веднага до летището, успял да намери запазено, но незаето от пътник до последния момент място и долетял, до Лос Анжелос за драматични обяснения. Разговоряли кратко. Дафни Милфийлд била страшно нервна. Накрая му обяснила, че мъжът ѝ бил заедно с Бърбанк на яхтата и че тя държи да говори предварително с него — не било почтено, ей така да изчезне. Склонила Бъруел да иде до яхт-клуба, да наеме гребна лодка и след това да вземе и нея от определено място, някъде малко над вдаващия

се в морето нос.

— Защо не е отишла заедно с него да наемат лодката?

— Било й неудобно, защото човекът от яхт-клуба я познавал и не желала да я вижда с него.

— Продължавайте, нека чуем края на тази история — подкани Мейсън.

— Бъруел гребал до мястото на срещата, въпреки че не бил много изкусен в тази работа, а тя е експерт с лодките. Тя гребала до яхтата, оставила го да чака в лодката, качила се на корабчето, запалила свещ и останала там около двадесет минути, а той треперел отвън. По това време яхтата е била вече доста наклонена. Отвън той не чул никакви гласове. Не е чул и шум от борба. Мисис Милфийлд се завърнала и му съобщила, че работите вървят добре; че мъжът й е склонен да й уреди наред с развода и прилична материална подкрепа; че ще е свободна веднага, щом се изготвят документите за всичко това. Бъруел е трябвало да се прибере в хотела и да чака.

— Поставял ли й е Бъруел някакви въпроси?

— Не ставайте наивен. Момчето е влюбено до уши и приема всичко, което тя му каже. Около 11:00 на следващия ден мисис Милфийлд му позвънила и го известила за смъртта на съпруга си. Наредила му да се къдне, че е пристигнал с Ларк рано в събота сутринта. Не трябвало да се опитва да се свързва с нея при никакви обстоятелства или да споменава нещо относно разходката да яхтата.

— А какво ви разказа мисис Милфийлд? — заинтересува се Мейсън.

— Тя даде пълни показания. Прие, че Бъруел говори истината; че е отишла с него до яхтата, за да се срещне със съпруга си; че когато се качила там, намерила го прострян мъртъв на пода.

— На кое място?

— Там е работата. Твърди, че е лежал с глава на сантиметри от прага; че яхтата била започнала да се накланя, но не била напълно наведена; че човек можел да се движи наоколо, като се прикрепя, улавяйки се тук и там; че на масата е имало прилепена напълно изгоряла свещ, не било останало нищо от нея, а само купчина восък. Твърди, че восъкът е бил още топъл и мек. Запалила нова свещ и я забила във восъка. Поставила я така, че да стои исправена. Била накапала предварително малко от горящата свещ върху восъка, колкото да се размекне. Тя е достатъчно откровена, та да заяви, че мъжът й не означавал за нея нищо друго, освен източник на средства

за живот. Тъкмо се бил заел с тази работа за разработване на петролни полета и счела, че ще е глупаво от нейна страна да го напусне, когато ще става милионер. Решила да потърси издръжка преди развода. Когато разбрала, че е станала богата вдовица, помислила си, че и това не е лошо.

— Обясни ли защо е променила решението си да замине за Сан Франциско?

— Приятел на мъжа ѝ я настигнал на летището и ѝ обяснил, че от това няма да излезе нищо. Осъзнала, че той е прав. Щяла да зареже всичко, ако Бървел не бе грабнал самолета да ѝ долети на главата.

— Как се чувства Бъргър след всички тези разкрития?

— Като в ада. Не би му харесало, ако знаеше, че ви разказвам всичко това. Разказах ви го по една причина.

— Каква е тя?

— За да ми кажете какво имате в ума си и след това да се приберете и се наспите хубаво чак до обяд.

— При всички обстоятелства ще спя до късно — засмя се Мейсън. — Дори не ще се доближа до съда, ще изпратя там Джексън. Отлично знам, че Бъргър ще плаче за отлагане на делото.

Траг пуфкаше усилено с пурата си.

— Търсен клиент сте вие, Мейсън.

— По природа аз не съм опак човек. От постоянния си контакт с полицията се научих да бъда такъв. Не ми е ясно, защо трябва да ви давам нещо, Траг? Вие винаги сте се старали да ме ударите в гърба, а този път се опитахте да сторите това и на Дела.

— Понеже този път действвахте чрез Дела — отвърна Тръг. — Вие и аз сме на противната страна на оградата, Мейсън. Вашите методи са блестящи, но са извън правилата. Докато играете играта по този начин, ще удряме по вас при всеки отдал ни се случай. Този път само идвам с маслиново клонче в ръка. Изложете ми вашите идеи и ние ще забравим за Дела Стрийт и тези изцапани с кръв обувки.

Замислен, Мейсън обсъждаше предложението.

— Не ще отивам по-далеч, Траг, само толкова. Ще ви дам ключовата улика на цялата загадка.

— Каква е тази ключова улика?

— Човек, изкачващ се по наведена на една страна стълба, ще остави кървав отпечатък в най-ниската част на стъпалото, а не по средата му.

Челото на Траг се покри с бръчки.

— За какъв дявол ми говорите вие?

— Давам ви ключовата улика, най-значимия факт в този случай. Траг дъвчеше пурата си.

— Оставете ги тия, Мейсън. Да не би да искате да измъкнете Роджър Бърбанк от цвъртящия тиган, като намъкнете Карол Бърбанк в огъня?

— Само ви давам ключовата улика. Трябва сам да се справите с останалото. Вземете една стълба, наведете я под ъгъл и проведете експеримент. Човекът, който се е изкачвал по онази стълба в яхтата, е в състояние да сложи ходилото си по средата на стъпалото, ако яхтата е във водоравно положение. Ако е наклонена, отпечатъкът ще се окаже в долния край на стъпалото. Изпробвайте със стълба, ние го правихме вече.

Траг пушеше смълчан. Изведнъж той скочи.

— Струва ми се, Мейсън, че слушах твърде дълго приказките ви. Отдръпвам настрана маслиновото клонче.

Мейсън се прозина и смачка угарката от цигарата си в пепелника.

— Причината да не ви кажа всичко докрай, Траг, е опитът ви да zlepоставите Дела, а това никак не ми се нрави.

— Хич не давам и пукнат грош, дали това ви се нрави или не. Ползувахте я да вади горещи кестени от огъня заради вас, но ние ще ѝ изгорим пръстите... И не бъдете така дяволски уверен, че сте съвсем чист във връзка с пращането на яхтата по дяволите, с цел да унищожите веществени доказателства, мъдри човече!

— Какви доказателства?

— Необходимото време за наклоняване на яхтата до толкова, че да е в състояние да претърколи едно тяло в най-ниския край на стаята.

— Разказах ви какво установих.

— Точно така сторихте, но това са неподкрепени с нищо думи на адвокат, който защитава собственица на окървавена обувка.

— Не ми ли вярвате?

— Не зная, но съдът съвсем сигурно не би повярвал.

— А аз мисля, лейтенант, че ще повярват — усмихна се Мейсън.

— Хайде, Дела, да си вървим.

Учуденият Медфорд ги зяпна, когато се подадоха от стаята, и погледът му светна в безмълвна враждебност, докато Мейсън прикрепяше Дела по коридора.

— Довиждане, приятелче! — усмихна му се адвокатът. — Не зная защо, но струва ми се, Траг гори от нетърпение да си поприказвате.

XX

Съдията Нюарк влезе в съдебната зала, зае мястото си зад махагоновата маса и погледна въпросително към празното място до Джексън.

— Мистър Мейсън не е ли тук?

— Мистър Мейсън възложи на мен да продължа защитата — обяви с достойнство в гласа си Джексън.

— Ако почитаемият съд позволява — започна Морис Линтън, — обвинението би желало да...

— Почакайте за минутка — пресече го съдията. — Съдът иска да направи едно съобщение, преди някой от съветниците да представи каквото и да било предложение. Съдът желае да му бъде представена юридическа интерпретация на таблицата за приливите и отливите. Възможно е обаче да има известни различия по отношение времето за прилив и отлив специално на мястото, където е била закотвена яхтата. Склонен съм да вярвам, че обемът на водата в устието, имам предвид масата на водата, която тежи над даден пункт и която, допускам, има известна инертност, е в състояние да доведе до известни вариации. Съдът би искал да му се представят доказателства, определящи точно времето за натлачване, а оттук и различията между публикуваната официална таблица за приливите и отливите и времето на проявите им в мястото, където е била закотвена яхтата по време на убийството. В състояние ли сте, господин областен прокурор, да представите тези доказателства, без това да засегне сериозно вашия план по хода на делото?

Хамилтън Бъргър се надигна бавно с тромава важност.

— Боя се, ако почитаемият съд позволява, че това едва ли ще е възможно. Развоят на събитията от последната нощ бе такъв, че обвинението би искало да помоли за отлагане на делото. Не вярвам да нарушавам процедурата, ако разкрия пред съда, че през изтеклата нощ яхтата е била разрушена, както изглежда, чрез бомба със закъснител.

Нюарк се окашля многозначително.

— Проведе ли обвинението някакъв експеримент, преди яхтата да бъде разрушена?

— Съжалявам, но трябва да заявя, че не сме, ваша почит.

Разбрах, че се извършват експерименти от страна на мистър Мейсън.

— И мистър Мейсън не е тук?

— Не е, ваша почит.

— Съдът проявява дълбок интерес към действието на прилива и отлива. Целият случай може да зависи от тях. Какво е вашето мнение по отношение отлагането на делото, мистър Джексън?

— Бях инструктиран да се противопоставя на такова предложение.

— Мисля, че кодексът предвижда отлагане за не повече от два дни наведнъж и не повече от шест дни сумарно, а също така трябва да се направи и писмена молба за това. Попълнихте ли такава, мистър Бъргър?

— Не, ваша почит. Наистина не ще има никаква вреда за защитата да се съгласи с отлагане на делото.

— Съветникът от защитата, изглежда, е на друго мнение.

— Ако заседанието може да се отложи само до днес следобед — пледира отчаяно Хамилтън Бъргър, — смятам, че бих могъл лично да вляза в контакт с мистър Мейсън...

— Какво мислите за отлагане до днес следобед? — обърна се съдията към Джексън?

— Инструктиран съм да отказвам каквото и да било отлагане, ваша почит.

— Много добре. Нека тогава обвинението продължава по делото!

— При тези обстоятелства, ваша почит — възвести важно Бъргър, — обвинението предлага делото да бъде прекратено.

Лицето на съдията Нюарк потъмня.

— Разбира се, съветникът е в правото си да осуетява желанията на съда, доколкото не съществува опасност...

Съдията се поколеба, сякаш се чудеше колко далеч да отиде със своето порицание, но в това време Джексън се намеси бързо.

— Ваша почит, инструктиран съм да не се противопоставям на прекратяване на делото.

Съдията Нюарк оформи изведнъж решението си.

— Много добре. Обявявам делото за прекратено. Обвиняемите са свободни. Считаю обаче за правдиво да отбележа, че в случай на

повторно задържане на обвиняемите, съдът, ще вземе под внимание това, което се случи. Обявявам заседанието за закрито.

Нюарк се надигна от креслото, запъти се към кабинета си, но внезапно се обърна.

— Мога ли да замоля съветниците да дойдат в моята стая?

Джексън изтича до телефонната будка в коридора, набра номера на кантората на Мейсън и запита:

— Герти, дали шефът е там?

— Не е пристигнал още.

— Имам известие за него. Съдията покани съветниците при себе си. Това ми харесва. Изгаря от любопитство по някаква теория за приливите и отливите. Мисля, че мистър Мейсън трябва да дойде тук.

— Какво стана с делото?

— Прекратиха го.

— Добре, ще се опитам да намеря шефа. Вие го замотавайте там. Ще кажа на мистър Мейсън да телефонира, ако реши да пристигне. Това може да поуспокои малко старата птица.

— Едва ли е уместно да се отзовавате така за съдията Нюарк — укори я Джексън с тон на превъзходство.

— Що се отнася до мен, той е дърта птица — изсмя се Герти и затвори телефона.

Джексън прекоси съдебната зала и отвори вратата към кабинета на съдията Нюарк.

Хамилтън Бъргър и Морис Линтън, изглежда, се намираха в неловко положение. Съдията Нюарк си чертаеше нещо върху лист попивателна хартия. Той вдигна очи при отварянето на вратата.

— Влезте, мистър Джексън! Къде е мистър Мейсън?

— Не е пристигнал още в кантората. Предадох да се обади, когато дойде.

— Много добре! Седнете, моля! Джентълмени, напълно съзнавам, че съгласно закона вие сте в правото си да пренебрегнете желанието на един магистрат. И все пак тази тактика не ми харесва.

— Нямах намерение да направя публично подобно предложение, ваша почит — тонът на Бъргър преливаше от извинение, — но след като мисис Милфийлд признава сега, че е била на яхтата около 21:30 в петък вечерта, нямах друг избор. Младият човек, увлечен явно по нея, е наел гребна лодка от Кемрън и са отишли заедно до яхтата.

Нюарк отбеляза часа върху лист, написа още няколко цифри и

сви устни.

— Твърди ли тя, че тогава съпругът ѝ е бил жив?

— Тя заяви, че е бил мъртъв и го намерила да лежи в положение № 1, както го назова условно съветникът от защитата, с глава близо до прага.

— Защо не е съобщила по-рано за това?

— Бояла се да не бъде обвинена, че тя го е убила. Опитвала се да се прикрива.

— Хм! — изсумтя Нюарк.

— Така го схванах аз — обясни Бъргър.

Нюарк започна да драска безцелно върху листа пред себе си.

— В показанията на съдебния медик се твърди, че активното кръвотечение не би могло да продължи повече от двадесетина минути след нанасяне на смъртоносния удар. Следователно убийството е било извършено по времето, когато яхтата е започнала да се накланя, но още не е била достигнала максимума на наклона си. Това навеждане на яхтата все пак е прогресирало в период, малко по-кратък от двадесет минути, за да успее тялото да се претърколи до най-ниско разположената стена и все още да продължи и там кървенето. Съществува въпрос по какъв начин се осъществява това наклоняване? Дали то става постепенно и бавно или до известен момент се достига постепенно известно наклонено положение и след това последва внезапно окончателно навеждане? Това е кардиналният въпрос в този случай. Можете ли да му дадете отговор?

— Не мога — призна Хамилтън Бъргър.

— Тава е най-важният пункт в целия случай — подчерта с укор в гласа си съдията.

— Зная това — съгласи се Бъргър, а след това започна мрачно.
— Сега...

Вратата внезапно се отвори и Пери Мейсън, свеж и в добро настроение, им кимна.

— Добро утро, джентълмени!

По лицето на Нюарк се изписа облекчение.

— Мистър Мейсън, силно ме заинтригува проблемът за приливите и отливите. Мисля, че случаят може да бъде разрешен, като обсъдим в детайли този въпрос. Ще бъдете ли любезен да ми съобщите какво разкрихте снощи? Изглежда, вие сте единственият, който оцени правилно огромното значение на тази информация.

— Стана ясно — засмя се Мейсън, — че яхтата засяда о дъното

около два часа и петнадесет или двадесет минути след връхната точка на прилива. Накланя се повече или по-малко постепенно, докато достигне ъгъл от около седемнадесет градуса спрямо перпендикуляра, след което настъпва съвсем кратък период на покой и яхтата се накланя внезапно до крайно положение.

— И какво е времето за настъпване на това внезапно, последно накланяне на яхтата?

— Снощи то бе точно четири часа и една минута след най-високата точка на прилива.

Очите на съдията блестяха с интерес.

— Мнозина от юристите — продължи Мейсън — не обичат обстоятелствените доказателства. На мен те ми допадат. Не съм бил никога в конфликт с доказателства от този характер. Конфликтът винаги ми е бил с навика на някои да интерпретират тези доказателства безгрижно повърхностно. Ненавиждам вкостененото мислене. Да вземем за пример настоящия случай. Сега ни е известно, че мисис Милфийлд е била на яхтата около 21:30 в петък. Знаем, че по това време яхтата вече се е била наклонила значително. Знаем, че това наклоняване е станало към дясната ѝ страна. Известно ни е, че някой е запалил нова свещ по времето, когато яхтата е приближавала наклон от около седемнадесет градуса по отношение на перпендикуляра ѝ. Знаем, че тази свещ е била поставена в разтопения восък от горяла преди това свещ.

— Допускате ли тогава мисис Милфийлд да е извършила престъплението? — запита Нюарк. — Ако е така, по какъв начин? Не забравяйте, че според свидетелствуването на медицинските органи ударът трябва да е бил извънредно силен.

— Така — продължи във весело настроение Мейсън. — Изправени сме пред явно противоречие. От една страна, престъплението трябва да е било извършено, когато яхтата все още е била в сравнително водоравно положение, в противен случай кървавият отпечатък не би бил в средата на стъпалото. От друга страна, ако трупът се е претърколил в това положение, което съм означил на скицата си като № 2, смъртта трябва да е настъпила в периода от около двадесетината минути, преди яхтата да е извършила последното си и окончателно наклоняване надясно.

— Не можете да съобразявате едновременно тези два фактора — намеси се Бъргър. — Заключение ви трябва да бъде свързано с единия или другия. Не можете да се възползвате и от двата.

— Нещата са толкова прости — ухили му се Мейсън, — че се изплъзват помежду пръстите ви.

— Страхувам се, че не мога да ви разбера какво точно имате предвид — каза Бъргър с тон на накърнено достойнство.

— Много просто — продължи Мейсън. — Човекът е бил убит и трупът е паднал направо в положение № 2. Убиецът го е върнал в положение № 1, а след това отливът го отпратил отново в положение № 2, но по това време кръвенето е било вече преустановено. Просто само поради топа, че намерихме килима окървавен под главата на трупа, намерен в положение № 2, веднага теглихме заключение, че кръвоизливът е продължавал и по времето, когато отливът го е претърколил в това същото второ положение. Другото обяснение е толкова просто и явно, та може да ви влуди, че не сте мислили за него още от самото начало.

Нюарк пое скицата от Мейсън. Хамилтън Бъргър се надигна, заобиколи зад съдията и се вторачи през рамото му.

— Проклет да съм! — произнесе прокурорът едва чуто под носа си.

— Но, ако трупът е паднал направо в положение № 2 — изтъкна Нюарк, — то човекът не е срещнал смъртта си при удара на главата в прага. Тогава какво е причинило смъртта му?

— Тежкият железен ръжен от печката на яхтата.

— Та тогава — възкликна съдията — ако убитият е бил ударен отзад с ръжен, това изключва теорията, че убиецът трябва да е здрав, силен мъж. Дори и жена може с ръжена да нанесе удар, който да има достатъчна сила, за да му счупи черепа, разбира се, ако ударът дойде отзад и свари човека неподготвен за него.

— Точно така — потвърди Мейсън. — Убиецът обаче е недоогледал едно нещо. Защо тялото е било пренесено в положение № 1? Явно защото убиецът е искал да припише убийството на Бърбанк. Веднъж изнесена на бял свят тази истина от Ню Орлеан, Бърбанк би бил обвинен в предумишлено убийство. И така фактът, че убиецът се опита да залепи това убийство на Роджър Бърбанк, говори, че той е някой от тези, които са запознати с неговото минало.

Мейсън взе скицата, сгъна я, постави я в джоба си и продължи.

— Разбира се, не е моя работа да давам ум на областната прокуратура как да върши работата си, но наистина ако съм на мястото на мистър Бъргър, бих си послужил с малко от по-твърдите средства. Когато убиецът придвижи трупа, това бе погрешната му

стъпка, издаде се. И това, джентълмени, е всичко, което аз зная за случая с наклонената свещ. Смятам, че то е достатъчно, за да ви доведе до развързката, ако действувате бързо, разбира се.

XXI

Пери Мейсън, Дела Стрийт, Карол Бърбанк и Роджър Бърбанк седяха в кантората на адвоката. Роджър Бърбанк смучеше нервно пурата си. Мейсън барабанеше леко с пръсти по повърхността на бюрото си. Дела Стрийт бе седнала на ръба на стола зад секретарската си маса. Единствена Карол Бърбанк не даваше външен израз на нервна напрегнатост.

— Пол Дрейк ще пристигне всеки миг — съобщи Мейсън. — Току-що телефонира.

— Мислите ли — запита Карол Бърбанк, — че съдията Нюарк си бе изяснил всичко?

— Не във всички детайли. Бе си изработил теория, що се отнася до времето за извършване на убийството, основана върху движението на прилива и отлива, но не му минаваше и през ум, че убиецът бе предал себе си чрез придвижването на тялото. Той... а, ето и Пол.

Едва Дрейк бе почукал на вратата и Дела вече я бе отворила пред него. Под давление на възбудата у Дрейк бе изчезнала привичната му отпуснатост.

— Ти им отвори очите, Пери — започна той, без да губи време за поздрав. — Картината се очертава полека-лека.

— Имаме вече и признание? — запита Мейсън.

— Все още няма от главния виновник. Той стои със стиснати зъби. Мисис Милфийлд засега рисува картината.

— Какво разказва тя?

— Достатъчно, за да може Бъргър да изготви обвинението. Кажими, Пери, как разбра кой е извършил убийството?

— В центъра на всичко стоеше фактът, че трупът бе преместен от положение № 2 в положение № 1. Това показваше, че лицето, което го е преместило, трябва да знае нещичко за „скелета в гардероба на Бърбанк“ и е съобразило, че ако може да стори всичко така, та да изглежда, че Бърбанк е извършил престъплението, то Бърбанк не би имал и следа от шанс да се спаси, още повече че убиецът е съзнавал, че ще бъде направен несръчен опит от страна на

фамилията Бърбанк за прикриване на престъплението, а, от друга страна, разобличаването на този опит ще утежни още повече вината на Бърбанк. Съществуваха три външни лица, които знаеха тайната на Бърбанк от миналото му в Ню Орлеан. Отначало я знаеше само Дафни Милфийлд, а по-късно тя я разказа на съпруга си и на Ван Нийз. Цялото бъдеще на Ван Нийз в петролната сделка се основаваше върху възможността на Милфийлд да получава пари в брой от Бърбанк. Ако Бърбанк успееше да докаже измамата на Милфийлд, те нямаше да получат и цент. Както аз виждах картината, понеже вече бе направен опит да се осребри една трагедия от миналото на Бърбанк, убиецът трябваше да бъде или Дафни Милфийлд, или Ван Нийз. Бях склонен да мисля, че е Ван Нийз, защото бях сигурен, че бомбата на яхтата бе поставена от убиеца. Освен това същият вдигна доста шум с веслата, когато се отдалечаваше, и то не така любителски както би го сторил Бървел, но не и с такава сигурност както един експерт като мисис Милфийлд, която знае да борави с лодка твърде добре. От друга страна, бе явно, че Дафни Милфийлд трябва да е знаела доста рано след убийството за смъртта на съпруга си и трябва да се е кооперирала с убиеца в изграждането на алиби. И тъй заключих, че Дафни ще е слабото звено във веригата.

— Е, прав си, Пери — подхвана Пол Дрейк. — Когато Бърбанк се досетил, че Милфийлд го мами, наредил му да се срещнат на яхтата. Милфийлд изпаднал в паника и се свързал с Ван Нийз. Не знаел просто какво да прави. Смятал да се опита да замаже работата, но, в случай че не успее, разбрали се с Ван Нийз да ликвидират Бърбанк, преди още да се е оплакал някъде. Двамата изготвили и план за убийството. Милфийлд трябвало да наеме лодка от Кемрън, да отиде на яхтата и да се опита да убеди Бърбанк, че всичко е лъжа, като същевременно се опита да разбере какво е известно на Бърбанк. Малко преди да тръгне за яхтата, Милфийлд се свързал по телефона с Палермо. Това сигурно е станало не много време след като Бърбанк е посетил Палермо. По описанието на „конкурентния купувач“, дадено му от Палермо, Милфийлд е разбрал, че е бил Бърбанк. Отчаян, той предложил на Палермо голяма сума, за да отиде на яхтата и разкаже на Бърбанк, че е измислил цялата история за парите, които му дал Милфийлд, понеже познал Бърбанк и смятал да откопчи от него повече: Що се касае до Ван Нийз, според плана им той трябвало да се снабди със сгъваема лодка — тази идея ги осенила, когато видели лодката на Палермо, — да я откара до устието на реката и да я

прикрие там, а той да се навърта наоколо на сигурно разстояние, като същевременно наблюдава и яхтата. Уговорили се, когато Милфийлд напуска яхтата, да сигнализира на Ван Нийз. Ако е успял да умири Бърбанк, нямало да последва нищо, но ако не е успял да го убеди със серия лъжи, подкрепени от Палермо, тогава Ван Нийз е трябвало да се доближи съвсем незабелязано до яхтата, да постави бомбата на палубата, да се отдалечи бързо и да достигне мястото, където е оставил колата си. Тук е било необходимо само да сгъне лодката, да я натовари и да се прибере. На Ван Нийз би му било нужно алиби за времето на експлозията. Заедно с Дафни Милфийлд, която всъщност е била увлечена по него, изработили схемата за това алиби. Тя трябвало да отиде до летището точно по времето, когато щяло да се извърши взривяването на яхтата. Уговорили се да телефонира на Бъруел в Сан Франциско, като му заяви, че е решила да избяга с него, по обстоятелства извън волята ѝ налагат да се откаже от тази стъпка. Бъруел, неопитен младеж, бил захласнат лудо по нея. Заловила се с него само като обикновен флирт, но той ѝ пишел страстни писма с молби да избяга с него. По-нататък мисис Милфийлд съчинила фалшивата бележка, която привидно имала предназначение да съобщи на съпруга ѝ, че го напуска. Дала тази бележка на Ван Нийз заедно с писмата, писани от Бъруел. Ван Нийз от своя страна е трябвало само под натиск да разказва колебливо как Дафни, емотивната циганка, е отишла па летището и как той я настигнал там. Той трябвало да подкрепи разказа си с драматично представяне на бележката и писмата на Бъруел, оставени на съпруга ѝ. Какво се случило обаче? Бърбанк не се въздържал, повалил Милфийлд с удар и решил да го задържи на яхтата. Покачил се на палубата, отвързал лодката на Милфийлд и я пуснал да се носи свободно по вълните. После седнал в моторницата и изчезнал в посока на яхт-клуба. Видял заминаването на Бърбанк, Ван Нийз естествено се разтревожил доста. Веднага загребал до яхтата и там намерил Милфийлд, замаян още от удара по челюстта. Ван Нийз бил силно нервиран на приятеля си и започнал да го ругае. Милфийлд също се разгневил, обвинил го в интимни връзки с Дафни и го ударил. По физика Ван Нийз не можел да се мери с Милфийлд. Бил е повален още с първия удар, но видял тежкия ръжен до себе си, грабнал го и го стоварил върху главата на Милфийлд. Тялото се строполило на мястото, което ти означа като положение № 2. Когато видял, че приятелят му е мъртъв, Ван Нийз се изплашил. След това изведнъж се досетил, че тъй като Бърбанк се е

сбил с Милфийлд, за него ще има възможност да направи така, та да изглежда, че Бърбанк се опитва да използва същото оправдание както преди, когато е убил човек в Ню Орлеан. И така Ван Нийз претърколил трупа до прага, отворил вратата и подредил всичко така, че престъплението да бъде приписано на Бърбанк. После скочил в лодката и се прибрал, но трябвало да разкаже всичко на Дафни. Това не било толкова трудно. Като ѝ разказал всичко, обещал ѝ, че ако си кротува, бил сигурен, че ще може да постигне с Бърбанк известна договореност относно правата на Милфийлд в петролните находища и тя ще се окаже богата вдовица. Мисис Милфийлд отишла до летището и провела телефонния разговор с Бъруел, точно както го планирали, така че ако полицията се заинтересува, да може да открие, че междуградският разговор е бил проведен от една от телефонните кабинки на летището. Така алибито, което бяха скроили за оправдание на Ван Нийз при убийството на Бърбанк, им дошло готово на ръка при убийството на Милфийлд.

— Имах на ум — каза Мейсън, — че това алиби може да е било скроено за нещо друго. Предполагам също, че когато, мисис Милфийлд е разбрала какво се е случило на яхтата, е посочила на Ван Нийз, че е забравила там нещо.

— Точно така — отвърна Дрейк.

— Какво е било то?

— Малката кодирана чекова книжка на Фред Милфийлд.

Сделката с Палермо не е била единствената. Той е мамил системно Бърбанк и го е ограбвал, а парите е превеждал в чекова сметка на свое име, но кодирана.

— И допускам, те са решили да приберат книжката, с цел да не бъде открита, та после да претендират пред Бърбанк за съвсем справедлив дял от петролната разработка, полагащ се на Милфийлд?

— Такава е била горе-долу сметката им. Знаели са, че полицията ще започне да опитва да прикачи престъплението на Бърбанк, и са усетили, че веднъж открили книжката, за полицаите не ще бъде трудно да я дешифрират и от чековата сметка да открият пълния списък от гешефтите на Милфийлд. Това не е било удобно за двамата престъпници, защото Бърбанк би бил в състояние да анулира всички договори, сключени от Милфийлд, на основата на неговата измама.

— И мисис Милфийлд е предложила тя да отиде да я прибере, така ли?

— Съвсем си прав. През това време Бъруел вече е бил

пристигнал и Дафни решила, че може да използва своя влюбен поклонник да я отведе на яхтата. Била е убедена, че може да го върти на малкия си пръст. Никой от яхт-клуба не го познавал, така че можел съвсем спокойно да наеме лодка и да я докара до предварително уговорено място, откъдето отишли заедно на яхтата. При тази разходка тя е била абсолютно сигурна, че даже да бъде заловена, никой не би могъл да я обвини в убийство, тъй като е смятала, че е в състояние да докаже, че по време на убийството е била на летището. Е, това е всичко. Виждате, че...

Телефонът иззвъня. Мейсън кимна към Дела. Тя пое слушалката, послуша малко и после постави длан върху микрофона.

— Шефе, отвън чака една руса жена със синина под окото, която твърди, че трябва да ви види незабавно. Герти казва, че тя е страшно разстроена и че се страхува да не направи припадък, ако...

— Покани я в библиотеката — разпореди Мейсън. — Ще поговоря там с нея. Докато аз се занимавам с дамата, ти можеш да вземеш от мистър Бърбанк чек за сто хиляди долара, платим на името на Адълейд Кингман. Ще ме извините, зная. Една руса красавица, доведена близо до истерия, със синина под окото, изглежда ще се окаже действително спешен случай, най-малкото един интересен случай — Случаят на русата хубавица със синина под окото.